

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 4 НОВА ДИНАРА

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 1995.
БРОЈ 48, ГОДИНА VI

**СУДСКИ
ПРОЦЕС У СТИЛУ
ФРАНЦА КАФКЕ**

СРПСКИ РАДИКАЛ
АЋИМ ВИШЊИЋ
УТАМНИЧЕН ЈЕ ЗБОГ ОДАНОСТИ
ОТАЏБИНИ И СРПСТВУ!

**КРИМИНАЛЦЕ У ЗАТВОР -
СЛОБОДА АЋИМУ ВИШЊИЋУ!**

ОСНОВНИ СУД У ПОДГОРИЦИ

ОПШТИНСКИ СУД У

Број: К 575/94

19 године

Позив за главни претрес
АЌИМ ВИШЊИЋ

из Bara позива се као okrivljeni да дође
на дан 25.10. 19 94 год. у 9 часова у овај суд, соба број 9.
на главни претрес по кривичном предмету окривљеног Vas

из Bara
због кривичног дела из члана 82 ЗЗ РCG-а : др.

Издаје: ИШП -Савремена администрација-
Издавачки сектор - Београд (58/91)
Ознака за поруџбину: обр. бр. 23/285

Стуџија

Zoran

ОСНОВНИ ТУЖИЛАЦ - ПОДГОРИЦА

Рок.бр. 2/94

Podgorica, 29.07.1994.god.

Република Црна
СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ
ЦРНЕ ГОРЕ

Титоград

Починилац 29-07-1994
Ст.бр. Епел. Служба
02.1361

СКУПШТИНА РЕПУБЛИКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

ПОДГОРИЦА

На сједницама задњег засиједанја Скупштине Републике Црне Горе и у интервјуима датим појединим средствима информисања посланик Скупштине Републике Црне Горе Аџим Вишњић јавно је изложио поразу Владу РCG, председника Владе и увриједио и оклеветао Студије у Републици Црној Гори у вези са вршењем њихове функције čиме је основано сумњив да је извршио кривично djelo Повреда угледа Републике Црне Горе из чл. 82. ст. 1. КЗ РCG у стикају са кривичним djелом клевете или увреде из чл. 76. став 2. и 77. став 2. КЗ РCG.

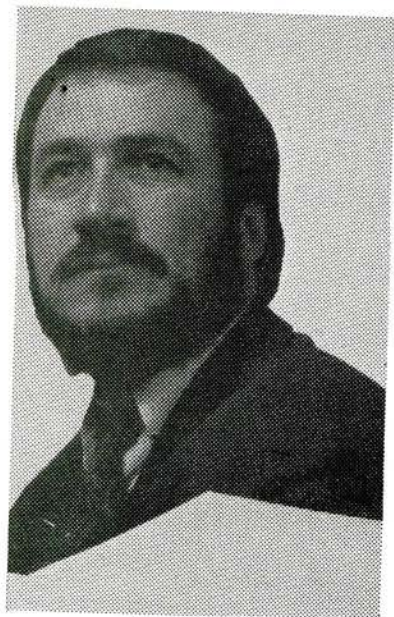
У члану 79. Устава Републике Црне Горе прописано је да посланик не може бити позван на одговорност за говор и глас у Скупштини и да се против посланика не може покренути кривични поступак без претходног одобрења Скупштине.

Везано са предњим, потребно је да date одобрење да стварно и мјесно надлежни тужилац може покренути кривични поступак против посланика Скупштине Републике Црне Горе Аџима Вишњића.

ОСНОВНИ ТУЖИЛАЦ,

Аџим Вишњић

*Криминалце у затвор, слобода
Аћима Вишњића!*

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић
Заменик главног и одговорног уредника:
Петар Димовић

Редакција:

Александар Стефановић, Драган
Тодоровић, Јадранка Шешељ, Рајко
Горановић, Радмила Војновић, Момир
Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа
Јовановић, Александар Вучић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Секретар редакције:

Љиљана Мијековић

Техничко уређење

"АБЦ-ШТАМПАРИЈА"

Штампа НИГП "АБЦ-ШТАМПАРИЈА" д.д.
Влајковићева 8,
11000 Београд

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Француска 31, 11000
Београд

Рукописи се не враћају:

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информисање под бројем
1104 од 5. јуна 1991. године. Министарство
за информације Републике Србије 19.
августа 1991. године дало је мишљење број
413-01-551/91-01 да се "Велика Србија"
сматра производом из Тарифног броја 8.
став 1. тачка 1. алинеја 10. за чији промет
се плаћа основни порез по стопи од 3%.

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

У ОВОМ БРОЈУ

"БУНА НА ДАХИЈЕ" АЋИМА ВИШЊИЋА – ГЕНЕЗА ОБРАЧУНА СА "ЛУПЕЖИМА ИЗ ВЛАДЕ"	2
"ЛУПЕШТИНЕ ВЛАДЕ"	3
СКУПШТИНСКЕ БЕСЕДЕ ПОСЛАНИКА ВИШЊИЋА	11
ВАРТОЛОМЕЈСКА НОЋ (И ДАНИ) ЦРНОГОРСКЕ ДЕМОКРАТИЈЕ	18
ОПТУЖНИ ПРЕДЛОГ	22
КАДИЈА ТЕ ТУЖИ, КАДИЈА ТИ СУДИ – ПРОЦЕС У СТИЛУ ФРАНЦА КАФКЕ	24
ЗАПИСНИК О ЈАВНОМ ПРЕТРЕСУ – ДОКАЗНИ ПОСТУПАК	25
ПРЕСУДА	32
ЖАЛБА АЋИМА ВИШЊИЋА	33
ПОСЛАНИЧКИ ИМУНИТЕТ	35
СУД ПОД ЛУПОМ	37
ЖАЛБЕ БРАНИЛАЦА	38
ПРЕСУДА ВИШЕГ СУДА	48
ОДБРАНА СЕ НЕ ПРЕДАЈЕ	50
"ОВО ЈЕ ВРИЈЕМЕ ЈАДА – ВЛАДАВИНА САКАТИХ УМОМ"	53
ПОНОСНИ НАРОДЕ СРПСКЕ ЦРНЕ ГОРЕ	55
СРПСКА ЦРНА ГОРА ЧЕКА АЋИМА ВИШЊИЋА	57
УХАПШЕНА ПЕСМА	59
КО И КАКО ВЛАДА ЦРНОМ ГОРОМ	61
БИОГРАФИЈА АЋИМА ВИШЊИЋА	63

"БУНА НА ДАХИЈЕ" АЋИМА ВИШЊИЋА

ГЕНЕЗА ОБРАЧУНА СА "ЛУПЕЖИМА ИЗ ВЛАДЕ"

Није било седнице Народне скупштине Републике Црне Горе да Аћим Вишњић, посланик Српске радикалне странке, није стао на жуљ Милу Ђукановићу, председнику републичке Владе, или неком од његових министара, који су се за време својих мандата обогатили на волшебан начин, прозивајући их за свакојаке лоповлуке.

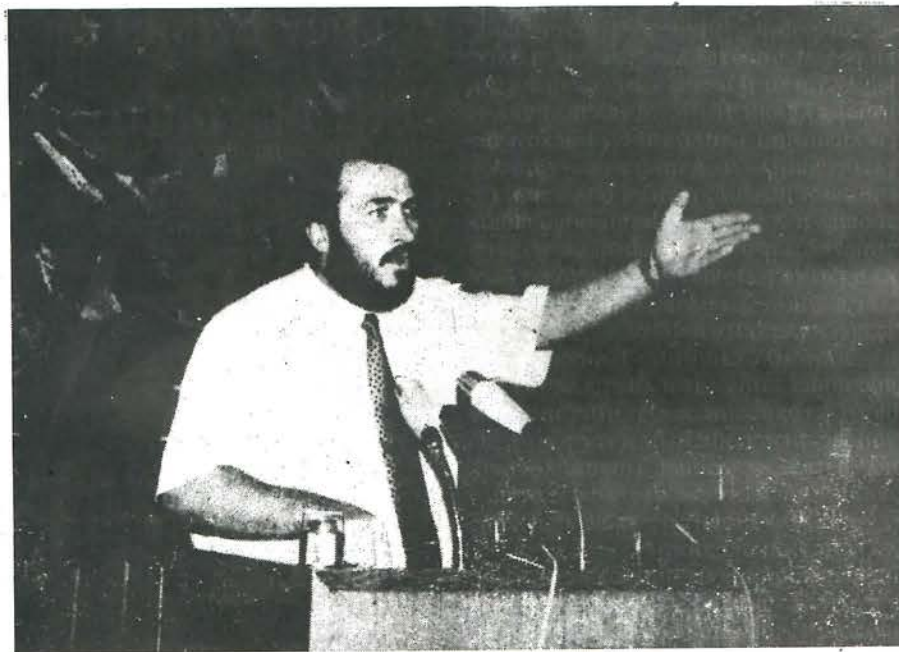
Није било седнице да некога од прозваних није "дотерао до дуvara" и раскринкао пред јавношћу, која је са великим интересовањем пратила његове скупштинске активности.

Није било седнице да није афирмисао запостављене: правду, истину, морал и чојство.

Све се то одвијало под будним оком државне телевизије која је уживо, без "шминке" и монтажерских маказа, приказивала актере, што је засметало посрнулој и истрошеној власти.

Решена да по сваку цену прекине ту "телевизијску серију", власт је тражила прилику да искључиво "кривца" за ноћне неурозе, несанице и кошмаре својих "виђенијих" људи (Аћима Вишњића) удаљи од скупштинске говорнице.

Чарке које су се месецима догађале ескалирале су у "тотални рат" када су се на редовном заседању Скупштине, 20. јула прошле године, сукобили прса у прса "тужилац" Вишњић и његов антипод Ђукановић. Сукоб је избио због Предлога закона о изменама и допунама Закона о својинској и управљачкој трансформацији, који је био на дневном реду. Најконкретније критичке примедбе на тај Предлог изрицао је јасно и гласно радикалски посланик. Том приликом је, узгред, по ко зна који пут,

Кривац за ноћне кошмаре Милових министара
– Аћим Вишњић за скупштинском говорницом

указао и на "силне лупештине у Влади", што је за срце (које му је на левој страни) ујело првог министра Ђукановића, који је у свом кабинету пратио пренос седнице. Љут као рис, "млади гневни" премијер дојурио је у Скупштину. Задихано, у једном даху, реплицирао је Аћиму Вишњићу чије је примедбе на рачун Предлога закона и Владе назвао "глупостима" а њега хистериком! Нагласио је још да је његово (Вишњићево) излагање изазов за свако правосуђе и тужилаштво.

У одговору Милу Ђукановићу, Аћим Вишњић је остао при својим наводима чак их је, царнувши у оснијак, допунио показивањем Записника Савезне девизне инспекције из ког се

види да је "неко" преплатио нафту набављену преко "Југодрва" и оштетио републичку касу за 600.000 УСА долара. Идентификацију тог "неког" Аћим Вишњић је најавио на судском процесу.

После тога политичка судбина посланика Српске радикалне странке била је запечаћена, (следећих пет месеци), по одлуци "независног" суда, јер је режиму, који је показао праве намере, досадило да се придржава демократских норми. Али, то није умањило одговорност председника Владе и његових саучесника из министарских кабинета, која је и даље актуелна. Елиминацијом народног посланика из јавног живота нису опра-

ли ни руке, ни образ а јавност се уверила да "где има дима има и ватре".

Расплет је уследио после два дана, уобичајеном процедуром за покретање судског поступка. Председник Букановић је 22. јула упутио писмо Државном тужиоцу у коме је, између осталог, писало:

"Како је учестала појава да се на сједницама Скупштине Републике Црне Горе, од стране једног броја посланика, упућују тешке оптужбе предсједнику и члановима Владе РЦГ, сматрам нужним да се ови наводи провере. Такве оптужбе биле су нарочито изражене на последњој скупштинској сједници, па цијеним неопходним да прегледом стенограма и видео снимака тока те сједнице извршите анализу учињених оптужби и предузмете одговарајуће мјере из Ваше надлежности. Подразумијева се да, уколико установите да постоје индиције о истиности ових навода, предузмете мјере кривичног гоњења према предсједнику и сваком члану Владе, а такође очекујем да у супротном такве мјере предузмете према посланицима који су евентуално изнијели неосноване оптужбе..."

"ЛУПЕШТИНЕ ВЛАДЕ"

ЦРВЕНИ КАРТОН ЗА МИНИСТРА

У Вишњићевој хајци на "лупештине из Владе" први на удару нашао се Бранко Абрамовић, Министар пољопривреде, шумарства и водопривреде.

Министар Абрамовић је стари познатик полиције и правосудних органа. Још 1987. године никшићко Основно јавно тужилаштво подигло је оптужницу против њега за кривично дело тзв. "дивље градње". Да би избегао плаћање комуналија и других доприноса, министар је подигао породичну кућу без грађевинске дозволе (то и није неки велики "грех" јер је дивља градња данас уобичајена појава а министар је само сувише рано кукурикао). Међутим има он на души и "правих" прекршаја. Пре пет година (1990), по кривичној пријави тадашњег СУП-а Никшић, против њега је подигнута оптужница за кривично дело недозвољене трговине. Он је, као генерални директор млина "Мухарем Асовић", уортачен са комерцијалним директором исте радне организације и приватним аутопревозником Андријом Ђуровићем, знајући да ће брашно да поскупи, очуи по-

Тужилац је одговорио да се наводи изречени на седницама Скупштине проверавају, да је то огроман посао и да ће, ако против кога буде покренут поступак, јавност на време бити обавештена.

То "против кога" односило се на Анима Вишњића јер је Основни тужилац из Подгорице Малиша Миловић убрзо поднео захтев Мандатно-имунитетској комисији Скупштине Црне Горе за давање одобрења за покретање кривичног поступка против њега.

Државни медији су одмах насрнули на оптуженог посланика, а Буро Шушњић је то прокоментарисао следећим речима:

"Чим човјека у новинама осуђују због тога што о нечему другачије мисли, знам да је разуман и уман, јер у нас никога за глупости и лажи не нападају".

Уместо да на оптуженичку клупу седне председник Владе Мило Букановић, пред лице "правде" изведен је посланик Аним Вишњић. Зашта је он, уствари, оптуживао републичког премијера и његове министре? Генеза догађаја одговориће на то питање.

скуљења, купио у свом млину, чије интересе је као директор требао да штити, 31 тону брашна "тип 500". Показало се да и брашно има "кајмак" који су скинули довитљиви ортаци. Било је ту нешто мало пара и за друге па га је Основни суд у Никшићу ослобађао од оптужбе, неколико пута, а Виши суд у тадашњем Титограду укидао је те пресуде и враћао их на поновно одлучивање.

Ни министар Абрамовић није седео скрштених руку. Раднике млина који су се побунили против његових криминалних радњи отпустио је са посла, као да је млин његова очевина. Међутим, Суд је пресудио да се они врате на посао и тако, уствари, доказао Абрамовићеву кривицу. То га није много узбудило јер је, по неком свом критеријуму, неке раднике вратио на посао а неким су врата млина и до данас затворена. Иако је млину нанео ненадокнадиву штету, напредовао је у служби.

Као стручњак за малверзације, Абрамовић је запао за око и председнику Владе, Милу Букановићу, који му је доделио важан министарски ресор. Председнику је била битна само Аврамовићева политичка "подобност" док о моралној ни сам није много знао. Када се Абрамовић увалио у министарску фотељу, искористио је

знатно повољније услове за крађе и малверзације. Крао је вештачко ђубриво преко корпорације чији је директор био брат Момира Булатовића.

Када је најзад министар Абрамовић запао за око и Аниму Вишњићу, изгубио је своје министарско "место под сунцем". Био је осуђен али никада није упућен на издржавање казне. (Та "мода" влада и у Републици Србији. Бивши министри Влајковић и Михајловић су осуђени али и даље су на слободи).

Иначе, као и у случају српских министара, штету коју је причинио држави појела је инфлација. Податак да је Абрамовић рођак Мила Букановића, много говори.

ДВОСТРИКИ МИНИСТАР – МУЋКЕ ПО РЕЦЕПТУ ДОКТОРА МУГОШЕ

Следећи против кога је Аним Вишњић повео "истрагу" у Скупштини био је др Миломир Мугоша, Министар здравља а још чешће "министар" трговине.

Дакле, двоструки министар, др Миломир Мугоша, досетио се да на најпрљавији начин повећа своје приходе! Лекове који су у Црну Гору стигли као хуманитарна помоћ, делио је приватним апотекама и тако их уз трговачку маржу и до 30% продавао народу који их је добио на поклон!

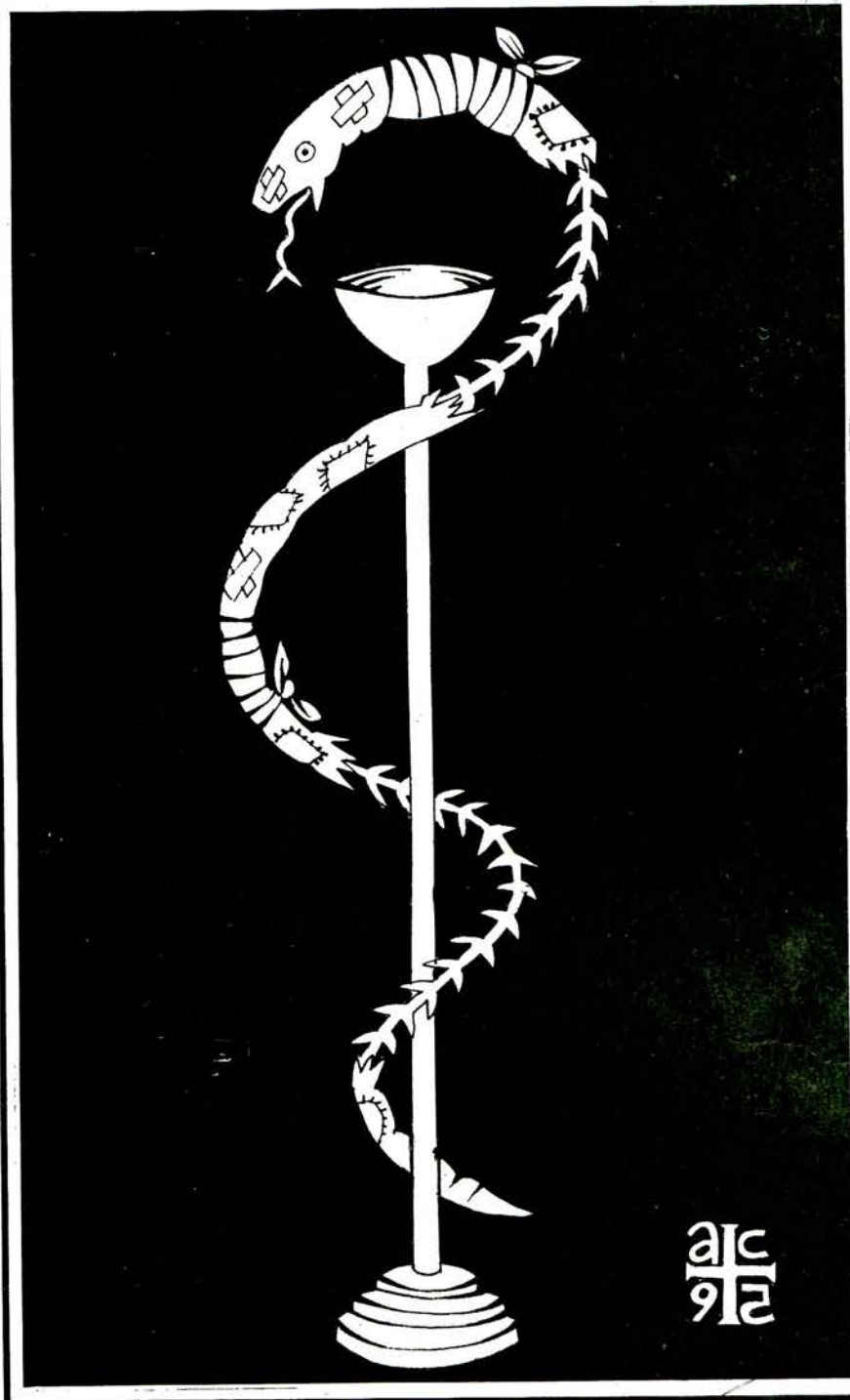
Где ће ти душа Миломире?

Двоструки министар – др Мугоша

Тај "бизнис" довитљиви министар је легализовао па финансијска полиција, која се "прославила" јурећи и хватајући сиротињу, није могла ништа да учини.

МУГОШИНО ЗДРАВСТВО

"Код Мугоше има свашта!" приметио је Аћим Вишњић и отворио "досије" о његовим мангупско-правним, трговачко-мафијашким и лекарско-лаичким мућкама. И делић података које је навео били би у свим правним државама довољан да министар, не само буде смењен, већ и осуђен на дугогодишњи затвор!

Владина велледрогерија Апотекарска радна организација Црне Горе регистрована је први пут 6.9.1991. године иако није испуњавала услове, посебно оне који су се односили на пословни

и складишни простор, транспортна средства, одговарајући стручни кадар и компјутерску обраду података. Регистровани су а нису испуњавали први, најбитнији услов а то је складиштење и чување лекова нарочито наркотика, вакцина и хируршког материјала. Уписани су у судски регистар захваљујући писменом уверењу које је потписао министар Мугоша а које је заведено под бројем 02-1702 од 23.8.1991. године. (Доказ да је Апотекарска радна организација противзаконито регистрована је копија решења за-

веденог у привредном суду у Подгорици бр. 1-2885-00).

Пошто је противзаконито регистрована, Апотекарској организацији се журило, па се скоро два месеца пре регистрације противзаконито бавила сумњивом трговином на велико. (Доказ: рачун ове установе бр. 76 од 29.7.1991. год.)

Мугошину тврдњу да се његово Министарство здравља није бавило недозвољеном трговином демантују доставнице и рачуни од 3.7.1991. год. и 9 дана старија доставница бр. 4166 и још две, али без датума, заведене под редним бројем 4167 и 4180 и фактуре "Хемофарма" из Вршца бр. 13319 и 244 од 14.8.1991. године.

ЗДРАВСТВО У КОМИ

Крао је министар др Миломир Мугоша "и шаком и капом" а има Богу хвала, обе шаке и безброј капа. За време његовог мандата црногорско здравство је тешко оболело иако он тврди и обмањује јавност да га је својом "рационализацијом" спасао! Хвалише се и да је на тај начин скратио шести прет колегама лекарима и притом вређа многе честите посленике Хипократове заклетве!

Истина је следећа и ево како изгледа Мугошин изум рационализације здравства.

Апотекарска радна организација, односно "Монтефарм" није могла живети, радити и опстати на ледини. У помоћ му притиче Фонд здравства, прихвата инвестицију и целу исплаћује као трошак на терет редовног прилива средстава за здравствену заштиту! Фонд плаћа адаптирање закупуљеног пословног простора фабрици намештаја Подгорица коју је извршило приватно предузеће "Модул" у износу од 2.023.161.400, по фактури бр. 97 од 16.12.1991. год. То су, у оно време, биле огромне паре. "Радоје Дакић" је урадио огромне сталеже и другу опрему. Ради рационализације, купују се, по хитном поступку, три возила у вредности од 2.872.000 динара. (У то време умрла је једна жена у болници у Подгорици јер није било анестетика а антибиотици су, без обзира на потребе, били ограничени на петодневну терапију!). Куповину возила потврђују профактуре број 27-440-31 од 10.10.1991. год. и број 27-452-31 од 16.9.1991. год.

"Одмах затим, без лицитације, РО "Телемонтин" Рудо израдила је телефонске линије и у своју касу укњижила 293.620 динара.

"Бисер" рационализације црногорског здравства, на Мугошин начин, је склапање Уговора о закупу пословног простора код ИНИС-а "Марко Радовић", као и простора за Робне резерве у Никшићу. Уговор је

склопљен за коришћење пословног простора величине 550 м. кв. по годишњој кирији од 92.400 немачких марака, то јест 462.000 н.м. за пет година трајања Уговора. (доказ: Уговор број 500 од 17.10.1991. године).

Пословни простор за држање Робних резерви у Никшићу закупљен је по десетоструко већој цени од оне коју су плаћали претходни корисници простора!

Тако је трошен здравствени динар а министар Мугоша и директор Фонда здравства, Јакшић, сносе искључиву одговорност за то.

Министар др Миломир Мугоша је, у свом стилу, водио рачуна о систему снабдевања здравства у Црној Гори. Избегао је законски систем затворених понуда и право првог, и скоро јединог, снабдевача доделио "Монтефарму" (који на остварен промет не даје никакве бонитете), потом цетињском "Санитасу" који ће на део робе давати бонитет од 4% а преостале мрвице могу прикупити остале веледрогерије (само уз искључиву сагласност министарства). Тако је ступила на снагу његова "чувена" забрана узимања робе од најугледније црногорске фирме "Унифарм". Зато не чуди што је по већим ценама од "Унифармових" роба набављена од разних приватних фирми, што се очигледно види из трговине са "Пливеком" и "Медитексом" (доказ: документа бр. 1612 и 305-45, писма Министарства и Фонда здравственим организацијама о забрани рада са "Унифармом" бр. 012340 и број 01-1829, рачуни и профактуре трговине са "Медитексом" бр. 8 и бр. 28 и пакет уговора од 14.1.1991. год.)

Постоје докази да је велика количина лекова и санитетског материјала купљена по већим ценама, само да не би били, по много нижим ценама, купљени од "Унифарма"!

МИСТЕР ДОЛАР МУГОША

Није Министарство здравља незаконито крчмило "безвредне" динаре већ се огледало и у расипању девиза (у чије цепове)? Реч је о одобреним девизним средствима за увоз лекова. Одлуком Савезне владе, Народна банка Југославије омогућила је Црној Гори да по званичном курсу откупи преко 2 милиона УСА долара за увоз лекова. Гро тих средстава усмерен је "Монтефарму" који је добио прецизне и усклађене планове потреба за увозном робом. Реализација овог увоза, најблаже речено, је сумњива како у погледу намене, динамике, па чак и у погледу задржавања тих средстава у земљи. Зна се само да од овог износа здравство није тада добило једну трећину. Део добијених сред-

става пребачен је на рачуне код појединих банака у иностранству.

Ахим Вишњић је тада у Скупштини изјавио да располаже фотокопијом писма "Југобанке" од 25.11.1991. године о пребацивању црногорске квоте од 62.000 УСА долара код неке банке у иностранству. (Те доларе је на крају "појела маца" или незасити Мугоша).

Мугоши није лако ући у траг јер је добро испекао занат који се зове лоповлук а који је стар, по свој прилици, као и најстарији занат. То потврђује податак да "Монтефарм" није водио(?) материјално књиговодство, како за веледрогерску производњу, тако и за малопродају.

Ахим Вишњић је у Скупштини изнео још сијасет малверзација и "лупештина" министра за здравство и све их поткрепио доказима. Ту спада већ поменути бојкот "Унифарма" и куповина за девизе лекова у Словенији, код "Лека" из Љубљане и "Крке" из Новог Места (само једна наруџбина код ових испоручиоца плаћена је 300.000 нем. марака). Ту спада и додељивање девизних средстава предузећима која се никада нису бавила пословима здравства ("Монтенегро-бизнис", власник Чедо Шћеповић, донедавни саветник министра Мугоше, који га је ваљда и саветовао да тако учини, затим "Југооцеанија" из Котора итд.).

На страну, што је лекове купљене у Словенији за девизе пудио "Унифарм" за динаре али нико није смео да их купи због страховладе министра Мугоше! Шеф Хируршке клинике у Подгорици, доктор Павличевић одмах је смењен када је пред ТВ камерама говорио о проблемима у раду и недостатку фамозног "азот-оксида" кога је тада било довољно у "Унифарму".

Питао је још Ахим Вишњић у Скупштини зарад чега је министар Мугоша путовао у Америку и о чијем трошку и где су се деле девизе добијене од Југобанке по званичном курсу и динари од Примарне емисије, када је ситуација оваква каква јесте. Питао је још министра да ли зна да су неке приватне фирме ("Лара" из Ниша, "Пилер" из Београда) куповале лекове од "Унифарма" а онда, дупло скупље, продавале здравству Црне Горе!

Ни на једно од питања, којима је Ахим Вишњић скретао пажњу на промашаје, незаконитости, јавашлук и самовољу, министар Мугоша није одговорио. Није оповргао ни једну оптужбу. Није доказао ни стручну ни етничку квалификацију за функцију која обавља и није имао чојства да спасе црногорско здравство од себе!

Вероватно ће у случају др Миломира Мугоше, који је пре употребе

све добро помућкао, вук опет појести магарца.

МОДА НА ТУЂ РАЧУН

Државне паре за женину сукњу

Ахим Вишњић је у Скупштини Црне Горе показао "интересовање" и за Гојка Челебића, министра за културу, чије активности спадају у домен ситног криминала (у односу на Мила, Могушу и друге великане црногорског подземља.

Има нос за "бизнис"
– министар Гојко Челебић

Министар Челебић је човек од укуса који је, за своје потребе, лепе и скупе ствари куповао државним парам. Тако је себи, на рачун министарства на чијем је челу, у робној кући "Београд" купио ташну и кофери који су коштали шеснаест нето платна седам његових самосталних саветника (10.316.800 дин.), што потврђује рачун бр. 209/2198 од 15.3.1993. године. И покојни Броз који је био широке руке не би имао петљу за тако нешто.

О трошку министарства у које је дошао гологуз, куповао је одела, кошуље, гаће и другу галантерију. На рачун Министарства чистио је и пеглао неке сукње које нису у саставу његове гардеробе. Ни том приликом се није машио за целп, иако је у питању био незнатан износ, што указује на његову склоност према мућкању на ситно.

Али није увек био доследан. Правио је и крупније махинације. Једини стан који је Министарство културе добило од Владине комисије за решавање стабмених питања стваралаца у области културе, уступио је Министарству просвете ради решавања стамбеног питања Драгана Копривице, професора на Филозофском факултету у Никшићу. Поменути стан је био реланси Министру просвете зато што му је запослио супругу у Институту за стране језике у Подгорици.

Министар Челебић је био врло предусретљив према колегама министима, искључиво на рачун "свог" Министарства.

Прошле године је Маји Богојевић, ћерки помоћника министра вера у републичкој Влади, платио авионску карту до Лондона (600 нем. марака), без писменог захтева, иако се не бави делатношћу из области културе. Њеном делатношћу би могла да се позабави Служба за државну безбедност, јер је дотична добила политички азил у Енглеској. Наводно, била је прогањана у Црној Гори. Могуће је да је министар Челебић прогањао из неких приватних разлога. На питање саветника Министарства зашто јој је платио пут, министар је одговорио: "Послао сам је да донесе из Енглеске законске текстове да би видели како изгледа Шекспирово позориште, да аналогно њему направимо наш Закон о позоришној делатности". Врло убедљиво, нема шта.

Министар је волео да се трошкар и а башкари на туј рачун. Четири узастопна викенда, у 1993. години, користио је апартамент у Херцег Новом (од петка до понедељка) и поред плаћеног пуног пансиона узимао и дневнице а возио га је службени "мерцедес" са возачем.

Иако је најављена као "скромна", листа његових машинација се одужила.

Када је у два наврата гостовао у Ташкенту (бивши СССР), са својом претставом "Егзекутор", поред девизних дневница, узео је и 1000 УСА долара, ваљда за цепарац.

Културном центру у Бару дао је 2600 нем. марака за манифестацију "Барски љетопис", месец дана пошто је била завршена! Манифестација "Барски љетопис" одржава се сваке године, од почетка јула до краја августа. Министар је у јулу уплатио 5000 нем. марака а суму од 2600 марака, уплатио је без писменог захтева и уговора. Дао им је бакшиш јер је, несумњиво, био задовољан њиховим радом. А та манифестација је, од када је у Бару на општинским изборима победила реформистичко-либерално-шиптарска коалиција, уствари, сепаратистички оријентисана. Ту се промовише црногорски језик и црногорска књижевност, издвојена од српске.

Када су ови подаци процурели у јавност, тобоже изненађен, министар је на "информативни разговор" позвао свих седам самосталних и виших саветника (био је то њихов први заједнички састанак) и саопштио им да није задовољан њиховим радом. Запретио им је "да ће довести своје људе који ће имати сензибилитета за министра, који ће знати шта министар мисли." Убрзо је остварио своју прет-

њу. Отпустио је свих седам својих самосталних и виших саветника: др Вукашина Баховића, професора југословенске књижевности, са 31 годином радног стажа, Босилку Павличих, професора француског језика, са 31 годином радног стажа, Радмира Ђоровића, економисту са 31 годином радног стажа, Велибора Јакуковића, правника са 24 године радног стажа, Ивку Гошковић, правника са 19 година радног стажа, Лидију Раденовић, правника са 15 год. радног стажа и Мирјану Томовић, правника са положеним правосудним испитом и 19 год. радног стажа.

Да би то могао да учини, министар Челебић је, уз сагласност владине Комисије за политички систем и унутрашњу политику, допео нови Правилник о систематизацији радних места. Тим Правилником условио је филозофски факултет, као једину школску спрему, за место саветника, иако су послови остали исти. Правилник је усвојен после жучних расправа и филозофе произвео у правнике који ће писати законе, водити прекршајне поступке и слично. Сада економско-финансијске послове у Министарству културе обавља професор историје. Послове секретара Министарства обавља досаданњи комунални инспектор у СО Цетиње, Челебићев школски друг.

Иначе, министру Челебићу у радну књижицу није уписана школска спрема, а можда је уопште нема. Али, нека га теши чињеница да ни светски познати Анри Малро, француски књижевник, академик и Министар за културу (1959-1969.) није имао бог зна шта од школе.

После усвајања Правилника, министар Челебић је обавестио републички МУП да му прети смртна опасност од саветника које је избацио на улицу. Иако историја није забележила да је неко извршио атентат на министра за културу, полицајци у цивилу стражарили су данима испред његовог кабинета.

РАСПРОДАЈА ТЕСТОВА

Настављајући "лов" на ловце у мутном, Ахим Вишњић је са скупштинске говорнице загрмео и против Министарства за образовање. Разлог за то био је што је неко из Министарства провалио и продао питања и тестове пријемних испита за све средње школе у Црној Гори. (Ове године то је репризирано у Србији, обећана је детаљна истрага, неколико дана се "тресла гора" и на крају се, "родило миш" као претходне године у Црној Гори! То је изгледа прецило у навику просветним властима у обе републике.)

Пошто кривци нису пронађени (нико их није ни тражио!) Ахим Вишњић је прозвао Мила Ђукановића који се јавно бусао у груди да је одговоран за тзв. правну државу. По обичају, председник Владе је то чуо на једно а испустио на друго уво и све је остало по старом.

То није обесхрабрило несуморног посланика Српске радикалне странке који је већ једног Миловог министра оборно а за друга два (Мугошу и Челебића) припремио црвене картоне. За министра образовање Обрадовића утврдио је да "није чист" а у свој тефтер унео је заменика министра образовања, др Павла Газиводу, чији докторат је обичан плагијат, министра за енергетику Гомилановића који је нагомилао поприличну гомилу марака од нафте и бившег Миловог, а сада савезног министра, Благоја Лучића, који је са својом женом потпуно огрезао у криминал. Зато је Ахим Вишњић поновио оно што је безброј пута рекао, да је "Влада Мила Ђукановића лупешка а да је он њен капо!"

РАШТА АЋИМ ОДЕ У "ХАЈДУКЕ"

Ахима Вишњића су потстакли на "буну" политички, привредни и морални полем и суноврат земље, некажњено развлачење туђе имовине, бескрупулозност добростојених лопова, понижавања и немаштина народа и мркли мрак на видуку.

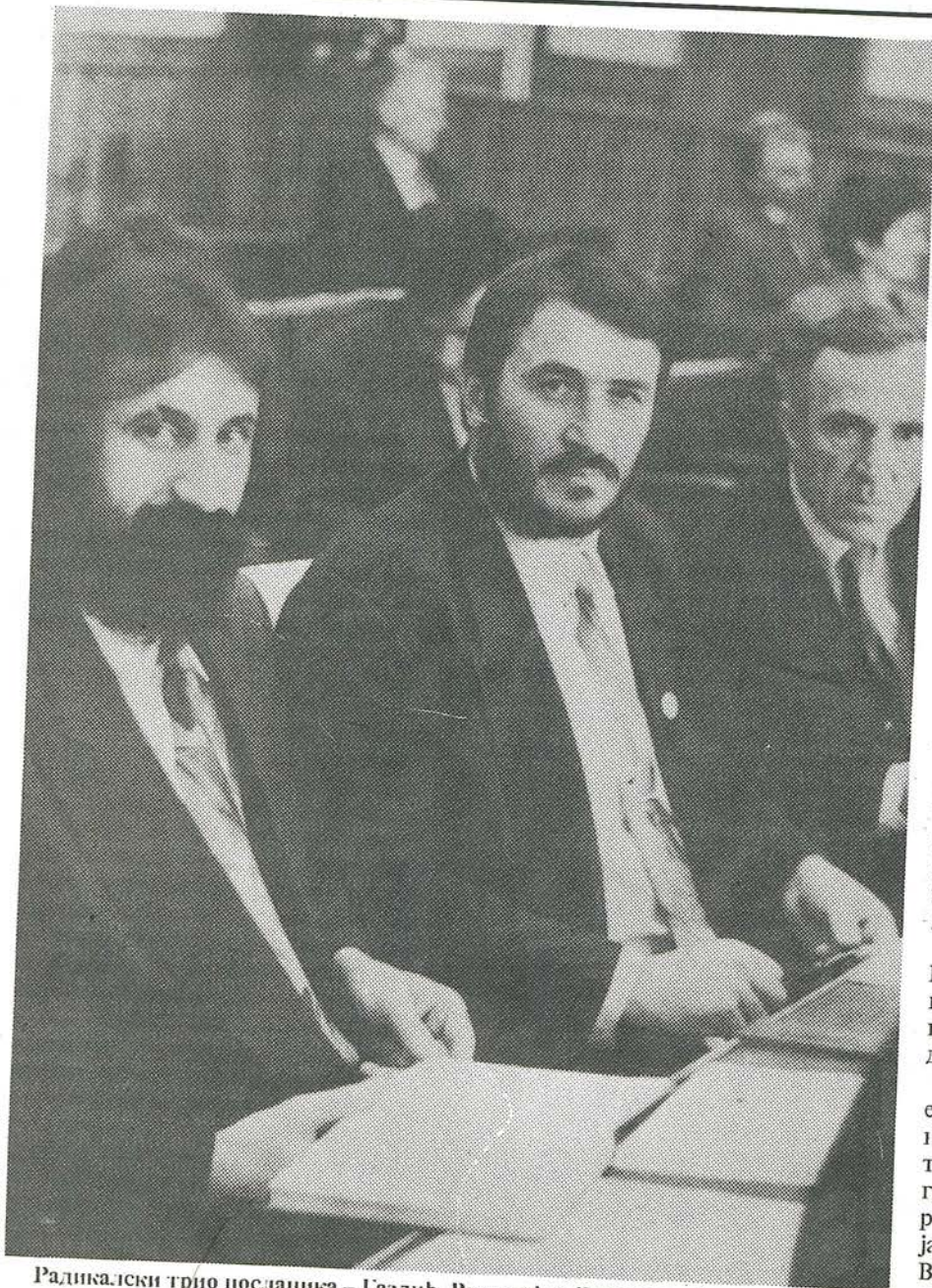
Сметало су му безаконје и неправда. Сметала су му погрешна чињеница и намерна нечињеница власти. Сметале су му лажи и "Потемкинова села" дотрајалог режима.

Сметало је то и другима али је у њему било највише душе, снаге и хтења да све преокрене и да све буде како треба и ваља.

Отуда његова "буна на дахије" и решеност да победи!

Да није само сурови војник битке у коју се упустио, показао је догађај са новим Министром за пољопривреду, шумарство и водопривреду, Рашовићем, који се одиграо у Скупштини.

Ахим Вишњић је, на уобичајен начин, прозвао новог министра јер је дошао у посед докумената који су му то дали за право. Када му се указала прилика, министар му је пришао и рекао:

Радикалски трио посланика – Газдић, Вишњић и Дармановић

Господине Вишњићу, све што је написано тачно је али не поседује један битан елемент; ја сам, у међувремену, доживео породичну трагедију!"

Шта се, уствари, десило. Када је министар Рашовић ушао у Владу уместо смењеног Бранка Абрамовића, поднео је захтев за доделу стана. У том захтеву, навео је и породичну ситуацију. Али док је поступио био у току, снашла га је велика несрећа. Умрло му је дете, друго је тешко оболело а са женом се развео. Када му се променило породично стање, одустао је од захтева и вратио се у породичну кућу, у којој је подрум користио као стан. Тим чином, министар Рашовић је показао да је моралан човек и да је, као такав, залутао у Владу Мила Ђукановића.

Изразивши му саучешће у несрећи која га је задесила, Ахим Вишњић се дубоко извинио министру Рашовићу. Министар је прихватио извињење и рекао: "Ваша је људска обавеза да прозивате све што је неваљало, нечасно".

Такви министри су, на жалост народа коме кроје капу, уникатно ретки.

ШИРОКА РУКА ДИРЕКТОРА БРАЈОВИЋА

Поклону се зуби не гледају

Ахим Вишњић је до сада, расплажући подацима, указао на многе афере које су посредно у вези са људима из Републичке Владе. А у афера-

ма се није оскудевало, поготово последњих година социјалистичке ере. Једна од њих је везана за имовину бившег "Словенија леса" коју је противзаконито узурпирала фирма "Слолес-Монтенегро".

Код те породичне фирме све је било незаконито, почев од регистрације. За директора је, без конкурса, постављен Жељко Брајовић, који је од школске спреме имао само гимназију (вероватно вечерњу). Он је за свог заменика поставио кума Миодрага Станишића, рачуноводство је поверио снахи а књиговодство оцу Драгољубу, Љубу, пензионисаном директору (за кога у мућкању није било тајни).

Таква породична задруга је по инерцији срљала из мућке у мућку. Специјалност куће је било подмићивање. За више камиона соли који су, без документације, прошли кроз магацине "Слолес-Монтенегро" директору солане "Бајо Секулић" у Улцињу, Кастратовићу, поклоњена је спаваћа соба вредна 5000 нем. марка. Благоју Лучићу, који је тада био потпредседник Владе, поклоњена је гарнитура од бамбуса "Селтердинг", увезена из Сингапура, а његовој жени чаробно огледало величине 2x1.4 м., које јој је свако јутро говорило да је најлепша.

Шефу финансијске полиције Црне Горе, Предрагу Марковићу (врло важан беочуг у ланцу малверзација) поклоњени су трпезарија "Арбот" и две модерне кухиње.

Полиција је ово и још много тога евидентирала. Човека који је указао на ове малверзације, Радојицу Ражнатовића, пословоћу "Слолес-Монтенегро" у Подгорици, узао је на зуб директор Брајовић и начинио га социјалним случајем. Инспектори МУП-а, Влајко Милићевић и Ненад Вукотић, поднели су кривичне пријаве Основном јавном тужиоцу, Малиши Миловићу, који се по "директиви одозго", направио невешт и... појео вук магарца. (Неко је ставио вето на забадање носа у послове фирме "Слолес-Монтенегро").

Због доброг владања тужилац Миловић је касније унапређен у Ахимову тужибабу.

Ахим Вишњић се у својој симултанци против "лупежа и криминалаца" срео и са директором колашинског "Транспорта" Милисавом Поповићем, од оца Михаила и мајке Росе, рођене Ацић, рођеног 3.1.1960. године у Колашину, стално настањеном у месту рођења, улица Дуње Ђокић бр. 22, дипломираним економистом, слабог имовног стања. Кривична дела која је починио и суме које су биле у оптицају демантовале су ову констатацију Вишег суда из Подгорице.

Против поменутог "пролетера" веће Вишег суда, дана 26. јула 1993.

године, донело је решење (Кв. бр. 270/93) којим се одређује спровођење истраге због:

основне сумње да је у својству директора Друштвеног предузећа "Транспорт" Колашин, у намери да себи и другима прибави противправну и имовинску корист, злоупотребио службени положај – прекорачио границе службених овлашћења, тако што је:

– у времену од 4. августа 1992. год. до 14. маја 1993. год., издавао налоге да се без испостављања фактура, са интерне пумпе Предузећа изда: Душку Вешовићу 3210 литара горива Д-2, Месној заједници "Речине" 1000 литара горива Д-2, предузећу "Биотехна" 7430 литара горива Д-2 и фудбалском клубу "Горштак" 1380 литара горива Д-2, неутврђене вредности преко 150.000.000 динара, која друштвеном предузећу "Транспорт" није уплаћена.

– у времену од 1. новембра 1991. год. до 1. априла 1993. год., Приватном предузећу "Ланцер" Колашин, власништво Мире Булатовић, без осно-

ва, са рачуна Друштвеног предузећа "Транспорт" пренео на корићење 330.410.000 динара и тако му у висини необрачунатих камата прибавио противправну имовинску корист, те у више лаврата са интерне пумпе продао гориво по цени знатно нижој од цена по којима се исто продавало другим купцима, прибавивши власнику Приватног предузећа противправну имовинску корист у износу преко 150.000.000 динара.

– у времену од 1. маја 1991. год. до 11. маја 1993. год. омогућио Приватном предузећу "Салмопроект" Колашин коришћење пословних просторија, власништво Друштвеног предузећа "Транспорт" телефонских услуга и електричне енергије без накнаде, прибавивши власнику Приватног предузећа имовинску корист у неутврђеној вредности преко 150.000.000 динара.

– 24. јула 1992. год., Приватном предузећу "Леко" из Будве, рачуном бр. 127/92 на терет средстава Друштвеног предузећа "Транспорт" Колашин уплатио трошкове летова-

ња Веселину Мијовићу, из Подгорице, у износу од 170.000. динара.

– у времену од 3. септембра до 23. новембра 1992. год., од Приватног предузећа "Круг" у Подгорици купио 1200 литара моторног уља по цени знатно већој од цене по којој се исто могло купити од "Југопетрола" Котор, прибавивши власнику Приватног предузећа имовинску корист у неутврђеној вредности преко 150.000.000 динара.

– дана 30. априла 1993. год. рачуном бр. 105/п/93, Приватном предузећу "Вектра" у Подгорици, на терет средстава Друштвеног предузећа "Транспорт" Колашин, за приватне потребе Раденка Драговића из Подгорице, платио четири ауто гуме у вредности од 49.540.000 динара.

– током 1992. и 1993. год. омогућио власнику Приватног предузећа "Грамаг" у Подгорици, да у цистерну бр. Тг 804-12 без ограничења сипа гориво Д-2, власништво Друштвеног предузећа "Транспорт", за потребе превоза роба овом и Приватном предузећу "Пежами", у Подгорици, па је исто

ОСЛОНАЦ

искоришћено у количини 26.640 литара, при чему знатан део рачуна, уз знање окривљеног, није заведен код Друштвеног предузећа "Транспорт" у циљу избегавања њиховог плаћања, прибавивши тако власнику Приватног предузећа "Грамаг" противправну имовинску корист у вредности преко 150.000.000 динара.

– дана 5. октобра 1992. год., на терет средстава Друштвеног предузећа "Транспорт" за своје потребе рачуном бр. 65102/3669 Друштвеном предузећу "Дрвоимпекс" платио 65.280 динара за 2000 кг. цемента, а затим овај износ књижио на заједничке трошкове предузећа.

– дана 28. априла 1993. год. Приватно предузеће "Бетић" у Подгорици, на терет рачуна Друштвеног предузећа "Транспорт" Колашин, без основа уплатио 88.178.819 динара, прибавивши власнику Приватног предузећа противправну имовинску корист,

– чиме би извршио кривично дело пљачке из члана 158. ст. 1. путем девет кривичних дела – злоупотребе службеног положаја из члана 231. став 55. у вези става 4. КЗ РЦГ.

Образложење

Више јавно тужилаштво у Подгорици је поднело захтев за спровођење истраге са предлогом за одређивање притвора Кт. бр. 216/93 од 15.7.1993. год. против Милисаве Поповића због основане сумње да је извршио кривично дело пљачке из чл. 158. ст. 1. путем девет кривичних дела – злоупотребе службеног положаја из чл. 231. ст. 5. у вези ст. 4. КЗ РЦГ.

Међутим, Поповићу ни на крај памети није било да иде у "бувару". А властима ни на крај памети није било да инсистирају на томе. Будући да је био општински одборник, позвао се на одборнички имунитет. У помоћ су му прискочили "пајдаши", одборници Демократске партије социјалиста, који у Скупштини Општине чине већину, и заштитили му имунитет. (Врана врани очи не вади.)

Та заштита је била противзаконита јер се према Статуту СО Колашин имунитет односи само на слободно изражено мишљење или гласање у Скупштини а не и на криминалну делатност ван општинске Скупштине. Поповића је као "угледног" привредника заштитио председник СО Колашин и челник Демократске партије социјалиста у овом граду, Славенко Јовановић. У одбрану Милисаве Поповића стао је и секретар Општинског одбора Народне стране, Драган Тодоровић, који је због те подршке заслужио радно место секретара у "Транспорту". Место је остало упражњено после чистке коју је осветољубиви директор спровео

против "нелојалних" чланова колектива.

Када му је засметало што га Аћим Вишњић често прозива, Поповић је покушао да га телефонском претњом заплаши и упени, како би овај скинуо "са репертоара". Хтео је да испадне већи мафиоз него што јесте, али је наишавши на тврд орах, одмах увукао рогове. Аћим Вишњић који не би устукнуо ни пред буљуком таквог башибозука наставио је да га, још јасније и гласније, прозива у Скупштини.

ЈАДНА ЈЕ ПРАВДА КОЈА СЕ ПРАВДА

Посебна, горка и опора, прича је црногорско судство које суди "и по бабу и по стричевима" а не по правди. Много прашине подигао је прошли избор и реизбор судија који је замутила неизбежна Демократска партија социјалиста. Познаваоци прилика нису изненађени што су "у шеширу" остале многе часне и искусне судије, док су на површину испливале незналице и послушници блиски власти. Мило Ђукановић и други "виђенији" социјалисти ухлебали су и збринули и црногорском судству многе своје рођаке и обезбедили приврженост те институције. Судије су постале: жена потпредседника Скупштине Црне Горе, Срђе Божовића, Наташа, сестра Мила Ђукановића, Ана, и снаха Мишка Вуковића, Рајка. Избору овог трилинга "дама" није потребан коментар.

Предлагање судија свих редовних судова у Републици вршио је Правосудни савет, а "бирала" их је Скупштина Црне Горе. Правосудни савет је скупштинско тело а у његовом саставу су били:

– Марко, Мајо, Марковић, председник Савета и ондашњи председник Врховног суда Црне Горе, сада у пензији.

– Миодраг, Мишко, Вуковић, члан свих могућих (и немогућих) комисија, назван из тих разлога "Мишко вегета".

– Вукоман Голубовић, председник Вишег суда у Бијелом Пољу.

– Радивоје Никчевић, шумарски техничар, сада председник Комисије за избор и наименовања.

– Момчило Кнежевић, адвокат, тада Министар правде.

– проф. др Благота Митрић, професор Правног факултета у Подгорици, сада председник Уставног суда Црне Горе.

– Професор др Милорад Перовић, професор Правног факултета у Подгорици.

Та екипа је по свом укусу и потребама партије скројила капе црногорским судијама. Њен "капетан" био је

Мајо Марковић, бивши председник Врховног суда који је сам себе избрвао на ту функцију. Није се уопште потресао што се то косило са Правилником о раду Правосудног савета и са моралом и позивом судије. Против Марковића вођени су и кривични поступци по тужбама неизабраних судија.

Тај исти Мајо Марковић изјавио је да ће се приликом избора и реизбора судија поштовати два правила: успех на студијама и квалитет рада. Рекао је то, остао жив и урадио супротно. Незадовољни радом Правосудног савета оставке су поднели др Благога Митрић и Момчило Кнежевић, који је после поднео оставку и на место министра правде. (Касније је покварио утисак јер је без икаквог конкурса доделио стан својој куми Марији Маринковић, судији Привредног суда у Подгорици.) Наравно да не чуди што оставку у Правосудном савету није поднео др Милорад Перовић. (Његову жену Полку је из писарнице Суда удруженог рада у Подгорици, пребацио на примамљиво место службеника у Основном суду, лично председник тог суда, Веселин Рацковић. Полка се због тога осилила па се не уписује ни када долази ни када одлази са посла). Др Перовић се Рацковићу одужио тако што је остао у Савету и што се залагао за све што је Рацковић хтео, укључујући и избор њега за председника Основног суда у Подгорици.

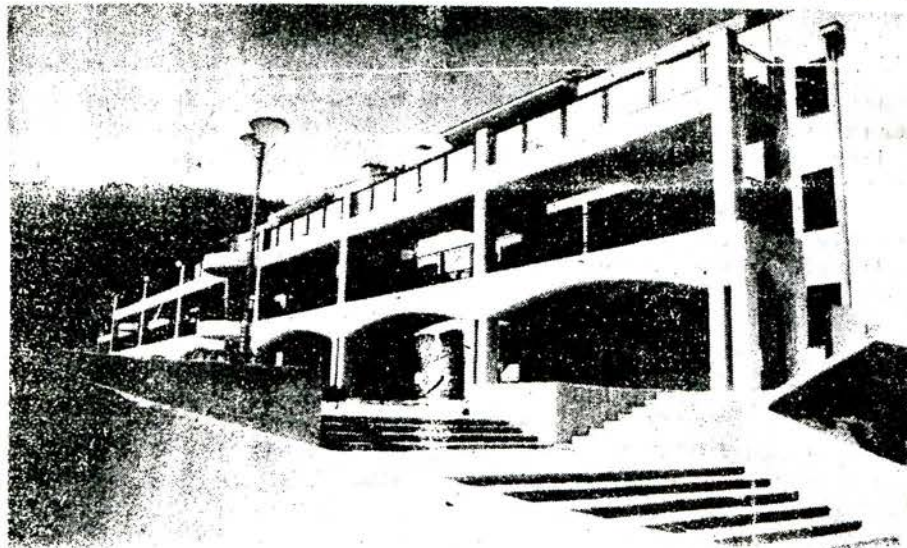
У саставу у ком је радио Правосудни савет, и укупним околностима, није ни чудо што се избор судија обавио на најгори начин. Али то није једина брука у црногорском судству.

МАЛО БРДО – ВЕЛИКЕ МУЋКЕ

Брука је пуцала и када је дељено 68 станова на Малом Брду чији станари су постали, делом судије а делом родбина, кумови и пријатељи људи из власти.

Конкурс за расподелу станова објављен је у "Службеном листу" уместо у дневном листу "Побједи". Хтело се да се све обави "испод жита" и да се станови доделе "изабранима". У конкурсу је наведено да право учествовања на њему имају сви републички функционери које постављају Скупштина, Влада и Председништво, али то се није поштовало.

Председник Стамбене комисије био је Драго Шофранца а наследио га је Мевлудин Нуховић. У неколико наврата признао је да су се молбе примале и после истека конкурсног рока. Дуго комисија није могла да донесе одлуку. Ранг листа се прекрајала, прецртавала, брисала и допуњавала, како се коме свидело. Они "утицај-

Искушење за судије – зграда на Малом Брду

ни”, још у току градње, вршили су преуређивања станова, рушили унутрашње зидове, по свом укусу. То је урадио и кум Мила Ђукановића, Горан Ракочевић, директор републичког Комитета за међународну сарадњу. Када му се преуређени стан није допао, једноставно се уселио у други. Распоред и квадратура станова одређивали су се како је ко хтео. Тако су се на истом спрату нашле три најбоље колегинице и другарице, судије Основног суда: Верица Секулић, Снежана Алексић и Ранка Вуковић.

У том стамбеном замешатељству било је података и за ”Риплија”. Још нигде није забележено да надлежна комисија није проверавала податке добијене од конкурентата за стан. Пошто се радило, углавном, о људима из суседства, у чију се реч, забога, морало имати поверења, молбе нису провераване. Брука је пукла тек када су реаговали, и пресавили табаке, они који су остали у бубњу. Тада се открило да су многи угледни перјаници црногорског правосуђа фалсификовали документа.

Извршни одбор Српске радикалне странке поднео је, такође, кривичну пријаву против ”сналажљивих” судија. На њиховом списку нашли су се:

Никола Булатовић, судија Вишег суда у Подгорици, зато што је у документацији приказао да нема стан, иако је живео у родитељској кући у Спужу. Такође је ”заборавио” да наведе да за себе зида засебну кућу. Приказујући се као лице без стана, добио је приоритетних 30 бодова, које не би добио по редовном току ствари, чиме је починио кривично дело преваре из чл. 149. ст. 1. КЗ РЦГ, у вези са кривичним делом фалсификовања исправа из чл. 207. ст. 1. КЗ РЦГ.

Радојка Николић, судија Основног суда у Подгорици, је у пријави и

упитнику за доделу стана приказала да нема стан иако је са супругом, који је јединац, живела у стану његових родитеља који уз то имају и породичну кућу. И она је на непоштен начин дошла до додатних 30 бодова.

Станка Вучинић, судија Вишег суда у Подгорици.

Ни она није одолела искушењу да пречицом дође до крова над главом иако га је имала. Познато је да је у време расподеле станова била сувласник куће у насељу Врањихке њиве. Те њене работе спадају, такође, у категорију преваре и фалсификата.

Наталија Филиповић, судија Основног суда у Подгорици, дала је погрешне податке о својој стамбеној ситуацији. Прећутала је да је становала са родитељима, који имају породичну стамбену зграду у селу Балабани-Голубовци, у очевом стану у Подгорици, у улици Петра Матовића 200. Накнадно је стамбеној комисији приложила доказ да станује код сестре од стрица, Милене Филиповић. Дајући лажне податке, направила је велики помак напред на стамбеној листи.

Касније, у току судског спора, стамбена комисија је са њом сачинила вансудско поравнање и доделила јој стан од преко 50 квадрата који је раније користио министар Благоје Лучић. Овај стан није био на листи за расподелу па су тиме оштећена права других лица која за њега нису знала и нису конкурисала. Све је то урађено у време спора код Врховног суда РЦГ, по ванредном правном средству, ревизији, изјављеној од других учесника.

Сека Јовановић-Пилетић, судија Основног суда у Подгорици.

У стамбеној документацији приказала је да нема стана иако је живела у кући са родитељима. На тај начин узурпирала је 30 приоритетних бодо-

ва. Накнадно је стамбеној комисији приложила доказ да живи у ванбрачној заједници. ”Муж” јој је, иначе, власник ланца посластичарница и спада међу оне који су свој стамбени проблем могли да реше без помоћи државе. Али, када је цабе и сирће је слатко.

Веселин Рацковић, председник Основног суда у Подгорици.

Овај врло често помињани судија учесник је многих радњи које су ”прославили” црногорско судство. Није изостао ни када су се делили станови. Судија Рацковић је дао податак да уместо четири има пет чланова породице. Пријавио је и мајку која живи на селу и која, хвала Богу, сама себе издржава, а понешто дотури и сићу. То му је на иницијалној ранг листи дало приоритет па се пласирао на 55. место, које је обезбеђивало стан.

Међутим, то му није било довољно па је накнадно дописао да је лице без стана, по ком основу је добио 91.75 бодова, и скочио на друго место ранг листе. У току расподеле откупио је стан у коме је становао, у улици Париске комуне 7, где и данас станује. Уговор о куповини стана оверио је под пословним бројем Ов. бр. 16387/92 дана 30. 8. 1992. године. Касније је повукао документацију чиме је учинио кривично дело преваре у покушају, чл. 149. ст. 1. КЗ РЦГ.

У својој кривичној пријави, Извршни одбор Српске радикалне странке, прозвао је и чланове стамбене комисије чији је председник у садашњем саставу, Мевлудин Нухотић. Комисија, чији је састав требало узети од Владе РЦГ, учинила је низ пропуста који се виде у следећем:

а. Комисија није превасходно поступила јер није извршила првостепену судску одлуку Основног суда у Бару, П. бр. 186/93 од 21. 9. 1993. године, којом је поништена, као незаконита, одлука Владе Црне Горе о расподелу станова по огласу од 24. 7. 1992. године. Обавеза Владе била је да, преко Комисије за стамбена питања, изврши поновну расподелу станова. Насупрот томе, Комисија је склопила вансудско поравнање са Наталијом Филиповић, додељујући јој већи стан него што јој припада као самици, што је у супротности са одредбама чл. 3. ЗПП. Комисија није имала права ни законског основа, у било ком погледу, да се за станове, који су имовина Републике, поравнава са физичким лицима, поготово када се водио судски спор. Стан који је додељен судији Наталији Филиповић имао је карактер службеног стана.

б. Чланови комисије Рајко Миловић и Душко Маловић сами себи су доделили станове. То су остварили на тај начин што су дописали по 50 бодова на основу функције коју обав-

љају. Ни нови председник Нухочић није био имун од тога. На тих 50 бодова "по функцији" имају право само председник Републике, председник Владе и председник Скупштине а не министри и нижи функционери.

в. Пропуст комисије састојао се и у чињеници да није поштовала своју одлуку бр. 02-2837 од 15. 12. 1993. године којом је предвиђено да државни службеници власници стана или куће, или сувласници куће, имају обавезу да Држави врате, односно ставе на располагање своје станове и куће. То нису урадили Асим Диздаревић, Душан Мрдовић, Станка Вучинић, Никола Булатовић и др.

Сви ти станови откупљени су за веома ниске износе од 50 до 200 немачких марака а колика штета је нанета Држави није тешко проценити.

У "законском року" од месец дана (кривична пријава је поднета 23. септембра) 24. октобра 1994. године стигао је на адресу Извршног одбора Српске радикалне странке одговор од Вишег тужиоца који је потписао заменик тужиоца Зоран Радоњић. У одговору је дословце писало:

"Обавјештавате се да смо поступајући по Вашој кривичној пријави поднесеној против више судија Вишег суда у Подгорици и Основног суда у Подгорици, због незаконитог поступања у поступку расподеле станова по огласу владе Црне Горе, објављеном 24. VII 1992. године, дана 24. 10. 1994. године донио рјешење о одбацивању кривичне пријаве јер смо оцијенили да у радњама пријављених лица нема елемената бића кривичног дјела за које се гони по службеној дужности."

На жалост, епизода са непоштенним делиоцима правде добила је овакав завршетак. Коментар овоме је у хамлетовском стилу: Има нешто труло у држави... у ствари у свим државама где су социјалисти на власти. По њиховом моралном кодексу то и нису неки прекршаји. Много тежи прекршаји су напади на власт. А, то се не толерише.

Недозвољеним радњама у решавању својих стамбених проблема бавили су се и друге судије које овога пута нису обухваћене кривичном пријавом Српске радикалне странке. У ту групу спадају:

Миладин Ацић, фалсификовао је документа тако што је уместо три, колико му је дао Бог, приказао четири члана породице.

Рања Вуковић, стан је добила од девера Мишка Вуковића, члана стамбене комисије, иако са њим и мужем дели кућу од 200 квадрата.

Весна Царић-Ивановић, добила је стан на Малом Брду приказујући мужа, са којим се развела, као члана породице.

Весна Беговић, као самица добила је стан од 54 квадрата.

Списак хоштаплера којима је циљ оправдавао средства је отворен и стално се проширује. То што се углед црногорског судства срзао у другом је плану. Битно је да су вуци сити а за козе није важно.

Још неке "ситнице" упале су у очи посланику Вишњићу а он их је предочио јавности.

"ПОВРЕДЕ У РАДУ" ЦРНОГОРСКОГ СУДСТВА

Када је супруга Срђе Божовића, Наташа, пошла на трудничко боловање израчунала је да би јој коверат био много дебљи када би боловала од "повреда на раду" (Срђа Божовић је тада био председник Општине Титовград и нису имали материјалних проблема, да би била принуђена да се "сналази" на тај начин). Када се појавила са том лажном потврдом, надлежна службеница која је требала да је прими, одважно је приметила: "Па не знам да ли вас је муж "повредио" на радном

столу или у кревету, али ви морате на трудничко боловање!"

Судија који се у приватном животу служи преварама пренеће ту своју навику и у судницу.

Један од ретких судија са којим је "све у реду" је Радован Ђукановић, отац Мила Ђукановића, који је изабран за судију Уставног суда. Све је у реду али није лепо. Ипак је он отац председника Владе и има преко 70 година.

Није остављена на цедилу ни Милова сестра Ана супруга Мехмеда, Меше, Коларевића, која је радила у београдском "Интерекспорту" и без стручног искуства изабрана за судију Основног суда у Подгорици. Ни то није лепо!

Црногорско судство је много труда, времена и папира утрошило да би доказало како је у његовим редовима све чисто, скоро идеално, и да су тврдње Аћима Вишњића да су судије (са часним изузецима) криминалци, произвољно и неистинито клеветање. Међутим, подаци које је посланик више пута износио у јавност демантовали су њихова јалова доказивања. Ако су козе лагале нису рогови које је Вишњић држао и њима боцкао прозване. Ево шта је уочи лажираног судског процеса говорио о делиоцима правде, јасно и гласно, како је навикао.

СКУПШТИНСКЕ БЕСЕДЕ ПОСЛАНИКА ВИШЊИЋА

"Према захтијеву Основног јавног тужиоца да ми се скине имунитет, закључио сам да треба да одговорам и за увреду судија. Као крунски доказ, наведено је да сам ја све судије назвао криминалцима. Из такве формулације испада да је судије, ипак, више увриједио тужилац него ја, а то ће се најбоље потврдити када се прибаве и прегледају стенограмске забиљешке са засједања Скупштине на Цетињу. Тужилац је на то обавезан, ако има правне државе, а председник Ђукановић је рекао да је он одговоран да је има.

Из тога произилази да ће тужилац Малиша Миловић, већ на самом старту, морати да промијени оптужницу, коју практично није ни подигао. Мораће и да каже да сам увриједио одређене судије и то оне које су сеestre, кћерке, супруге, снахе, куме и

кумови и остала својта црногорских функционера. Имена тих судија, начин њиховог избора и методи којима су добијали станове, безброј пута сам поменуо, и са скупштинске говорнице и преко штампе. Од њих сам увијек издвајао часне судије. На поменутом засиједању Скупштине на Цетињу то сам учинио и на тај начин што сам казао да у црногорским судовима за прекршаје сједе много стручније, часније и поштеније судије и да ће, управо због тога, ти судови бити укинати. То се, нажалост, упркос противљењу цијеле опозиције и догодило.

Оно што сам тада саопштио за судије за прекршаје, казао сам касније и за многе судије у осталим судовима Црне Горе. Притом сам навео врло очигледне примјере бескрупулозно

сти у поступању са судијама које желе сачувати своје људско и професионално достојанство, без потчињавања било коме, на ни председнику Владе или његовом министру правде.

Све то спомињем да бих још једнапут одвојио часне судије од нечасних, стручне од нестручних, жито од кукоља, али и да бих са мртве тачке покренуо оно шта одавно покушавам. Зато и сматрам да је потез основног тужиоца најбољи начин да се то уради, али једино уз документовање онога што сам рекао и уз стриктну примјену прописа, не само према мени него и према онима које сам прозвао и означио криминалцима.

Због потезања "крупних" ријечи, биће ми замјерено и овога пута, можда најприје од Министра правде. Али кад већ закон прописује да непознавање његових чланова и тачака не оправдава, моје лаичко познавање те области, ни овога тренутка, када ми се одлучује о скидању имунитета, а можда и о одузимању слободе, чега се уопште не плашим, не дозвољава ми да употребим друкчију ријеч од те. Јер, ако се кривична дјела доказују у поступку који се на латинском језику назива кауза криминалис (causa criminalis), како онда друкчије назвати људе који су починили кривична дјела до криминалцима. И то не обична кривична дјела, већ кривична дјела са квалификованом одговорношћу, пошто се ради о судијама.

Ако ми се скине имунитет, ваљда ћу бити записнички саслушан и пружиће ми се прилика да те криминалце и на тај начин означим, с обзиром да у овој Скупштини од прозивања није било вајде. Али из поштваности према народу Црне Горе и часним судијама, морам укратко поновити на кога сам мислио у набрајању судијских непочинстава.

РАЦКОВИЋ КОЛО ВОДИ

У тој криминалној лиги, недодирљиво прво мјесто и даље држи председник Основног суда у Подгорици, Веселин Рацковић, кога Правосудни савјет покушава, преко нас посланика, пласирати чак за председника Вишег суда у Подгорици. То је била једна од последњих тачака дневног реда редовног, али недовршеног скупштинског засиједања. До јуче, према запомањању посланика Мишка Вуковића и министра Филипа Вујановића, моје оспоравање господина Рацковића, као "сиве емијенције" Мила Ђукановића, било је небитно при брзини којом треба попунити празна мјеста у правосудју. Питам: зашто тачка "Избори и именовања" није уврштена у дневни ред овог засиједања кад је већ поднет зах-

На првој борбеној линији изнад Коњица

тијев да ми се укине посланички имунитет.

Да ли је то урађено зато што би о судији Рацковићу требало прије исправљати у оквиру тачке "разрешења", о чему ћу се ја побринути ако ме не ухапсе, а, надам се, самном и посланик Драган Шоћ и цијела опозиција. Српској радикалној странци је прије свега стало до правне државе што се не може казати за оне које оптужујемо.

При томе, најамње што би могло задесити судију Рацковића је да сестра Мила Ђукановића, Ана Коларовић, остане без шефа. Много опасније за старјешину Основног суда у Подгорици било би када би морао доказивати како је на конкурс за додјелу станова црногорским функционерима на "Малом Брду", умјесто четири, приказао пет чланова домаћинства, правећи се, поред друштвеног стана, да је лице без стана.

Неминовно са тим иде и питање зашто је прије расподеле повукао документа и шта га је на то обавезало. Волио бих када би он то објаснио и уједно бих га замолио да ми, у случају суђења, он суди како би у свој учинак укалкулисао бар то једно суђење.

Није, вјерујте, ово моја шала већ покушај скретања пажње на податак да председник Рацковић, за пет и по година, није пресудио ни један предмет а жели бити председник Вишег суда. Потврду тога ми смо нудили у овом Парламенту и њом ће се, напокон, неко морати позабавити, а посебно они који ме покушавају изручити судији Рацковићу. Грдне ће муке имати они који покушају да фалсификовање јавних исправа направе нечим

што није кривично дјело. Одговараће и чланови Правосудног савјета како су могли Рацковића предложити за председника Вишег суда. Не волим да пријетим, али на то имам право веће од председника Мила Ђукановића.

ФАЛСИФИКАТИМА ДО КРОВА НАД ГЛАВОМ

Ако је, пак, председник Ђукановић схватио да ће се према мени, због постојања у Основном суду једне "муслиманке", примјенити шеријатско право и ту се грдно преварио, заједно са посланицима ДПС-а.

Мораће, прије или после мене, ићи на суд и судија Сека Јовановић-Пилетић и објаснити како је као конкубина могла добити стан који припада само брачним паровима. Ако тужилац Миловић сматра да је прозивка те, сада већ госпође, вријећање судија, нека онда на суд изведе и Мелвудина Нухочића, који је само потврдио наш навод о конкубинату. У свему томе нас интересује само правни аспект а оцјену моралности тога остављамо странкама Секе Јовановић-Пилетић, која одавно није сека.

С друге стране стола од оне за којом сада сједе, заједно са госпођом Јовановић-Пилетић, такође се морају наћи, због фалсификовања докумената на конкурс, и судије Радојка Николић (лажно приказала да је лице без стана) и Никола Булатовић, који је хијерархијски изнад ње, разумје се као судија Вишег суда, али у фалсификовању раван њој. (И судија Булатовић је лажно приказао да је без стана.)

Поред фалсификовања јавних исправа у кривично дјело спада, зна то министар правде боље од мене, и неизвршавање правоснажне судске пресуде. Такву судбину имала је и пресуда Основног суда у Бару о поништењу расподеле станова на Малом Брду, коју је по жалби Владе Црне Горе потврдио Виши суд у Подгорици, али која до данашњег дана није спроведена. Умјесто ње, на видјело излазе спорна поравнања, као на примјер са судијом Основног суда у Подгорици, Наталијом Филиповић, што министар правде Вујановић назива моралним чином, знајући или не знајући, да је и госпођица Филиповић фалсификовала документа приказујући се, такође, лажно као лице без стања.

Спорно поравнање Владе Црне Горе са судијом Филиповић која ће се уселити у стан Благоја Лучића, уз обећање Владе да ће у стану извршити све нужне адаптације, неће моћи сакрити све ове и остале радње, па нашао се ја и у простору великом као, можда, купатило ове госпођице.

На видјело ће морати изаћи и то како је могла остати судија Наташа Божовић, супруга потпредседника Скупштине, која је трудничко боловање приказала као повреду на послу. Једном ће морати дати и одговор како је Зорица Ивановић могла са три положена испита на праву бити судијски приправник у Врховном суду Црне Горе и у којој фази је тај поступак."

"ШТО СЕ ГРБАВО РОДИ, ВРИЈЕМЕ ГА НЕ ИСПРАВИ"

Аћим Вишњић је у свакој прилици показивао решеност да се лица показива са "мангулима" из судских редова. Где год му се дала прилика потсећао је на њихове прљаве работе. За то је најпогоднија била Скупштина, због директних телевизијских преноса. Судије, које су спадале у "мангуле", заустављале су дах из страха да их са скупштинске говорнице не прозове за неки нови марифетлук. Књига "утисака" била је стално отворена и допуњавана новим подацима.

У овом скупштинском говору посланик је репризирао неке "мангулук" евидентираних "мангула", проширујући круг новим лицима.

"Чувени правник Валтазар Богишић рекао је: "што се грбаво роди, вријеме га не исправи."

Поштујући дубину његових мисли и обавезу поштовања закона, поштујући дужност нас посланика и будност очију, које су сада у нас упрте, принуђен сам да кажем следеће: Пемојмо расправљати о Влади, њеној одбрани или оспоравању а да се прије тога не осврнемо на оно што је била њена ингеренција, гријех или "несхватанье" нас посланика.

Уздржао сам се од расправе о кривичном законодавству, не желећи да конкретним стварима оптерећујем нешто што треба и мора бити уопштена ствар. Оставио сам то министру правде Филипу Вујановићу, који је и овдје у Скупштини, и прије неку ноћ на Телевизији Црне Горе, гдје ми немамо приступа, одржао беседе које га могу сврстати само тамо одакле није требао ни да крене.

А, уважени посланици, Филип Вујановић је као "успјешни" адвокат Момира Булатовића у фамозном судском процесу постао министар, чак, правде. Поста је, значи, не адвокат народа него адвокат власти!

Прва ствар коју од њега захтијевам да ми објасни је како је његова супруга Светлана Вујановић, судија Основног суда у Подгорици, могла добити рјешење о додјели стана иако њен супруг, господин министар, има стан. Друго питање би било везано за његово благонаклоно прелажење преко свега онога што се дешавало у судству Црне Горе. Ако пак, то не може да уради он, нека то учини потпредседник Скупштине Црне Горе, Срђа Божовић. Његова би обавеза била да објасни јавности, народу Црне Горе, како је његова супруга Наташа трудничко боловање приказала као повреду на раду. Саставни дио тог одговора, разумије се, требало би бити и објашњење како је његова супруга уклонила дознаке и како је у недавном реизбору судија, са само два мјесеца радног искуства у правосуђу, стекла звање судије Основног суда у Подгорици.

Гдје лежи кључ, није моје да нагађам. Али, највећи број оптужби слива се на председника Основног суда у Подгорици, Веселина Рацковића. Нека ми он послужи као показатељ како се одступило од обећања председника Правосудног савјета, господина Марка Марковића, и како он (Рацковић) није испоштовао оно што је обећао. Два основна принципа приликом избора судија била су: успјех на студијама и резултати рада током службовања. Судија Рацковић не само да није то испоштовао за друге него није ни за себе. Његова одбрана да о томе није могао одлучивати

може се прихватити једино његовом оставком, или новим реизбором судија, не само у овом суду.

Но, немојте ме схватити погрешно. Није председник Рацковић крив само што стоји на челу тако изабраних судија. Има тамо од њега пуно бољих. Он је, као прво, поново постао председник мимо свих правних и логичких норми. Од како је председник није обрадио ни једну пресуду, иако му је као старјешини Суда норма била одређена на 30% од норми осталих судија. Стицајем околности то му је "пошло" за руком, али је осујећен у кривотворењу документације, приликом конкурисања за додјелу стана на Малом Брду, које ја зovem "црногорско Дединье".

Наиме, судија Рацковић је на конкурс за додјелу стана заузео друго мјесто на ранг листи, са 91.75 бодова, али на основу лажних докумената. То је ваљда, недавно, уваженог колегу посланика, Драгана Шоћа, поникало за постављање посланичког питања да ли је неко од судија разријешен због давања лажних података приликом конкурисања за стан. Колико знам, то није урађено, као што и др Рајко Миловић, секретар Секретаријата за законодавство није то испоштовао и казао је да ће бити разријешени сви они који буду дали нетачне податке.

У те који су кривотворили документацију, спада и судија Миладин Ашић, кога смо на прошлом засједану требали да бирамо за судију Вишег суда у Подгорици. И он је приказао више чланова породице него што му их је дао Бог. Дали је на сличан начин поступио и као председник Изборне комисије Демократске партије социјалиста Подгорице, не могу тврдити. То остављам јавности а мене не би изненадило да јесте.

РОДОВСКА ИНТЕРЕСНА ЗАЈЕДНИЦА

Колико је снажан непотизам и протекционаштво у Влади Црне Горе говори и то што је стан на Малом Брду добила, иако њен супруг има кућу од 200 м², и снаха Мишка Вуковића, Ранка Вуковић, судија Основног суда у Подгорици.

Блискост властима дебело су наплатили: Радован Ђукановић, отац премијера Ђукановића, који је изабран за судију Уставног суда, и Ана Коларевић, сестра премијера Ђукановића, која је, само послје два мјесеца приправничког стажа, постављена за судију Основног суда у Подгорици а, на другој страни, Веселинка Пејовић је, са седамнаест година стажа у правосуђу, остала без посла.

ПИОНИРИ МАЛЕНИ

Изгледа да године стажа нијесу биле важне, нити су били важни домети у послу. Умјесто тога уважавао се број гласова донетих Демократској партији социјалиста. Ваљда је тим путем до функције судије Уставног суда Црне Горе доспио и Радојко Ђуричанин, као добро познати председник Републичке изборне комисије.

Хоћу да се надам и вјерујем да др Благоги Митрићу, да би постао председник Уставног суда Црне Горе, није једина заслуга била то што је у својству председника Статутарне комисије ДПС-а, из партије искључио др Бранка Костића.

На посланицима и јавности је да суде о овим и оваквим сегментима пословања Владе. Пошто њу поменух, неизбежно се присетих министра здравља, Мугоше, који упорно хоће да ме пошаље у болницу. Нерегуларно изабран у судије је и његов зет, Бранислав Ратковић, који има исподпросјечне

резултате рада, који је добио стан на Малом Брду и који, кад год му се прохте, мијења судијске реферате, што је незапамћено у судијској пракси. Помињање министра Мугоше ме неминовно асоцира и на избјеглице и помоћ. Избјеглице скупо плаћају кров над главом, па нека јавност Црне Горе зна, да истражни судија Зоран Живковић од два стана издаје "стари" за 200 немачких марака адвокати-ма Владимиру Чејовићу и Ђолу Секуловићу. Да ли исту ствар ради, за 500 немачких марака, судија кривичар Ивица Станковић (издајући стан УНПРОФОР-у) остављам министру Николи Пејаковићу да утврди.

И на крају,

**"ЈАДНА ЈЕ ОНА ПРАВДА КОЈА
МОРА ДА СЕ ПРАВДА"**

Црногорска правда тешко да ће се оправдати за оно што је учинила и народу и народном посланику Аћиму Вишњићу. Не постоје ни наговештаји да ће се нешто промени-

ти. Уопште им не смета љага коју носе на образу.

СЛОЖНА БРАЋА У ЛОПОВЛУЦИМА

Аћим Вишњић се у црногорском Парламенту позабавио још једним чланом династије Ђукановић; Ацом, Миловим млађим братом. Њему је указао посебну пажњу због околности да потиче из "угледне" куће и да је уплетен у многе незаконите мућке. Није било "бизниса" у који није загазио, кријући се иза братовљеве функције.

Пре Миловог доласка на власт, Ацо је био незапослени студент, ситуиран као црквени миш. Једва је састављао крај са крајем а данас једва саставља крајеве каиша.

Када је Мило засео у фотељу првог министра и Ацу је "крнуло". Да ли због брата или личне "способности", тек, постао је један од најбогатјих људи у Црној Гори. Постао је вла-

сник туристичког возића у Будви који је рентабилнији од Југословенске железнице. Ацо је на возићу истакао натпис "Монтенегроекспрес" "да се власти не досете" и не обавезу га на плаћање пореза на приход који згрне у туристичкој сезони.

Ацо Ђукановић је за дебеле паре закупио бензинске станице у Улцињу, Тивту и Херцег Новом које му доносе дизел, премијум и СУПЕР зараду. Уговорени закуп није никаква пословна тајна. Месечни закуп за једну пумпну станицу износи и до 35.000 немачких марака.

Са Ацом у ортаклуку је и његов кум Ратко Вујошевић који држи бензинске станице у Буљарицама код Петровца и у Бару. Кумови снабдевају горивом не само Црну Гору већ и СР Југославију и Републику Српску. Окупацијом Републике Српске Крајине, Туђман им је помрсио рачуне јер су били и њени снабдевачи. Они крчме деривате увезене из Грчке, преко фирме "Никос К". Њихове фирме "Адмирал-Петрол" и "Вујошевић компани" рекламирају се и преко државне телевизије, вероватно муф-те.

У тим својим трансакцијама, Ацо нема проблема са Државом и порезницима али има са руководиоцима "Југопетрола" који стално излазе са новим финансијским захтевима. Од када је "Југопетрол" дао под кирију своје пумпе, његови преостали службеници живе као рентјери, мало раде а "лове до крова". Да би се ти руководиоци одбродољили набављене су три нове заставе "Флориде" и један супер луксузни "Ауди", који је плаћен 260.00 немачких марака.

Ацо је "Југопетролу" позајмио и кеш суму новца, не зна се колико, а на руке му је враћено 300.000 немачких марака. На који рок је позајмио новац, са коликом каматом и одакле му уопште толике марке, утврдиће истрага када се сложна браћа буду нашла иза решетака.

Ацо Ђукановић се бавио и трговинском сољу, која је увек кроз векове била уносан посао. Будући да је био обавештен, увек је уочи поскупљења, куповао у улцињској солани огромне количине соли коју је, после поскупљења, препродавао. Разлику у цени, братски је делио са братом.

Бавећи се свим врстама "бизниса", подупиран братовљевим "угледом" и утицајем, Ацо се преко мере огаздио. Када је почело да се зучка о његовом волшебном богаћењу он је за те гласине пронашао "кривца" у Аћиму Вишњићу. Уследила је његова чувена претња убиством за коју ни Аћим ни државни тужилац нису дали ни пет пара! Ако није Аћим, морао је да реагује тужилац, јер је

Како "лукежа из Владе"
Мило Ђукановић

јавно изречена претња кривично дело! Али браћи Ђукановић се гледа кроз прсте.

РИБА СМРДИ ОД ГЛАВЕ

Прозивајући у Народној скупштини Црне Горе разне преваранте, лопове и шпекуланте, Аћим Вишњић је увек, узгред, оптуживао и Мила Ђукановића као јединог и најважнијег кривца за укупно стање. За то је и те како имао основу. Најбољи доказ је његов начин живота. Мило Ђукановић од своје невелике председничке плате живи као султан. Богатство није стекао тестаментом, од покојног ујака из Америке, нити га је добио играјући немачки "лото". Мило, који је као студент тапкао карте испред биоскопа и "шетао" изношећи цемпер, сада се шепури у италијанским оделима и "Волвоу" 244 дизел. Направио је муњевиту каријеру и стекао "углед" првог мафиоза јужне Европе (у коју спада и Сицилија).

Око њега, као ноћни лептири око светла, облећу разни ситни и крупни криминалци, "пословни" људи, шпекуланти, музиканти и певалке. Он за свакога има неки "послић", свакоме учини. И све их држи у шаци. Док се не обогате а нарочито када се обогате, они чувају Милов престо, јер чувајући његову власт чувају, у ствари, своју кожу. Тако је својевремено радио и Јозеф Броз. Окупљао је око себе људе са мрљама на биографијама, давао им привилегије и безбрижно владао, окружен тим керберицама.

Главни документ на основу којег је Аћим Вишњић, са скупштинске говорнице, прозвао перјаника црногорских лопова и превараната је Записник Савезног девизног инспектора Павла Зелића о извршеној инспекцијској контроли у предузећу "Југодрво". Тај Записник је, својевремено,

изазвао судски процес, такозвану "министарску аферу" у Србији којом приликом су "зглајзала" само два министра а не и њихов наредбодавац. Министри су били у истражном затвору неколико месеци а четворогодишњи "мандат" који су "зарадили" на суду, вероватно никада неће да одраде. Штету коју су причинили друштву, одавно је "појела" инфлација. Прерачунато у немачке марке, данас она износи једва једну марку!

СУПЕР МУЊКЕ СА "СУПЕР" БЕНЗИНОМ

Дакле, по Записнику инспектора Зелића, "Југодрво" је 2. октобра 1992. године Влади Црне Горе понудило 1.400 тона бензина по цени од 0,70 нем. марака по литру. Два дана касније у "Југодрво" је стигао одговор, али не од Владе Црне Горе, већ од извесног приватног предузетника Вука Рајковића, директора предузећа "Јувента". Он је у име Владе прихватио понуду и послао диспозицију бензина, намењеног за Дирекцију за робне резерве Црне Горе, тражећи да се бензин упуту которском "Југопетролу", односно његовом лагеру у Крушеву, код Бијелог Поља.

Сутрадан су из "Југодрва", телефаксом, послате техничке карактеристике бензина у Дирекцију робних резерви, на руке Вука Рајковића. Влада је "проучила" карактеристике бензина, закључила да јој одговара и платила гориво али не по цени од 0,70 марака по литру, колико је износила понуда, већ по новој цени од 0,75 динара!

Муњка се састоји у следећем. Влада Црне Горе (председник Ђукановић) дала је претходно Вуку Рајковићу и његовим ортацима кредит у немачким маркама. Они су купили бензин, подигли цену, отплатили кредит а разлику у цени стрпали у своје и џепове Мила Ђукановића. Савезни девизни инспектор се у чуду питао коју функцију у Дирекцији робних резерви Црне Горе обавља приватник Вук Рајковић. Каспије је сазнао да је он Милов венчани кум, а кум није дугме, поготово у Црној Гори.

Инспектор Зелић је по овом предмету поднео кривичну пријаву црногорском Тужилаштву, што ни мало није узбудило тужиоца Влада Шушовића који је изјавио да не зна о чему се ради и да нико у Црној Гори нема никакав документ у вези са том трансакцијом.

Тако је Црну Гору мимоишла "министарска" а можда и "председничка" афера. За то време Мило се башкари у богатству а Влада само за папире за извоз нафте из Црне Горе у Србију узима недељно 12 милиона и шесто

хиљада марака. (Као Саудијска Арабија отприлике)

Државни тужилац Владо Шушовић је још изјавио да за шверц нафте и цигарета неће бити никаквих суђења јер је захваљујући том шверцу Црна Гора преживела. (И амерички гангстери су преживели захваљујући шверцу алкохола у доба прохибиције).

Руководство Републике уздигло је шверц на ниво привредне гране. На све стране шверцује се пуном паром а пуно пара заврши у кеси Мила Ђукановића, покровитеља тих работа.

Образлажући то државном потребом, Мило Ђукановић је народски речено ставио шапу на црногорски "Југопетрол", у време директоровања Велимира Андровића. Пре њега директор "Југопетрола" био је Марко Лазаревић (који је од школске спреме имао завршену средњу школу и деветомесечни курс за спољну трговину). Лазаревићев зет Никола Драгомановић био је тада директор сектора за истраживање нафте у јужном Јадрану, али никада није повукао ни један ваљани пословни потез.

Тада је на црногорску пословну сцену закорачио контроверзни газда Језда. Пошто је Мило Ђукановић закључио са њим споразум о издавању бензинских пумпи у Будви и Подгорици, захтевао је да то потпише директор "Југопетрола" Андровић. Он је одбио, сматрајући Јездимира Васиљевића несолидним пословним партнером. Онда је Мило "брзинским" декретом сменио "неповерљивог" Андровића и за директора поставио Николу Драгомановића. Пошто је добио широка овлашћења, овај није губио време и реорганизовао је фирму по свом (Миловом) укусу. Растерао је целокупну руководећу гарнитуру и поставио своју.

Таст курсиста (Марко Лазаревић) постављен је за саветника али је фактички руководио фирмом. Иако је 1. јануара ове године отишао у пензију, наставио је да ради хонорарно.

Када је Влада преузела "Југопетрол" настала је гужва око количине горива коју је газда Језда оставио Црној Гори, на име дуга "Југопетролу". (Убрзо се распала и Јездина "империја" па се показало да је директор Андровић био у праву). Језда је тврдио да је оставио 60 хиљада тона а "Југопетрол" и Влада да је оставио само 10 хиљада тона бензина "супера". (У свакој нормалној држави то би се лако утврдило помоћу папира и књига).

Да је газда Језда био у праву доказали су потоњи догађаји. Познато је да је бензин лако испарљива роба али онај његов је оборио све рекорде у брзини "испаривања". Иако бензин испарава дању, на јаком сунцу, Јез-

дин бензин је испарио ноћу, на слабој месечини.

ОБИЧНО НЕПОЗНАТИ ЛОПОВИ

Осам до зуба наоружаних људи (нема везе што је стражар неке од њих прелознао) уклонили су са радног места стражара Мачића и бензин из танкова преточили директно у брод! Стражар је обавестио милицију али се нико није појавио и ту се прича завршила. После акције извесни Игор Рогановић се јавно хвалио да је добио осам хиљада марака као бакшиш од сто марака по цистерни за гориво однето из овог складишта.

Али није све ишло глатко са тим бензином. Бивши директор приватног предузећа "Парс", чији је један од власника Ацо Ђукановић крчио је на својој пумпи у Даниловграду Јездин бензин. Како браћа Ђукановић нису са њим нису могли да се договоре о подели пара, која би им одговарала, избила је свађа. Када се сазнало чији бензин продаје и када је то изашло у јавност, Мило се правио да га не познаје и да му је име сазнао тек после распитивања. Међутим, свађа је вероватно посредством Момира Булатовића брзо изглађена, јер је Распоповић Булатовићев пашеног. Још један податак везан за дефицитарно гориво. Драгиша Пешић из Демократске партије социјалиста је у црногорској Скупштини задужен за дистрибуцију нафте по цени од 1.65 динара по литру. Кома треба нека се њему обрати.

ЛАВ СТОРИ

Мило и Јами

Када смо већ код нафте и њених деривата, колико је Мило Ђукановић потрошио керозина возикајући се владиним авионом "Лир цет" на релацији Подгорица – Нови Сад? (Тим авионом је прошлог лета из Црне Горе у Србију депортован др Војислав Шешел)

Авион је узлетао око девет сати увече (податак смо добили од Војске) односећи председника Владе на "државничке" састанке са певачицом Јами. Састајали су се у фолкотечи хотела "Парк".

Авион је из Новог Сада полетао јутром, враћајући исцрпљеног, сањивог и мамурног премијера. (Мило је склон и пијанчењу. Искани и по две боце вискија ко ништа. Једном је, волећи пијан, ударио аутом човека на улици. То је, наравно, заташкано. Полиција није правила записник, иако је човек једва остао жив).

Тако је Мило водио живот буран и остао некултуран (као лењи вук у децијој песми). На Западу немају успеха политичари који одржавају ванбрачне везе. Тако је на Западу, а нашим размаженим политичким старлетима све је дозвољено.

Незаконитим радњама црногорског политичког врха нема краја. Прошлог лета, у ноћи између 14. и 15. августа, из будванске луке отета је супер модерна јахта "Маламбо", непознатог власника. Јахта се прошетала преко мора, до Бриндизија, било је успут и пуцњаве, а онда је враћена натраг. Мотив отмице и отмичари остали су непознати за ширу јавност. Одговорни у полицији давали су штуре изјаве из којих ништа није могло да се закључи. Све се завршавало класичним, да је истрага у току и да ће, када се заврши, бити издато саопштење.

Они који су се мували око јахте (бизнисмени, гангстери, изнајмљени револвераши) мували су се и око Светог Стефана и око неке овдашње велике "зверке". Да је "зверка" заиста велика, доказује податак да је наводни власник јахте, извесни Гулио Абате, са Светог Стефана, где је летовао, пребачен у Италију хеликоптером владе Црне Горе! Е, у том грму лежи зец, а Мило се и овога пута направио да није лук ни јео ни мирисао.

Мило се правио невешт и када је шверц цигарета у питању. Иако је удесио да сви шверцери путеви воде у Црну Гору (углавном глисерима преко мора и Скадарског језера, без ометања обалске полиције, која добија свој део колача) оградио се од тог "бизниса".

"Међународни транзитни транспорт цигарета кроз Црну Гору одвија се по свим прописима, уз пуну сагласност (ово је апсолутно тачно прим. В. С.) и контролу свих надлежних републичких и савезних органа. До сада нико од надлежних није поднео никакву кривичну пријаву поводом неког незаконитог понашања било којег учесника у овом послу".

Реакција је била очекивана. Пријаве су изостале јер је цео шверцери ланац под контролом. Сви хуће јер су закони италијанске мафије познати. Ђути се и о случају младића коме је шверцери глисер у Бару отсекао ногу елисом.

Где има дима... има и цигарета а "лаки страјк" омогућава лаку зараду председнику црногорске Владе.

"ЈЕРИХОНСКЕ ТРУБЕ"

Аћим Вишњић није посустајао у прозивкама режимских "лупештина", није посустајао на путу којим је

кренуо због нас. Његови говори у Скупштини, као "Јерихонске трубе" рушили су зидине лоповско-биро-кратских тврђава. Антологијски говор од 28. јула (29. јула је "иритирана" олигархија покренула своју правосудну машинерију) којим је потсетио власт на обавезе дате јануара 1989. године, преносимо у целини, да се запамти.

"Помаже Бог, мој мили пробудјени српски роде!

Богу хвала, а и комунистима, као свједочанство да српски народ не спава, без обзира колико га успављивали мацама, причама, крајама. Основни задатак народног посланика јесте да пита данас и одвје – је ли вам поштена ова власт? А они кажу да су потпуно невини и да су поштени. Него о томе ћемо касније. Ја бих кренуо од следећих питања: Зашто нам се дешава ово данас? Како нам је данас и шта нас очекује сјутра?

У тим ријечима и тим питањима, отприлике, садржана је цијела наша активност, односно, она мора у томе бити садржана. Наравно, у оној првој јесте свеколика наша историја. Она је мучна, она је болна, она нас је турчила, она нас је разједињавала, она нас је уништавала, али ипак није успела да нас уништи. Наше живо језгро, наше, од Бога дато, биће неће бити уништено. Рекао је велики владика Раде Томов: "Не бојим се вражијега кота, нека га је ко на гори листа, но се бојим од зла домаћега."

Ето домаће зло, данас је веома намножено и нарочито је опасно оно које се сјатило око фотеља, односно у фотељама. Наравно, не мислим ту на оне часне људе који хљеб свој зарађују, него мислим на оне мешетаре, оне коловође који неће да одрже оно што смо ми изборили јануара 1989. године. А што смо ми тада изборили или макар мислили да смо изборили? Изборили смо српску слободу! Српска Црна Гора устала је као свеколики српски народ да збаци јарам с врата, да збаци највеће унутрашње зло које је споља наметнуто, а то није ништа друго него комунизам. Зато смо преварени, то се данас најбоље види. Међутим, истина је једна коју Бог води а то је да комунизма нема, нити ће га бити, ма колико Мира Марковић ишла чизмама мокрим или сувим, како каже у својим подсмјешљивим лирским исказима, да је супруг зове – "Јеси ли обула оне топле чизме да ми не прехладиш." Било би добро да се господин Милошевић

запитао како његов народ иде и има ли уопште чизме. Има ли уопште да једе и, нарочито, има ли он своје слободе.

Ето, управо због тога што ми претуго и превише трпимо, дешава нам се оно што нам је данас, а како нам је, сви знамо. Него, вјерујмо у нашу снагу, вјерујмо у Бога и, како каже господин Николић, мораћемо да се избавимо и, прије свега на демократски начин, да уклањамо све оно што није за нас и да одстранимо од нас ту, већ одавно обећану, свијетлу будућност. Мрака, ја мислим да нијесмо могли више накупити, него у оној обећаној "свијетлој будућности", која нам, ево, стиже данас.

Што се тиче зла изван наших граница, оно је старо, оно је потпуно препознатљиво и њега се ми, апсолутно, не смијемо и не можемо бојати. Наравно, није нам пријатно то и даље слушати, али оно нас може и мора изоштрирати да затворимо границе јединствене српске државе. За тај свети циљ морамо ићи до краја и не смијемо дозволити да не буде остварен. Јер ако не буде остварен у овом вијеку и данас, он никада више неће бити остварен! Ми немамо права да заборавимо бројне жртве које су данас пале, да заборавимо наше претке, да заборавимо оне витешке Црногорце и свеколике Србе, који су мислили о свеколиком српском простору као јединственој српској држави!

Знам и ми сви знамо да тај свети дан мора доћи. Ми ћемо се за њега сигурно изборити!

Него, ипак, да се вратим оном што на почетку обећах. Ова власт је изневерила јануар 1989. године. Ни онда се ми нијесмо побунили због тога што смо били гладни. Били смо онда много ситији него што смо данас. Никад због тога не би тако устајали, него смо умали због српске слободе! Она је данас изневерена и ми видимо бројне мешетаре у руководствима и једне и друге српске републике, Црне Горе и Србије. Изневераву оно што је народ тражио, оно што је народ изборио. Морамо им поручити одавде да се не играју са нама, да се не играју са нашом слободом. Ми хоћемо стазама Његоша, ми хоћемо стазама Милоша, ми хоћемо стазама светог Саве, ми хоћемо стазама светог Петра Цетињског. То је наш пут и ми са њега нећемо силазити. А ова господа што нас уче демократији, што се најбоље може видјети у Скупштини Црне Горе, заправо не умију да сакрију ко су.

Ако их прозовете и ако им кажете оно што су, ако се погледају у огледало, они развију огледало у коме су се видјели и није ни мало чудно што пријете судовима, што пријете физичким ликвидацијама. Ево, сада сам у поруци господина Газдића препознао анонимног брата Мила Ђукановића. Анониман је на свим пољима, осим у шверцу гдје је врло афирмисан. Он каже да се неће самном физички обрачунавати све док му је брат на власти. А зашто? Да га не бих прозивао, да би остао што дуже на власти. Рекао је у Вирпазару, да се ми, који смо на српским традицијама, а хтио је да наружи четнике, боримо искључиво за власт. Заборавио је господин да су његови непрестано говорили револуција а револуција није ништа друго него скидање легитимне власти. Они су ту власт скинули а народна воља мораће се једном демократски испоштовати.

Дакле, ја ћу све учинити да господин Ђукановић што прије сиђе са власти, да би господин Ацо имао шансу да се самном што прије обрачуна. Међутим, кажу људи, а ја тог анонимуса и не познајем, да је толико отрбавио сиромаша. Не би му било добро да ми се негдје попери, јер кад бих га шутнуо, издушио би као стари распали дјечји фудбал.

Наравно, желим мало да се поспрднем са тим неозбиљним порукама и да вам кажем да Српска радикална странка и ја лично немамо чега да се плашимо. Имамо ми за шта и за кога да се боримо а то је српска слобода, а то сте, браћо и сестре и ВИ! Положићемо, ако треба, и животе за тај свети циљ.

**Нека живи вјера православна!
Нека живи наше неугасло
српство!"**

ОБРУЧ ВЛАСТИ

За то време, обруч око Аћима Вишњића све више се стезао. Основни тужилац из Подгорице, Малиша Миловић, упутио је 29. јула Скупштини Републике Црне Горе допис следеће садржине:

"На сједницама задњег засиједања Скупштине Републике Црне Горе и у интервјуима датим појединим средствима информисања посланик Скупштине Републике Црне Горе, Аћим Вишњић, јавно је изложио поруку Влади РСЦГ, председника Владе и увриједио и оклеветао судије у Републици Црној Гори, у вези са

вршењем њихове функције, чиме је основано сумњив да је извршио кривично дјело Повреда угледа Републике Црне Горе из чл. 82. ст. 1. КЗ РЦГ у стицају са кривичним дјелом клевете или увреде из чл. 76. став 2. и чл. 77. ст. 2. КЗ РЦГ.

У члану 79. Устава Републике Црне Горе прописано је да посланик не може бити позван на одговорност за говор и глас у Скупштини и да се против посланика не може покренути кривични поступак без претходног одобрења Скупштине.

Везано са предњим, потребно је да дате одобрење да стварно и мјесно надлежни тужилац може покренути кривични поступак против посланика Скупштине Републике Црне Горе, Аћима Вишњића."

Чланови Мандатно-имунитетске комисије (искључиво социјалисти, јер су неке опозиционе странке бојкотовале рад Комисије) једва су дочека-

ли "да се реше" незгодног посланика. Иако је сезона годишњих одмора била у пуном јеку, обезбедили су кворум за седницу. "Час освете" је куцнуо а лов на народног посланика одређеног за одстрел је почео.

Мандатно-имунитетска комисија упутила је писамце Скупштини са препоруком да се удовољи захтеву Основног тужиоца.

Мандатно-имунитетска комисија, на сједници одржаној 3. августа 1994. године, размотрила је ЗАХТЈЕВ ОСНОВНОГ ТУЖИОЦА У ПОДГОРИЦИ за давање одобрења за покретање кривичног поступка против посланика Аћима Вишњића.

Комисија је констатовала да је Основни тужилац у Подгорици, сагласно одредби члана 153. ст. 1. Пословника Скупштине Републике Црне Горе поднио захтјев за давање одобрења за покретање кривичног поступка против посланика Аћима Вишњића.

Имајући у виду потребу обезбеђења процесних претпоставки за легитиман и законит рад државних органа у обављању њихових функција, Мандатно-имунитетска комисија предлаже Скупштини да донесе следећу одлуку да Скупштина Републике Црне Горе даје одобрење за покретање кривичног поступка против посланика Аћима Вишњића за кривично дјело Повреда угледа Републике Црне Горе из чл. 82. ст. 1. КЗ РЦГ у стицају са кривичним дјелом клевете или увреде из чл. 76. ст. 2. и чл. 77. ст. 2. КЗ РЦГ.

За извјестиоца Комисије у Скупштини одређен је посланик Анка Жугић.

Када је коцка бачена, почело је одбројавање. Сценарио за судски процес и хапшење посланика написан је у кабинету "оштећеног" председника Владе, а аутор је био Франц Кафка.

Како је одузет посланички имунитет народном посланику Аћиму Вишњићу

ВАРТОЛОМЕЈСКА НОЋ (и дани) ЦРНОГОРСКЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

- Протеривање др Војислава Шешеља из Црне Горе
- Усвајање тзв. "мировног" плана Контакт групе
- Саопштење Митрополије црногорске
- Телевизијске форе и фазони
- "Четрдесетчетворчлана банда" прегласала опозицију

Прошлогодишње узаврело политичко лето у Црној Гори било је обележено жестоком окршајима јединствене позиције и разједињене опозиције. (Када је схватила да је враг однео шалу, опозиција је наговестила збијање редова, али само по неким питањима.)

Мило Ђукановић, у "бизнису" врло снагаљљиви премијер црногорске Владе, предвидио је једну а Аћим Вишњић, несумњиво први човек опозиције, другу супротстављену групацију. Редовно су се нападали на ванредним а ванредно на редовним седницама Скупштине. Иницијативу је имала опозиција (посланици Српске радикалне странке) а Вишњићевим излагањима позиција није могла да реплицира.

На аргументоване критике одговарала је лажима, клеветима, увредама и псовкама. Када јој се то учинило недовољним и неефикасним а немајући легалних начина да заустави ерозију своје власти, позиција је за-

лепила познате бркове и закорачила уназад. Као у "добра, стара времена" свечано је отворила хајку на неистомисљенике. Петогодишње демократске тековине, распале су се као мехур од сапунице.

ПЕРСОНА НОН ГРАТА

На удару се први нашао председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, који се са породицом и сарадницима затекао на црногорском приморју. Ујутру, после митинга у Херцег Новом, пре првих петлова, специјалци МУП-а Црне Горе извршили су препад на хотел у Перасту, где су одсели гости из Србије. Нароужани до зуба, са припремљеним сузавцем, напали су на сањиве хотелске госте, као да су у питању били припадници неке екстремне терористичке групе. Жене и деца су лако "савладани" а др Шешељ,

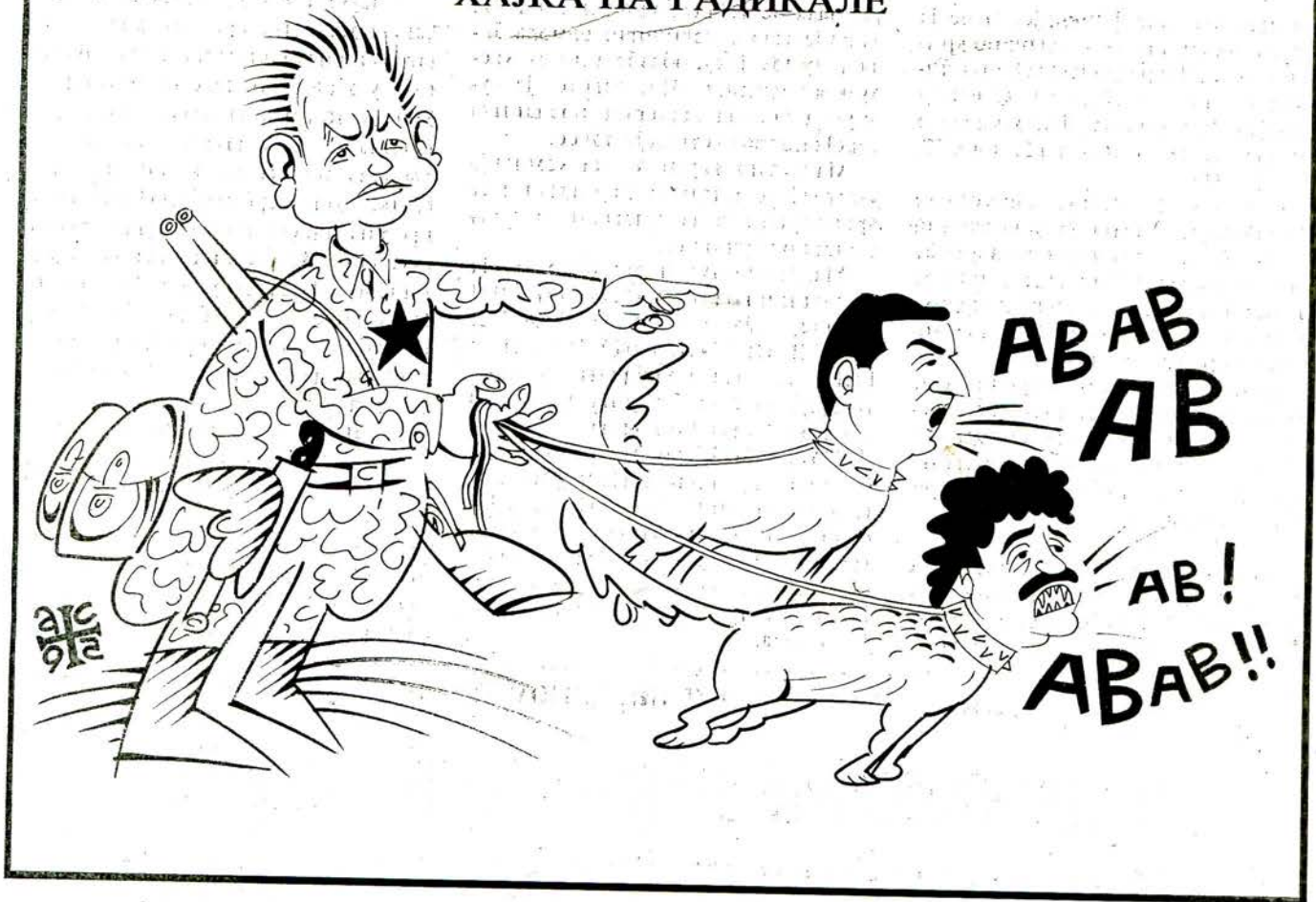
који је одбио да се повинује наредбама старешине специјалаца, на рукама је пребачен до полицијског возила. Ни истрепањим и снажним специјалцима, није било лако да носе "кабастог" војводу. На подгоричком аеродрому укрцај је у "Милов" авион (којим је овај одлазио на "швалерске" сеансе у Нови Сад) и пребачен у Београд. За њим је стражарно спроведено до границе и избачено из Црне Горе, 34 лица. (Супруга са два сина и сарадници са породицама.)

Протерани председник једне парламентарне странке и савезни посланик оптужен је да је на митингу у Херцег Новом "на примитиван и недолжан начин вређао Републику Црну Гору и њен уставноправни положај у оквиру СР Југославије, као и највише државно руководство Црне Горе и Србије."

Десетомесечни Александар Шешељ, син др Војислава, који није знао да говори, па према томе није могао никога да увреди, такође је избачен из Црне Горе.

Овом нечувеном демонстрацијом силедијства и неваспитања политичка ситуација у Црној Гори још више се искомпликовала и заострила. "Авангардна" локална власт, пре србијанске власти, повампирила је вербални деликт. У суштини, све што

ХАЈКА НА РАДИКАЛЕ

је овом интервенцијом урађено није ништа друго него компромитовање правне државе. Јер из Црне Горе као и из било ког дела СР Југославије могу се протеривати само страни држављани и то на основу унапред законом предвиђених разлога. А можда је црногорска власт, која у потаји припрема сецесију, већ завршила посао па јој је др Шешељ дошао као странац.

После овога, укидање посланичког имунитета Аћиму Вишњићу било је извесно. У току су биле и организационе припреме за његово суђење. Ово је дало повода опозицији да прекине "летњу шему" и да се огласи.

Либерални савез Црне Горе издао је саопштење у коме се противио одузимању посланичког имунитета Аћиму Вишњићу, јер је у том чину видео ограничавање а никако ширење простора демократије. Ова странка сматрала је да је МУП Црне Горе, избацивањем др Шешеља, реговао на противустанак и незаконит начин, јер МУП није имао права да било кога избацује из Црне Горе, а посебно не да преузима улогу овлашћеног тужиоца и суда.

Председник Народне странке, др Новак Килибарда, изјавио је да осуђује поступке власти Републике

Црне Горе који немају покриће у законима, и да без јасних доказа да су председник Владе и министри невини, Народна странка неће гласати за скидање посланичког имунитета Аћиму Вишњићу.

ЕКСПОЗЕ МОМИРА БУЛАТОВИЋА

Власт није давала ни пет пара за мишљење и саопштења опозиције која и нису била претерано "жестока". Припремала је нови "пројекат" у служби политике "чврсте руке". Ускоро је отворила карте.

Десетак дана после избацивања радикала, 8. августа, на брзину је заказано ванредно заседање Скупштине које је на дневном реду имало само две тачке: "Мировни" план тзв. Контакт групе и одузимање посланичког имунитета Аћиму Вишњићу.

Конечно је почео дуго најављивани обрачун са послаником чије су скупштинске беседе постале ноћна мора за политички врх Демократске партије социјалиста. Неубичајена сатница за почетак (18 часова) откривала је намеру да се заседање претвори у ноћно бденије. Да се, пошто се сви замор, спроведе намеравано одузимање посланичког имунитета. Загранична браћа била су у другом плану.

Велики број чувара реда и поретка, у згради Скупштине и на околним стратешким местима, својим присуством потврдило је режимску приврженост демократији.

"Ватроломеску ноћ" (и дане) црногорске демократије најавио је председник Републике Момир Булатовић, који је својим експозеом сипао со на отворене ране заграничних Срба и правдао издају Слободана Милошевића. (Објашњење за то било је просто; Југословена булатовића нису занимали никакви Срби а Слободан Милошевић му је био и остао саучесник.)

Булатовићево "достојанствено" продавање вере за вечеру и снисходљиво улагивање Контакт групи и председнику Србије, оставило је различите утиске на посланике и телевизијски аудиторјум. Позиција је била "ЗА" а опозицији и великој већини честитих грађана Црне Горе се смучило. (Државна телевизија је на Првом програму преносила ту "историјску" бруку и срамоту.)

Када је председник црногорске Републике завршио своје, (наручено са Дедиња) "пљување" по браћи у невољи, скупштински спикер је дао паузу која је искоришћена за договор шефова посланичких група о "радном времену" Парламента. Договорено је да се ради "само" до поноћи а да се друга тачка дневног реда (имунитет посланика) остави за сутра.

(Када заседа, србијански Парламент "ради" 4 дана у недељи, не више од 4 сата у просеку, па је пословична тврдња да су Црногорци лењи озбиљно уздрмана.)

ТВ СМИЦАЛИЦЕ И ВАРТОЛОМЕЈСКО ВЕЧЕ

После паузе, када су утврдили да је пренос седнице пребачен на Други програм, чији је дomet ограничен, посланици опозиције напустили су салу. Иако цинично објашњење Срђе Божовића да "Скупштина не утиче на уређивачку политику Телевизије" није прихваћено, посланици су се, ипак, вратили после десетак минута. За то је "мотивисао" Булатовићев уводни експозе, који су све опозиционе странке детаљно "прочешљале" и одбациле, свака из својих разлога.

Експозе је са гнушањем одбацила и Митрополија црногорска чије је прокријумчарено саопштење прочитао Ахим Вишњић. (Полиција није дозволила свештенику Радомиру Никчевићу да уђе у Скупштину у Служби за информисање, редовним путем, уручени црквени документ!)

У Саопштењу Митрополије црногорске, које је потписао Његово високопреосвештенство митрополит Амфилохије Радовић, између осталог је писало:

"Проклета је рука која подиже зидове између себе и брата у невољи, трипут проклета и прокажена!

... Безбожници који нама владају и који су овај народ и гурцули у крвопролиће у Хрватској и Босни и Херцеговини, данас пилатовски перу руке.

... Они који браћу издају из страха или интереса или из властољубља, образ ће свој оцрнити, пред Богом себи пресудити, а у народу остати да се помињу по злу..."

Саопштење митрополита Амфилохија није пореметило дремање неких дежурних гласача Демократске партије социјалиста. Оне будне није натерало на размишљање. У већ поодаклој вечери, будући да су изнели своје ставове и да су очекивали сутрашњи наставак седнице, посланици опозиције напустили су Скупштину.

На "мегдану" (можда је ову реч требало написати без знака навода) остали су српски радикали и југословенски социјалисти. Радикали да би истерали на чистину лоповлуке социјалиста и доказали њихову издају националних интереса а ови да би ритуалним дизањем руку то оповргли. Њихова моћна гласачка машина била је у стању да од белог направи црно, па им нису били потребни аргументи.

И једни и други успели су у својим намерама.

Радикали су ваљаним доказима раскринкали издају и диктаторске пориве социјалиста а ови су изгласали да су патриоти и демократе.

У току дискусије, пре фамозног гласања, тадашњи потпредседник Скупштине, Драго Бакрач, (касније је смењен са функције, па иницијативу Демократске партије социјалиста) набрајао је и елаборирао разлоге због којих је Српска радикална странка била сигурна да је реч о издаји. Први у том низу разлога био је страх од реформи (враћање духовним вредностима) и популарности Радована Караџића.

"Остварење српских националних циљева било је на дохват руке! Добијањем још неколико концесија од међународне заједнице, створила би се могућност за уједињење Савезне Републике Југославије, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Рачуница је била проста; немерљива популарност Радована Караџића, код тако увећаног бирачког тела, знатно би угрозила досадашњи престиж и лидерске амбиције Слободана Милошевића. Зато је требало то по сваку цену осујетити."

Иако су се чекали поноћ и прекид седнице, нису јењавали жестоки монолози радикала. Материјала о издаји, лоповлукима и зулumu владајуће олигархије било је на претек.

СКУПШТИНСКО "БДЕНИЈЕ"

Када су се партијски и телевизијски моћници уверили да већи део потенцијалних гледалаца "сном мртвијем спава", вратили су пренос на Први програм. Као, испоштовали су захтев опозиције.

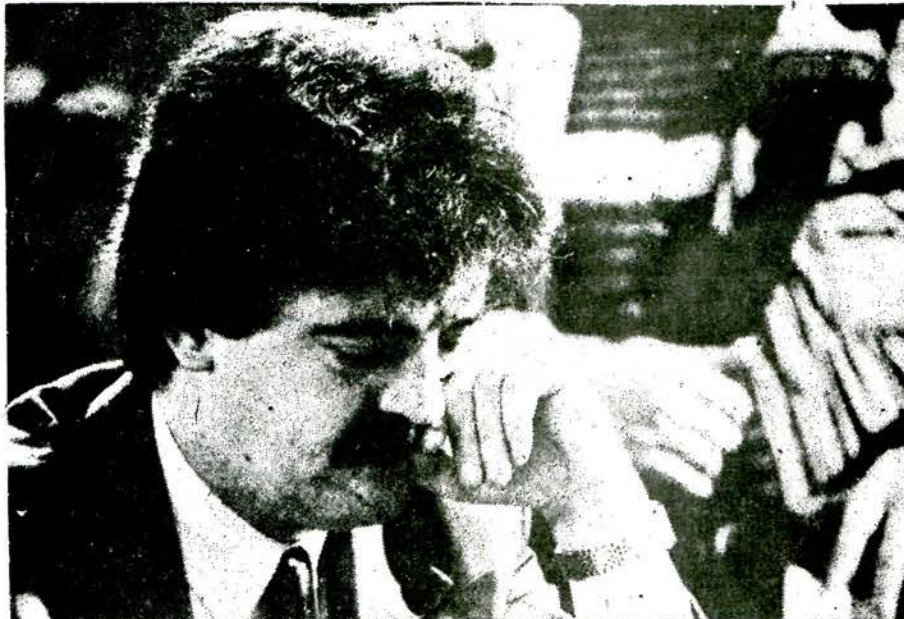
У тлуво доба, пред поноћ, не консултујући никога из опозиције, Срђа Божовић је објавио да се наставља са првом тачком дневног реда ("мировни" план), док се не исцрпи. Намера је била провидна и лако препознатљива. Трбало је да се посланици опозиције изређају за говорницом преко ноћи, и искористе своје право на говор, у време када их мало ко слуша.

Ахим Вишњић је протествовао и запретио да ће говорити до јутра. Био је то пуцањ у празно, јер се све одвијало по сценарију и ништа није могло да се мења.

Схвативши озбиљно његову "претњу", преостали посланици опозиције почели су да се шуњају према излазним вратима. Убрзо су у сали остали само Божовић и радикали. Божовић се оглушио и на констатацију да нема кворума. Било је очигледно да он и преостали посланици опозиције нису довољни за рад Скупштине.

Ахим Вишњић је у највећу неприлику довео председавајућег, када је после паузе тражећи да му се створе услови за рад, поново запретио да ће до јутра овога пута, хутати за говорницом. Расправу да ли је то по Пословнику или није, прекинуо је посланик ДПС-а, Мишко Вуковић који је желео само "нешто да објасни". Ахим Вишњић му је уступио говорницу, уверен да ће се вратити после "објашњења". До тога није дошло јер је Вуковић искористио моменат и прочитао закључке Одбора за политички систем, који је, без резерве, усвојио Булатовићев експозе и прихватио "мировни" план тзв. Контакт групе.

На брзину организовано гласање (сви будни и буновни посланици опозиције вратили су се у салу када је

Оправдао издају Слободана Милошевића – Момир Булатовић

Чекајући гласање – посланици ДПС-а

говорницу узурпирао Вуковић) оверило је издајничку политику Демократске партије социјалиста. Загранични Срби остављени су на цедилу искључиво због профита две организоване групе "лопуштина"; србијанске и црногорске, које су на светском политичким "бувљаку" продале националне интересе.

"ЧЕТРДЕСЕТЧЕТВОРОЧЛАНА БАНДА" У АКЦИЈИ

Још су посланици опозиције сабирали утиске када је неизбежни Божић поново ступио на сцену. У два сата после пола ноћи, обавестио је затечене посланике да ће Скупштина наставити са радом одмах, као да је Скупштина драгстор и као да ће је смак света спречити да то ујутру учини. Обрачун са Анимом Вишњићем морао је да се обави на "брионски начин", конспиративно и бескомпромисно!

Та вест је одјекнула као бомба. Посланици отсутних опозиционих странака, који су у својим кућама или хотелима пратили телевизијски пренос, похитали су на траг у Скупштину. Хтели су да спрече понижавање демократије и "да се нађу" колеги Вишњићу, кога је режим решио да се отараси по сваку цену.

У таквим околностима ништа нису вредела упозорења да се скидањем имунитета народном посланику Аниму Вишњићу крши члан 79. Устава Црне Горе. Да се тим чином враћа у живот већ заборављени тзв. вербални деликт, да се укида право на слободну реч. Набројано је још више десетина "ДА СЕ..." али скупштинска већина није реаговала. Остала је gluva, нема и слепа на све примедбе и упозорења. Терала је по своме (и Миловом).

Те најмрачније скупштинске ноћи, Аним Вишњић се уздигао изнад својих

"судија". Није тражио милост и није попустио у оптужбама, већ је још жељше напао организоване лоповлуке везане за "речи и дела" Мила Ђукановића и његових министара. На крају, приликом одлучивања, гласао је за укидање СВОГ посланичког имунитета и показао да се кашћу и моралом не калкулише.

Парламентарна срамота била је завршена тек ујутру (9. августа) око 7 часова. Већина, коју је чинила "четрдесетчворочлана банда" одузела (украде) је посланички имунитет народном посланику Аниму Милетићу Вишњићу. Шака опозиционих посланика (22) била је немоћна. Прегласана је браћећи демократију, закон и људска права. Парламентаризам у Црној Гори био је изврнут тругљу.

На задовољство Слободана Милошевића, црногорског и србијанског подземља, издајника и кукавица, белосветских мешетара и зидара, посрнула црногорска Скупштина прихватила је тзв. "мировни" план тзв. контакт групе и погазила институт посланичког имунитета.

Давањем безрезервне подршке србијанском председнику оверена је будућа сенесија Црне Горе (када се стекну услови) коју актуелно црногорско руководство одавно сања (и припрема)!

Са кесам пуних сребрњака, идејни творци ове идеје напустили су српски национални корпус.

О ПОСЛАНИЧКОМ ИМУНИТЕТУ

Скидање посланичког имунитета Аниму Вишњићу подигло је велику медијску прашину у Црној Гори. Државна гласила дала су за право скупштинској већини која је ту одлуку изгласала али су опозициони листови били у праву када су тврдили да је то незаконити чин.

И поред медијског препуцавања шира јавност није била упозната са појмом посланичког имунитета. Мишљења су баш због тога била подељена. Било је разних интерпретација. Да ствари буду јасније допринела је изјава адвоката Славка Вукчевића дата 11. 8. 1994. године дневном листу "Побједа".

"Под појмом имунитета у правном смислу подразумева се заштита од прогона једног лица и начина којим се омогућава да професионално обавља своју функцију, износи своје мишљење, ставља предлоге или се противи, без страха да може бити изложен прогону власти!

Имунитет представља једну од демократских тековина која служи човеку да својом функцијом помаже развој те демократије и друштва.

У члану 139. Закона о кривичном поступку СФРЈ (који је још на снази) регулише се како, када и под којим условима се може предузети кривично гоњење против одређене категорије лица заштићених имунитетом. У овом закону као лица заштићена имунитетом наводе се председник републике, члан председништва, а као посебна категорија и делегати, односно сада посланици.

Скупштина је дужна да по захтјеву надлежног јавног тужиоца донесе одлуку о одузимању имунитета чим се остваре претпоставке за покретање кривичног поступка а одузимање имунитета односи се само на конкретан случај, по конкретном захтјеву јавног тужиоца, за конкретно дјело".

Такође је познато да се имунитет не може одузети ако је учињено кривично дело за које се по закону одређује казна мања од 5 (пет) година затвора. Осим у земљама отворене диктатуре, није се догодило да је некоме одузет имунитет за реч и глас у Скупштини!

ПОСТ ФЕСТИМ

Ионако велико интересовање новинара за првог човека црногорске опозиције, Аниму Вишњићу, још више је порасло пошто му је одузет посланички имунитет. Свакодневно су га салетали, што му и није парочио сметало. Давао је интервјуе, одговарао на питања, гостовао у радио емисијама, ретких независних радио станица. Био је свуда виђен, осим на државној телевизији. Учествовао је и на политичким трибинама у организацији своје странке и био у свакодневном контакту са бирачима. Детаљно је објашњавао своје разлоге за "побуну" против официјелне власти и могуће последице тог бунта. Припремао се за званичан

обрачун са председником Владе и његовом администрацијом.

"Српска радикална странка свој политички рад усмјерила је на оно што представља живот људи и опстанак државе. Највећи проблем нашег друштва сада је криминал. У сврху његовог сузбијања, ми смо још у почетку свог постојања, оформили службу која дјелује у свим српским земљама. Та служба је у контакту са народом. Контактирамо са људима у фабрикама, полицији, војсци, државној управи и тако добијамо документацију. Послије вршимо селекцију тих докумената и провјеравамо их. Криминал је до неба! Државни медији то не могу да објављују, јер лупешки су њихови шефови.

Једини вентил овом унесрећеном народу, сада је Српска радикална странка. У нас имају поверења и зато имамо толико докумената. И ми смо сада жртвени "јарци". Први пут у историји нашег новијег парламентаризма, једном посланику је скинут посланички имунитет. Шта то значи? Значи да сам постигао пун погодак! Док сам износио ове податке у Скупштини, рекао сам да ћу се сам одрећи свог посланичког имунитета да бих одговарао за све оно што од тога није тачно. И једини из опозиције гласао сам да ми се скине посланички имунитет.

Влада Мила Ђукановића сада "тренира строгаћу". Покреће цијелу харангу против мене. Они су ми, уствари, скинули само дио имунитета, само за овај случај. Ја сам у праву, јер народни посланик је ту да укаже на криминал. Предсједник Владе треба да се лијепо носи и да се вози добрим колима, али треба и да брине о народу. Он мора да објасни своје богатство и богатство свога брата, тако брзо стечено. Они треба да знају да овај народ, без обзира на инструменте власти које чврсто држе у рукама, неће довијека трпјети њихове лупештине. Овај народ их је довео на власт, ваљда се сјећају како, па их са власти може и скинути.

Ја имам документацију која их руши. Знаш да ће, ако изађемо на суд све државне медије ангаживати против мене. Ако ме осуде, страдаће! Никако им се добро не пише.

До сада се пријавило око педесет адвоката да ме брани без хонорара. Јавили су се из цијеле Југославије, из свих српских земаља (ако их пусте преко границе). Хоће људи да учествују у том суђењу. Једва чекам да до њега дође. Главни адвокат биће ми Маја Гојковић. Она је политичке процесне искусила на својој кожи. Ту је и Илија Дармановић, такође посланик Српске радикалне странке у Скупштини Црне Горе. Он, такође, има велику документацију. Па кад ту бруку изнесемо на видело. А главни свједок на суђењу биће

ми Војислав Шешељ. А што ће тек он доњети. Као бранилац на суђењу, али и као свједок, понудио ми се и један од значајнијих људи из МУП-а Црне Горе. Хоћете да устане против злодјела председника Владе Црне Горе.

Предсједник Скупштине Црне Горе Ристо Вукчевић, на једној сједници, када је била ријеч о подјели средстава из примарне емисије у Црној Гори, рекао је да има лоповлука и да се он мора гонити! И на томе је стало. Зашто њему нијесу одузели посланички имунитет? Централно питање је, ипак, која су друштвена добра приватизована прије доношења Закона о приватизацији, који је ДПС-овски. Који су друштвени објекти приватизовани, за које су паре купљени и ко их је купио? То је суштинско питање. Мило Ђукановић ће морати да одговори на њега. Ја сам га поставио у Скупштини али нијесам добио одговор.

Сада кажу да Ахим Вишњић руши углед Црне Горе. За то ме терете а Мила Ђукановића, кога сам ја прозвао, не.

Оваква чуда није ни Орвел могао предвидјети!"

Тако је говорио народни посланик, уочи суђења, које је "независни" суд припремао, чекајући сценарио из кабинета председника Владе.

ОПТУЖНИ ПРЕДЛОГ ПРОТИВ АХИМА ВИШЊИЋА

Ахиму Вишњићу је у ноћи између 8. и 9. августа скинут посланички имунитет а тек 23. августа Основни тужилац из Подгорице, Малиша Миловић, представио је табак и Основном суду (у истом месту) упутио ОПТУЖНИ ПРЕДЛОГ против поменутог посланика. Изненађује толика спорост власти жељне освете и спасавања "части" мангупа из својих редова. Пређашње власти су биле много ажурније.

Две недеље је тужибаба Миловић смишљао шта да срочи. Реметио је сан, лизао прсте и листао ћитабе, али није смислио ништа ново. Стил и отрцане фразе потсећају на "добра, стара времена" реалног социјализма.

Ево шта је унео у свој захтев да се Ахим Вишњић прогласи кривим.

ОПТУЖНИ ПРЕДЛОГ

Против:

Ахима Вишњић, посланика у Скупштини Републике Црне Горе, Што је:

1. Јавно изложио порузи Владу и предсједника Владе Републике Црне Горе у вези са вршењем њихове функције, тако што је:

а. у интервјуу у новинама "Велика Србија" од јуна 1994. године у броју 19 износио тврдње: "... Заправо лупештине господина Абрамовића су лупештине црногорске Владе". "... Било је то 12.5 милиона долара које су Владе Мила Ђукановића и Николе Шаиновића преко, Југодрва, украде за нафту". "... Монтефарм је сада монополистичка фирма и преко ње се сада богате људи из Владе..."

б. на другој сједници првог редовног засједања Скупштине РЦГ одржане у јуну и јулу 1994. године у Подгорици, када се расправљало о Приједлогу Закона о измјенама Закона о својинској и управљачкој трансформацији, у својим наступима изнио: "... Ја сам рекао, ја ћу вам доставити документацију о лупештини Владе, тачно цифре, број". "... Како је из државне касе покраден толики и толики новац". "... 900 хиљада марака је украдено уз помоћ Владе". "... Ваша Влада лупежа предсједнице Владе..."

ц. дана 21. 07. 1994. године у Подгорици, по завршетку Конференције за новинаре три опозиционе парламентарне странке присутним новинарима за Владу и предсједника Владе изнио: "... Ја сам на сједници Скупштине рекао, а и сад му кажем да је лупеж. Ја тиме Предсједника хоћу да изазовем да ме доведе на суд, јер би се тако показало да је лопов", што је наредног дана објавио лист "Политика",

— чиме је извршио кривично дјело повреда угледа Републике Црне Горе или друге Републике у СР Југославији из члана 82. став 1. КЗ РЦГ у пројуженом трајању.

а) на истом засиједању Скупштине ЦРГ и у току дискусије по истој тачки дневног реда, као под тачком 1-б, диспозитива оптужног предлога, које је директно преносила Радио телевизија Црне Горе изјавио: "... У овој Републици Црној Гори постоји судство које је такође огрезло у криминал". "... Закон се не може спровести јер у судовима сједи велики број криминалаца". "... Судови и судије не поштују Закон". "... Ваше судство не признаје јер у судовима сједе криминалци". "... То нијесу судови, јер ако судија кривотвори, отима станове, то не може бити суд, то је анти суд..."

б) у исто вријеме и на истом мјесту, као под тачком 1-ц диспозитива оптуженог предлога, присутним новинарима изнио: "... Да не признаје комунистички суд, јер у његовом саставу, част неким судијама, сједе криминалци", што је наредног дана објавио лист "Борба",

– чиме је извршио кривично дјело клевете из члана 76. став 3. у вези става 2. и 1. у вези члана 84. став 3. КЗ РЦГ у продуженом трајању.

Предлажем да се пред тим Судом као стварно и мјесно надлежним, закаже и одржи главни јавни претрес на који позвати:

1. Основног тужиоца у Подгорици,
2. окривљеног Вишњић Аћима.

Да се у доказном поступку прочита:

– Одлука Скупштине РЦГ бр. 02-1361/4 од 9.08.1994. године, којом је одобрено покретање кривичног поступка против окривљеног.

– Интервју који је окривљени дао листу "Велика Србија" у бр. 19. од јуна 1994. године (стр. 6, 7 и 8)

– текст објављен у листу "Политика" од 22.07.1994. године на стр. 10, под насловом "Вишњић: Ђукановић ме неће тужити",

– текст објављен у листу "Борба" од 22.07.1994. године на стр. 4, под насловом "Мило је-шеик",

– стенографске биљешке са јулског засиједања Скупштине РЦГ стр. 98/8, 100/7, 101/9, 106/3, 106/4 и 108/6),

– извод из казнене евиденције за окривљеног који за дан претреса прибавити.

Да се окривљени Вишњић Аћим огласи кривим за кривична дјела стављена му на терет и осуди по Закону

ОСНОВНИ ТУЖИЛАЦ
Малиша Миловић ср.

ЗДРАВСТВЕНЕ ДИЈАГНОЗЕ

Када је Аћиму Вишњићу већ био скинут посланички имунитет и када је тужилац Миловић покренуо "независну" судску организацију да санкционише његове "безобразлуке" и "дрскост", Мило Ђукановић се толико осилио да је свом политичком противнику почео да поставља и здравствене дијагнозе. То је учинио јавно, на владиној конференцији за штампу, одржаној 9. септембра коју је преносила државна телевизија. Одбацујући Вишњићеве оптужбе и прозивања, више храбрећи себе, одвалио је своју дијагнозу и остао жив.

... у оптужбама предначи човек, Аћим Вишњић, који је по мом дубоком утиску потпуно болестан и коме треба обезбедити изолацију, што дуже то по њега боље. Побринућу се код министра здравља да му то омогући".

(Мило је нажалост остварио своју паклену намеру о изолацији "незгодног" народног посланика на чија питања није имао одговоре.)

ТУЖБА АЋИМА ВИШЊИЋА

Аћим Вишњић није истрпео ту неосновану инсинуацију на своје здравствено стање, па је преко свог адвоката Илије Дармановића поднео приватну тужбу Основном суду у Подгорици против:

... окривљеног Мила Ђукановића, од оца Радована и мајке Стане, рођене Максимовић, рођеног 1962. г. у Никшићу, председника Владе Републике Црне Горе, са станом у Подгорици, нова зграда Владе испод Горице, Улцињска б.б..."

Остале генералије требало је узети на претресу али, као што је познато, то се није десило.

Тужба је упућена 16. септембра а до Основног суда, у истом граду, путовала је четири дана. На печату којим је 20. септембра потврђен њен пријем, уместо Подгорице, писало је ТИТОГРАД. Носталгични суд, изгледа, нема намеру да изгравира нови печат, јер прижељкује повратак на старо, па да се не излаже трошку.

Наравно да таквом суду није падало на памет да закаже главни претрес, иако је 4. октобра Аћим Вишњић писмено затражио одузимање имунитета председнику Владе, новопеченом Мугошином "доктору".

ОСНОВНОМ СУДУ ПОДГОРИЦА

У кривичном предмету К. бр. 628/94-по приватној тужби, приватног тужиоца Аћима Вишњића, против окривљеног Мила Ђукановића, због учињеног кривичног дјела увреде из чл. 77. ст. 2 у вези чл. 1.РЗРЦГ, води се поступак код тог суда.

С обзиром на уставну одредбу чл. 79. Устава Републике Црне Горе, да председник Владе ужива имунитет као и посланик, потребно је, да би се овај кривични поступак могао водити код суда, од скупштине РЦГ заражити ОДУЗИМАЊЕ имунитета председнику Владе РЦГ, Милу Ђукановићу.

Захтјев за одузимање имунитета упутити преко Мандатно-имунитетске комисије Републике Црне Горе, чији предлог ће изаћи на следећој сједници Скупштине РЦГ ради доношења одлуке.

у Подгорици,
4.10.1994. год.

Приватни тужилац,
Аћим Вишњић с.р.

ОДГОВОР СУДА

Пошто Суд није изнео питање Миловог имунитета пред Скупштину, а како је то био услов за покретање кривичног поступка до њега није ни дошло. У међувремену одржан је процес на коме је посланик Аћим Вишњић по истом члану, истог Закона, осуђен на 5(пет) месеци затвора.

"Независни" суд је тек 1. марта 1995. године, пошто је тужба презимила у столу судије Александра Кликовца, удостојио одговора оштећеног посланика. Тужба је одбачена са образложењем да уз њу није поднето одобрење Скупштине Црне Горе за покретање кривичног поступка против председника Владе. Против председника се не могу покретати никакви кривично поступци зато што га штити имунитет који може само Скупштина да му ускрати. Будући да је Мило нови Луј XIV, тј. да је ДРЖАВА, логично је да он неће сам себе извести на оптуженичку клупу.

У образложењу Основног суда за одбацивање приватне тужбе изнето је правно-филозофско замешатељство које се svelo на то да је председник црногорске Владе, Мило Ђукановић, недодирљив за црногорско судство. У дуелу сарогатим опет је изгубио шуту!

КАДИЈА ТЕ ТУЖИ, КАДИЈА ТИ СУДИ

ПРОЦЕС У СТИЛУ ФРАНЦА КАФКЕ

ДАН ПРВИ

Када су се, наводно, стекли формално правни услови, иако су успут прекршени Устав (чл. 79.) и скупштински Пословник, "независни суд" је прионуо на посао. Започео је лажирани процес чији је крајњи резултат био унапред познат. У том случају, могле су да буду избегнуте скупа процедура и форма и да се много јефтиније "докаже" кривица окривљеног. Невидљиви кадија, који је и тужио и судио, могао је телефаксом да пошаље пресуду и да се она објави у његово а не у име народа. Али кадија је волео да се игра.

Суђење је одржано пред Народним судом у Титограду, 1948. год. био би одговарајући почетак извештаја са суђења посланику Аћиму Вишњићу, уместо...

Главни претрес одржан је пред Основним судом у Подгорици, 25. октобра 1994. године. Ружење правде било је у наставцима. Окривљеном Аћиму Вишњићу судили су судија Зоран Живковић и чланови већа Радомир Радовић и Милан Пејовић. Уместо Основног тужиоца Малише Миловића, у првом наставку, појавила се заменик Соња Бошковић, као заступник Оптуженог предлога.

Предмет претреса било је кривично дело из чл. 82. и 76. КЗ РСГ које је окривљени, тобоже, починио са предомишљајем. Када је утврђено ко је све приступио претресу и када су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса, суд је донео решење да се претрес одржи.

Пре него што је дунуо у рог и прогласио отвореном хајку на окривљеног, судија је упозорио присутна лица да се за сво време одржавања процеса пристojно понашају и да не ремеће рад суда. То му баш није било умесно јер су у питању били обзирли и пристojни људи (мислимо на окривљеног и његове браниоце а за Милову "екипу" нисмо сигурни). Такође су упозорени новинари да је забрањено фотографисање и тонско снимање (ову забрану донели су још Вишински и Берија).

Ово се односило и на одбрану окривљеног која је пре започињања претреса поднела захтев за тонско снимање.

Знајући с ким има посла, бранилац окривљеног Илија Дармановић под-

нео је захтев за изузеће: Председника већа, председника Основног, Вишег и Врховног суда (целе Милове "прве поглаве").

То је било све у првом наставку. Претрес је прекинут ради одлучивања о поднетом захтеву а наставак је заказан за наредни дан (26. октобар) у 9 часова. Присутне странке су упозорене на последнице изостанка.

Бранилац окривљеног, Дармановић, приговорио је председнику да не може заказати термин за наставак претреса јер се не зна да ли ће бити изузет.

НЕПРАВДА У НАСТАВЦИМА

ДАН ДРУГИ

У заказаном термину 26. октобра, суђење је настављено. Било би чудо

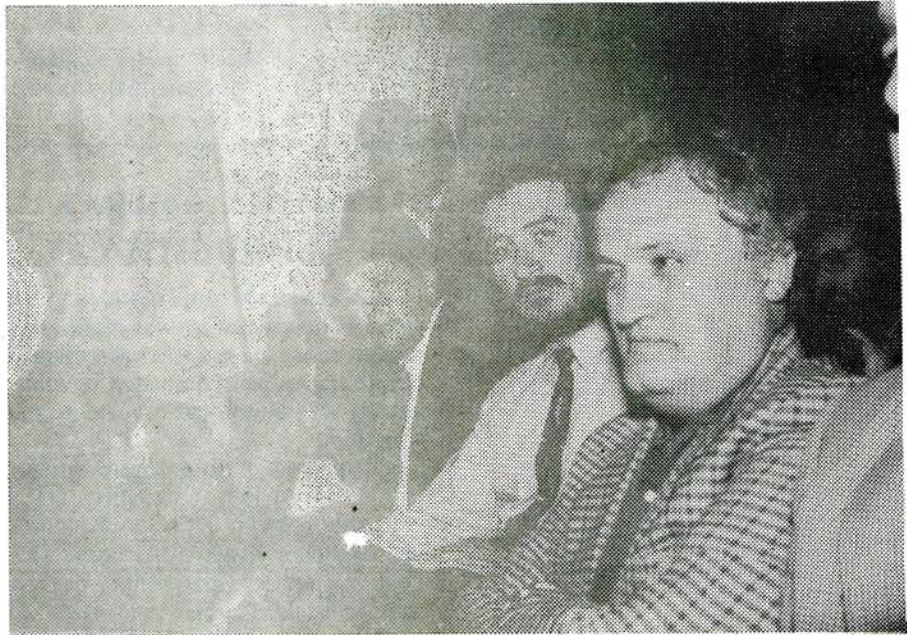
Бошко Гргуновић и Веселин Калуђеровић адв. из Котора. Изостала је Маја Гојковић, због обавеза у Већу грађана Савезне скупштине.

Браниоци Дармановићи предложили су, такође, да Савезни суд делегира други надлежан суд на територији СР Југославије, да поступа по овом предмету.

И то је одбијено са образложењем да овакав захтев не могу да постављају странке, већ је то искључиво право суда.

Када је председник већа отворио заседање, адвокат окривљеног Владислав Божовић изашао је и са трећим захтевом одбране. Божовић је истакао да је код овог суда поднета приватна тужба Аћима Вишњића против Мила Ђукановића, па је предложио да се ови предмети споје и да се води јединствен поступак.

Не трепнувши, суд је одбио и овај предлог. Том одлуком оштећен је,

Аћим Вишњић на Шенсљевоом суђењу

да је захтев одбране од претходног дана прихваћен, али није и чудо је из изостало. Претресу су приступила иста званична лица од јуче а Аћим Вишњић је појачао одбрану. Поред Илије Дармановића, били су присутни: Будимир Дармановић адв. из Подгорице, Драгослав Кљајевић, Владислав Божовић, адв. из Бијелог Поља,

уствари, Мило Ђукановић, јер му је ускраћена прилика да се најзад нађе у пристojном и часном друштву.

Одбрана се није обесхрабрила и наставила је са новим предлозима. Бранилац Драгослав Кљајевић предложио је да се претрес, који тог дана такорећи није ни почео, прекине из

разлога што је он у сазнању да је власт наручила овај процес и да је наложила да се максимално жури како би се окривљени што пре осудио и послао на издржавање казне. То је свима било јасно а Кљајевић је само озваничио сумњу. Властима се журило да фарсу окончају пре него што др Војислав Шешељ изађе из Централног затвора и да би се постигло расуло Српске радикалне странке. Није им сметало ни што је окривљени Ахим Вишњић дошао болестан на суђење.

И бранилац Илија Дармановић је, такође, предложио да се претрес одложи из разлога што суд није у позиву навео да окривљени благовремено прибави доказе које би, евенуално, користило на суду.

По већ устаљеној навици заступник оптужног предлога Соња Бошковић одбацила је предлоге одбране. Закључила је да нема ни једног законског основа за одлагање претреса. "Претстава" је морала да се одигра.

Ахим Вишњић је изашао пред суд и дао о себи основне податке. Рекао је име и презиме, да је рођен 24.8.1952. године, у Вишњића Доли, општина Никишић, од оца Милете и мајке Јевросиме, да је по народности Србин и да има југословенско држављанство. Посланик је у Скупштини Републике Црне Горе и писмен је. Завршио је Филозовски факултет, на отсеку светске и југословенске књижевности. Војску је служио у Пули 1973. у Сплиту 1974. године, није одликован. Рекао је да је пролетерског имовног стања, да раније није осуђиван и да се против њега не води кривични поступак (изузимајући овај који почиње).

Када се претставио, ГЛАВНИ ПРЕТРЕС је почео читањем ОПТУЖНОГ (тачније ОТУЖНОГ) ПРЕДЛОГА Основног тужилаштва Подгорице, Кт. 1003/94 од 23. августа 1994. године, који је Ахим Вишњић, по сопственој изјави, разумео. Имао је примедбе само на неке наводе који су били погрешно формулисани. Подвукао је да никада није рекао НАСТУПИМА већ ИСТУПИМА јер је термин НАСТУПИ везан за болесна лица а термин ИСТУПИ за бистра, веома паметна и здрава лица, па се, везано за њега, не може користити формулација "у својим НАСТУПИМА". Приметио је још да је заступник оптужног предлога читајући оптужни предлог поменула неку ЧАС а он никада није рекао такав термин, него је рекао ЧАСТ.

Даље је Ахим Вишњић у своју одбрану изнео да је суђење њему, као народном посланику, суђење његовом народу! Нагласио је (а нико у судници није демантовао) како је сигуран да је унапред осуђен и да овај претрес

наставља задовољење форме ове судске фарсе. Подвукао је да је свестан да ће сви предлози које буде поднео у своју одбрану бити одбијени.

Даљи ток суђења пренет је, једним делом, из Записника о јавном

претресу, са незнатним скраћењима текста (због уобичајених понављања) али са свим битним детаљима. Текст је писан скавски (осим цитата) и без коментара је.

ЗАПИСНИК О ЈАВНОМ ПРЕТРЕСУ ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ЧИТАЛАЧКИ ЧАС

Чита се одлука Скупштине РЦГ-е бр. 02-1361/4 од 9.08.1994. године којом је одобрено покретање крив. поступка против окривљеног Вишњић Ахима.

Окривљени и његови браниоци приговарају да такву одлуку до сада није окривљени добио.

Чита се интервју који је окривљени дао у листу "Велика Србија" у бр. 19. од јуна 1994. године, на страни 6,7 и 8.

Без примедби.

Чита се текст објављен у листу "Политика" од 22.07.1994. године, на страни 10. под насловом "Вишњић: Ђукановић ме неће тужити".

Окривљени истиче да овај текст није ауторизован а све оно што је рекао на Скупштини је суштина текста, стим што је ово што је написано у новинама слободна интерпретација аутора текста, "међутим ја сам то изнео у овим новинама што је сада прочитано".

Заступник оптужног предлога упитао је преко председника већа окривљеног да се децидно изјасни да ли је изнео шикриминације наведене у оптужном предлогу а које се налазе у дневном листу "Политика". Окривљени је изјавио да је суштина овога што је сада прочитано и што стоји у поменутом тексту његова али је интерпретација новинара.

ШЕИК И КОМУНИСТИЧКИ СУД

Чита се текст објављен у листу "Борба" од 22.07.1994. године, на страни 4. под насловом "Мило је шеик".

Окривљени истиче да је тачно то да је комунистички суд, односно "исправљам се, не признајем комуни-

стички суд јер ово није комунистичка земља. Тачно је што је новинар написао у овом чланку. Наслов текста је "Мило је шеик". Ја сам књижевник па је то метафоричан назив.

Бранилац окривљеног приговара да је окривљени приликом изнете примедбе на изведени доказ истакло да у свету имају две комунистичке земље: Кина и Куба.

Примедба браниоца се усваја.

Чита се стенографска белешка са јулског заседања Скупштине РЦГ-е на страни 98/8, 100/7, 101/9, 106/3, 106/4, 108/6 као и 105/5, 85/8 и 85/9.

Окривљени изјави да има две примедбе у погледу овог доказа. "Наиме, мало сам рекао у односу шта је све требало да кажем. Што се тиче стенографских забиљешки, односно стенограма, ја то нијесам ауторизовао и не бих својом потомству оставио такве реченице, с обзиром да је ријеч о слободном говору и обзиром на околности у којима се оне изговарају, уз напомену да је Лав Толстој преправљао свој "Рат и мир" 22 пута и ја, народни посланик Ахим Вишњић би требало да од надлежних органа добијем поменути стенограм и да га по скупштинским правилима и свом властитом схватању ауторизујем".

Бранилац окривљеног Кљајовић Драгослав поставља питање окривљеном да ли зна шта је председник Момир Булатовић о црногорском судству изјавио и да ли се то разликује суштински од његове изјаве.

За овим је суд донео решење

Окривљени неће одговарати на постављено питање, са разлога што је исто ван контекста утврђивања чињеничног стања у овом предмету.

Услут је опоменут се окривљени због нарушавања реда, јер је узео реч без дозволе председника већа,

истичући да је хтео да каже да ни текст у дневном листу "Борба" није ауторизовао.

Бранилац окривљеног Божовић Владо изјавио је да стенографске белешке нису данас требале да се читају, нити је тужилац имао разлога исте предлагати да се прочитају у доказном поступку, јер то што је речено речено је у Скупштини РЦГ-е.

У допуни доказног поступка заступник оптужног предлога предлаже да се изведе доказ читањем акта Скупштине РЦГ-е бр. 02-1013/11 од 11.08.1994. године, а такође предлаже да се прочита и извод из КЕ за окривљеног.

Прихваћен је предлог заступника оптужног предлога да се изведу наведени докази у допуни доказног поступка.

Чита се извод из КЕ за окривљеног Аћима Вишњића достављен од стране МУП-а Никшић, бр. 1246 од 14.10.1994. године.

Без примедби.

Чита се акт Скупштине РЦГ-е бр. 02-1013/11 од 11.08.1994. год. достављен Вишем јавном тужиоцу у Подгорици.

Окривљени приговара да се радило о редовној Скупштини. "Међутим скупштинска стручна служба која је била у обавези да ми достави стенографске белешке то није урадила, а што је дужна на основу пословника о раду Скупштине је смо се ми тада налазили на годишњем одмору":

Окривљени у допуни приговара на изведени доказ изјавио да "Већ скоро годину дана стручна служба Скупштине крију од мене стенографске забелешке и избјегавају да ми их достављају, као и друга акта".

ЛИСТА СВЕДОКА

Поднеском од 25.10.1994. године, одбрана окривљеног је предложила да се у допуни доказног поступка изведу следећи докази саслушањем сведока: Николић Радојке, Пилетић Секе, Булатовић Николе, Вучић Станке, Филиповић Наталије, Рацковић Веселина, радника Основног суда у Подгорици. Такође су пре-

дложили да се саслушају сведоци: Живковић Зорана, судија Основног суда у Подгорици, Секулови Ђола и Пејовић Владимира, на околности издавања стана за адвокатску канцеларију, затим Шешељ Војислава из Београда, Ђукановић Мила, председника Владе РЦГ-е, Конатар Видоја, уредник листа "Сјутра", Јовичевић Илију, Шћепановић Жељка и Рајковић Вука, као и да се прибави пресуда Основног суда у Бару П. бр. 186/93 поводом тужбе судија Влади РЦГ-е која је преко своје комисије за расподелу станова извршила такву расподелу, што је окривљени за скупштинском говорницом критиковао као незаконито. У списима тог предмета се налазе приговори кандидата и тужбе са којима се може доказати незаконитост расподеле станова да се изврши увид у кривичну пријаву против судија који су о својој стамбеној ситуацији дали нетачне податке. Кривична пријава је предата Основном тужиоцу у Подгорици 30.09.1994. године, од кога је службеним путем прибавити. Да се саслуша аутор текста објављеног у "Ревији 92", Мајсторовић Радиша, новинар "Политике" из Котора и Драгољуб Бешировић, новинар "Политике". Да се изврши увид у новински текст "Факултет као параван", којим је у Врховном суду запослена приправница без завршеног правног факултета.

Да се изврши увид у остале часописе и разне новине које ће окривљени на претресу презентирати.

За овим бранилац Илија Дармановић појашњава предложене доказе из поднеска:

МИЛА ТРЕБА САСЛУШАТИ

Саслушање сведока наведених под тачком 1. у поднеску потребно је из разлога што су приликом конкурисања за станове поднели комисији нетачну документацију у погледу њихове стамбене ситуације. Разлог за саслушање др Војислава Шешеља је тај што се код истог налази већи део документације са којом је упознат окривљени и на основу које документације је он дискутовао у Скупштини. Сведока Мила Ђукановића је потребно саслушати на околност да објасни трансакције Владе у погледу набављања нафте преко "Југодрва", те расподеле хуманитарне помоћи и све остало везано за лекове и друге радње о чему је, такође, било речи у Скупштини. Сведока Конатар Ђола је потребно саслушати на околност да ли је икада окривљени ауторизовао текстове у листу "Сјутра", чији је он уредник, а иначе је аутор више разних текстова, па би се могао изјаснити по-

водом оптужног предлога. Сведока Јовичевић Илију, који је такође новинар, добро би био саслушати из истих разлога као и сведока Канатара, јер је и онаутор више разних текстова. Шпепановић Жељка из Колашина саслушати на околност неправилности рада у предузећу "Транспорт" из Колашина.

Суд је донео решење да сведока Рајковић Вука из Подгорице треба саслушати на околност извршења уговорног посла око увоза нафте преко његовог предузећа "Јувента" јер му је познато коме је платио, по којој цени и колико, јер је исти у сазнању да је нафта скупле плаћена од уговорене цене. Сведока Беировић Драгољуба смо предложили како би се исти изјаснио да ли је поменути текст у листу "Политика" под насловом "Вишњић: Букановић ме неће тужити" ауторизован, те да ли је окривљени дословце изјавио речи, односно реченице, које су прочитане приликом читања овог предложеног доказа.

У вези са тачком А) поднеска истакао бих да треба да стоји да се изврши увид у списе предмета Основног суда у Бару п.бр. 186/93 којом одлуком је поништена расподела станова од стране комисије Владе РЦГ-е, па је окривљени имајући у виду то сазнање критиковао незаконитост у раду судова, а у овом спису постоје приговори судија који су конкурисали за добијање стана, а стамбена комисија Владе није извршила нову расподелу иако је пресуда постала правоснажна.

Осим наведених доказних предлога достављених суду поднеском од 25.10.1994. године, од стране бранилаца окривљеног Илије Дармановића и Будимира Дармановића, предлаже да се у допуни доказног поступка, у својству сведока саслушају Пејаковић Никола, министар унутрашњих послова РЦГ-а, а на околност набавке бензина, дувана, доласка италијанских глисера у Котор и кривичне пријаве против судија у Бијелом Пољу, затим Секулић Александра из Подгорице на околност неких запажања о пропустима у раду правосуђа.

РЕЖИМСКЕ ЗАВРЗЛАМЕ

Да се прибави комплет стамбена документација од Владе, за расподелу станова судијама и другим функционерима Републике. Из те документације треба да се утврде незаконитости око расподеле станова.

Да се изврши финансијско вештачење на околности финансијске трансакције између "Југодрва" и Робних резерви РЦГ-е а према писму Владе РЦГ-е достављеном председнику Скупштине РЦГ-е под бр. 01-2984 од 8.09.1994. године чији је препис достављен посланицима.

Да се по службеној дужности прибави доказ од Скупштине РЦГ-е да је окривљени примио стенограм.

Бранилац окривљеног Кљајевић Драгослав предлаже да се у допуни доказног поступка прибави, по службеној дужности, налаз Савезног девизног инспектората из којег се може утврдити да је набављена нафта преко "Југодрва" плаћена скупле од уговорене цене.

Да се од "Југопетрола" прибаве сви уговори око закупа пумпи и анекси уговора из којих се види да је лицитација била фарса, да је након лицитације, анексима приватницима вишеструко снижавана цена закупа бензинских пумпи иза чега једино може бити мотив корупција.

Да се од радио Београда прибави тонски снимак интервјуа Јездимира Васиљевића, тим више аргумент када је

утрдио да га је помоћник министра Владе РЦГ-е Благоје Лучић преварио за 13 милиона марака.

Да се у својству сведока саслуша председник Владе Мило Ђукановић на околност да ли све инкриминације које се окривљеном Вишњићу стављају на терет сматра нетачним или пак за неке прихвата и признаје да су истините.

Да се у својству сведока саслуша Државни тужилац, Шушовић Владимир и Основни тужилац Малиша Миловић на околност ради чега нису раније покренули поступак против Вишњића када су то по закону били обавезни, већ тек након што је председник Владе Ђукановић на седници Скупштине оштро наредио да Вишњић мора одговарати.

Да се од Телевизије ЦГ прибави снимак са те седнице како би се утврдило којим речима и на који начин је председник Владе наложио тужиоцу прогон оптуженог Вишњића.

Да суд прибави интервју председника Републике Момира Булатовића у коме се, између осталог, изјашњава о стању у црногорском правосудју.

Да се од стране Основног суда у Подгорици прибаве подаци о томе колико је том суду приспело оптужних аката (оптужних предлога и оптужница и прив. тужби) пре оптужног предлога против оптуженог Вишњића, као и извештај колики број тих предмета је до сада узет у рад, као и подаци колико има нерешених предмета у овој и прошлој години, а све у циљу провере тврђи оптуженог и мене као браниоца да је суду наложено експресно суђење.

И БОЛЕСНИМА СЕ СУДИ!

На крају, предлажем да суд путем лекара, које сам одреди, утврди да ли је здравствено стање окривљеног Вишњића те његову способност за даље праћење претреса и евентуално давање завршне речи, судећи да је Вишњић дошао данас болестан, а на паузи му је позлило, али је одбио нашу понуду да тражимо лекара.

ЗАХТЕВИ ОПТУЖНИХ ПРЕДЛАГАЧА

Заступник оптужног предлога, поводом предложених доказних предлога одбране у допуни доказног поступка, изјави:

Да би се могло изјашњавати, односно одлучивати о предложеним доказима, мора се навести тачна чињеница која се из истог треба утврдити а везано за предметни оптужни предлог. "Сматрам да предложеним доказима није предложена ни једна чињеница која би утицала на утврђивање чињеничног стања, везано за предметни поступак.

Наиме ради се о карактеристичном кривичном дјелу клевете, од које се по мом становишту утврђивање клеветничких изјава не може утврђивати на основу свједока, тј. исказа што је неко чуо, видио или на

Наиме, ради се о карактеристичном кривичном дјелу клевете, од које се по мом становишту утврђивање клеветничких изјава не може утврђивати на основу свједока, тј. исказа што је неко чуо, видио или на било који начин протумачио. Постојање овог кривичног дјела може се утврђивати само материјалним доказима и то, по мом увјерењу, посебне правне снаге. Све ово говорим када

имам у виду клеветничке изјаве изнете предметним оптужним актом, односно наведене у оптужном акту. Са непријед изнетог, противим се саслушању било ког свједока предложеног од стране одбране, изузев новинара који су аутори текстова у којима су објављене клеветничке тврдње. Интересантно је приметити да одбрана, као кључне доказе, предлаже читање новинских дописа, као доказе одбране, а не прихвата новинске текстове који терете окривљеног.

МАТЕРИЈАЛНИ ДОКАЗИ У АУТУ

Што се тиче материјалних доказа: крив. пријаве, документације око расподеле станова, затим документације из "Југопетрола" - Котор, налаза Савезног финансијског инспектора, морам да кажем да је надлежни тужилац, који је једини овлашћен да одлучује да ли у нечијим радњама има елемената крив. дјела, која се гоне по службеној дужности, а по начелу легалитета, јер је до њега допро глас о евентуалним незаконитим радњама, везано за увоз нафте, издавање у закуп бензинских пумпи на територији РЦГ-е, те незаконитим радњама у јавној установи "Монтефарм", те евентуалној злоупотреби од стране судија у ЦГ, проверавао и имао пред собом сву документацију коју одбрана предлаже, те нашао да нема основа за покретање кривичног поступка за кривична дјела која се гоне по службеној дужности а везано за куповину нафте од стране Робних резерви ЦГ преко ДД "Југодрво", затим издавање бензинских пумпи у закуп, раду "Монтефарма", као јавне установе, те да је одлучио и по кривичној пријави поднетој од стране Извршног одбора Српске радикалне странке, која се односи на евентуалне злоупотребе судија у Црној Гори. Са непријед изнетог противим се извођењу било ког материјалног доказа. Налазим за обавезу, с обзиром да се ради о служби у којој радим, да посебно истакнем да се противим саслушању Државног и Основног тужиоца са разлога што је одбрана навела да се изјасним на чињеницу зашто крив. поступак против Ахима Вишњића није покренут раније, већ је покренут по налогу председника Владе, како тврди одбрана. Неспорно је и свима нама знано, како сам раније рекла да је Ахим Вишњић у својим иступима говорио да има доказе за инкриминисане радње, које је износио на рачун оштећених, али је чињеница да није говорио који су то докази, да чак и на захтев оштећених лица и то на захтев министра правде, није пружио доказе везане за рад фирме "Монтефарм". Међутим, и поред тога, како сам непријед изнела, јавни

тужилац је по начелу легалитета, провео одређене радње и утврдио да у радњама лица у предметним догађајима нема основа за крив. дјело по службеној дужности.

МИЛО ПОД ЗАШТИТОМ "ДРЖАВЕ"

Предложено је да се председник владе саслуша на чињеницу како је предложио Ахим Вишњић. Сматрам да је то потпуно нормална реакција човјека коме су нападнути достојанство, част и углед и рећи некоме да је лопов а немати основа за то, тј. да је криминалац, заиста је недопустиво. Наиме, председник Владе је рекао, прозивајући прво себе и прве сараднике, да ће се утврдити да ли у њиховим радњама има незаконитих радњи и да ће за то морати да одговара он и људи који су то учинили, ако се то утврди, а ако не, онај ко је то рекао. Такође се противим приједлогу допунског доказа одбране окривљеног за прибављање видео снимка са заседања Скупштине, у јунском и јулском засједању јер за мене су довољне стенографске биљешке.

Бранилац окривљеног Илија Дармановић истиче да би допунио појашњење у вези са саслушањем предложеног свједока Мајсторовић Радише, новинара из Котора, који је наведен у поднеску, а на околност да се исти саслуша у вези разговора са братом Мила Ђукановића, Ацом, а што је објавила ревија "Ревија 92", чији је аутор овај новинар. Наиме, у том тексту се наводи да је Ацо Ђукановић изјавио да су бензинске пумпе узете у закуп код "Југопетрола" и то у Херцег Новом, Зеленики и Тивту, да је претакана нафта у Рипцима и да Управни одбор "Југопетрола" чине председник Владе, његов зет и кум".

После овога главни претрес је прекинут ради одмора, а настављен је у 14.15 часова,

Констатовано је да је председник већа упитао присутна лица да ли има неко међу њима од предложених сведока од стране одбране окривљеног а који су предложени у допуни доказног поступка.

Пријавио се Мајсторовић Радиша, коме је председник већа наложио да се удаљи из суднице до одлуке суда поводом предложених доказних предлога и истовремено га упозорио на последице изостанка.

Такође се пријавио новинар Јовићевић Илија који је од стране одбране окривљеног предложен да се саслуша у својству сведока, па му суд

ИЗБАЦИВАЊЕ АДВОКАТА

Под изговором да ремети рад суда, ускраћена је даља одбрана браниоца окривљеног Драгослава Кљајевића, адвоката из Бијелог Поља који је честим (по суд и по невидљивог кадију) непријатним упадицама ометао спровођење организоване судске фарсе. Нису уважени протести осталих браниоца (окривљеног нису ни питали), а како је суд остао доследан, адвокат Кљајевић је напустио судницу.

Претрес је одмах настављен а у допуни доказног поступка Ахим Вишњић је проширио листу Милових прекршаја и прекршаја његових сарадника.

"САОБРАЋАЈКЕ" МИЛА ЂУКАНОВИЋА И ЊЕГОВИХ ШТИЋЕНИКА

Предложио је да се прибаве списи предмета формираног поводом вршења увиђаја саобраћајне несреће коју је изазвао Мило Ђукановић.

Истрагу је водио тадашњи истражни судија а сада председник овог већа, Зоран Живковић. Лојални судија је заташкао да је председник Владе, возећи "под гасом" дао гас и ударио човека на улици. Прегажени човек је преживео, па је Мило морао да одрешти државну кесу и да повређеном да стан и нешто у готовом, у замену за ћутање. Да несрећник није преживео, "уштедели" би се ти расходи а и онако би се све заташкало.

Окривљени Ахим Вишњић је приметио да би се извођењем овог доказа утврдила равноправност грађана пред судом и стање у судству. Одавно је примећено да суд нема исте аршине за све, да не мери исто грехе обичних смртника и режимских бесмртника.

Још двојица перјаника Демократске партије социјалиста (који су се "истакли" у извођењу посланика Вишњића пред лице "правде", Срђа Божовић у скупштини а Миловић у писању оптужног предлога) имају мрље у возачкој биографији.

Срђа Божовић, потпредседник скупштине РЦГ-е, није приметио на коловозу једног грађанина из Новог Пазара и телесно га повредио. Да га не би приметили и остали (судство, новинари, јавност) човек је затворен а ране му је видао затворски лекар.

Малиша Миловић, који је за вољном једног човека повредио а он од задобијених повреда умро, био је од стране Основног суда у Никшићу

Ахим Вишњић (први слева) на протестној трибини поводом хапшења др Шешеља

налаже да до одлуке поводом поднетих доказних предлога, напусти судницу.

ДОПУНА ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

За овим окривљени Ахим Вишњић у допуни доказног поступка предлаже да се прибави уговор о закупу бензинске пумпе у Игалу бр. 1931 од 18. 05. 1994. год. Прибављањем овог доказа утврдила би се законитост или незаконитост рада уговорних страна. Затим уговор бензинске пумпе Вилуси бр. 577 од 11. 02. 1994. год. Затим уговор о пословној сарадњи бр. 04-266 од 26. 05. 1994. год. Уговор о закупу јахтинг сервиса Котор бр. 3228 од 15. 08. 1994. год. да би се утврдило да ли је све по закону урађено.

Уговор без лицитације о закупу и пословној сарадњи: 1. Југопетрол, 2. ХТП Будванска ривијера, 3. ПП Делшпед бр. 2139 од 6. 06. 1994. год.

Опет је опоменут бранилац окривљеног Илија Дармановић због ометања рада на претресу, јер узима реч без одобрења суда.

За овим окривљени изјави да би се предњим наведеним доказима утврдило да је без лицитације Југопетрол склопио уговоре о закупу бензинских пумпи са ХТП Будванска ривијера и ПП Делшпед.

Уговор о закупу бензинске пумпе Рибаревина бр. 01-1939 од 18. 05. 1994. год. јер би се извођењем овог доказа утврдиле недозвољене радње Владе РЦГ-е а у вези са уговором о закупу бензинске станице Рибаревина бр. 01-2846 од 18. 07. 1994. год.

Уговор о закупу бензинске станице у Колашину бр. 01-1938 од 18. 05. 1994. год. Иначе, друга уговорна страна је Милосав Ђекић, власник ПП "Ђекић експорт-импорт".

Преглед неплаћених закупнина по наведеним уговорима на дан 15. 08. 1994. год. и 29. 08. 1994. год. јер је то капитални доказ из кога се види да се незаконито поступало у издавању бензинских пумпи и плаћања уговорних износа.

"Такође предлажем да се у својству свједока салсушају сви чланови Српске радикалне странке из Повог Сада, јер би се саслушањем ових свједока утврдила моралност председника Владе Мила Ђукановића који има везе са пјевачицом Јами, са којом је виђан у интимном расположењу, а у опиљивије доказе не бих улазио".

Окривљени презентира суду на увид, како он каже, доказ посебне материјалне снаге, односно слике сина Петра Марљукића, Блажа, који је као добровољац обишао сва ратишта са оцем и братом, а кога су, након што се вратио са ратишта, у Старом Бару напала група муслиманских фундаменталиста, тако да је после задобијених повреда једва жив дошао до куће. Док је ишао према кући пратила га је поменута група, након чега су исти напали на кућу његових родитеља, због чега је његов отац био принуђен да се брани ловачком пушком, да би, потом, суд осудио оца Блажа Марљукића на годину дана затвора. Из овог доказа се може утврдити како ради Влада председника Мила Ђукановића.

На овом месту прекидамо са даљим навођењем текста из Записника о главном претресу.

кажњен "драконском" условном казном. Овоме није потребан коментар.

"МАЛА ВРАТА" ЗА ЛИДИЈУ

Настављајући допуну доказног поступка, Ахим Вишњић је са саобраћајки прешао на област запошљавања. Радило се о члану породице (жени) председника Ђукановића, која је "на мала врата" дошла до радног места. Иако то није неко чудно чудо у овој земљи, окривљени је, ипак, предложио прибављање документације којом би се доказала нерегуларност везана за запошљавање те "даме".

У питању су били друштвено предузеће "Папир промет" из Краљева које је у радни однос примило Лидију Ђукановић, жену председника Владе. Она је примљена у службу преко конкурса објављеног у "Ибарским новинама" (недељник) а не у дневној штампи, како је то законом предвиђено. Број њене конкурсне пријаве био је 140 од 2. 03. 1990. год. а поред њеног потписа стајао је и аутограм њеног мужа, да не буде забуне. Примљена је а нико је није видео на послу, осим у дане када су се исплаћивале плате. За нерад била је плаћена два до три пута више од председника Владе РСГ-е. Али он се није искомплексирао јер је на другој страни надокнађивао примања.

Лидија Ђукановић се није дуго скрасила у "Папир промету". Уследио је њен споразумни прелазак (споразум је био његов) у Савезну управу царина у Подгорици (бр. документа 03-12 Д-1035 а број "Папир-промета" 344). После тога је у исти дан и од исте фирме била поново преузета и постављена на радно место шефа пропаганде у Ауто мото савезу ТОУР Инвест. Због овог замешатељства нико није одговарао а нема индиција и да ће одговарати.

Окривљени Вишњић је овим хтео да докаже непостојање тзв. "правне" државе. Држава или је правна или је нема!

На ове Вишњићеве предлоге, на очекивани начин реаговала је заступник оптужног предлога, Соња Бошковић, и одбацила их објаснивши да они могу бити предмет неког другог кривичног поступка а не овог. Успут је ударила пацку и одбрани окривљеног, пребацујући јој нестручност. Када јој је одговорио адвокат Владо Божовић био је брзопетезно опоменут "због ометања рада суда". Из истог разлога опоменут је и Илија Дармановић, адвокат окривљеног. Инкриминисане радње могу се доказивати само правоснажним судским одлукама, завршила је заступница оптужног предлога. Превидела

је да за наведене прекршаје никоме није суђено, нити ће икада бити.

ДАН ТРЕЋИ

Ту је главни претрес прекинут да би се наставио сутрадан 27. октобра. Претресу није приступио окривљени Ахим Вишњић због болести коју су лекарским уверењем доказали његови браниоци Илија и Будимир Дармановић. Лекар специјалиста Опште болнице у Бару издео је лекарско уверење, заведено у протоколу под бројем 21/3 од 26. 10. 1994. године да Ахим Вишњић из здравствених разлога ни-

је да за наведене прекршаје никоме није суђено, нити ће икада бити.

је да за наведене прекршаје никоме није суђено, нити ће икада бити. Судству Црне Горе очигледно се журило да оконча наручену фарсу и да обелодани одавно написану пресуду па му изостанак друге стране, окривљеног и одбране, није засметао. Да се задовољи форма и да се прибави покриће како је све рађено "по закону" суд је наставио са вођењем доказног поступка. Јучерашњи предлог одбране да се има извршити увид у списе предмета Основног суда у Бару (бр. 186/93) је прихваћен а остали су, сви до једног одбијени.

То више и није било важно. Без

Сусрет пријатеља – Излазак др. Шешела из Централног затвора, јануара 1995.

је у стању да учествује на сопственом суђењу. Одбрана је тражила одлагање главног претреса.

За овим суд је донео решење које је дословце пренето из записника о главном претресу.

СУДСКА ФАРСА СЕ НАСТАВЉА

"ОДБИЈА СЕ предлог бранилаца окривљеног за одлагање главног претреса с обзиром да су испуњени сви законски услови за одржавање претреса. Наиме, окривљени је уредно обавештен о термину одржавања главног претреса, претходно је испитан, изнео је своју одбрану, изјаснио се на проведене доказе, а такође је и предлагао доказе, доказни поступак је углавном завршен а уз то целокупно понашање окривљеног и његове одбране, у досадашњем току поступка, указује да му је циљ пролонгирање овог поступка а што је супротно начелу процесне економије, па како се ради о скраћеном поступку то суд оцењује да његово присуство није

приговора уобичајеном процедуром прихваћени су неки извештаји и решења а судска комедија приближавала се завршетку.

Када је суд објавио да је доказни поступак завршен, стигло се и до ЗАВРШНЕ РЕЧИ заступника оптужног предлога, коју доносимо без скраћивања и исправки.

"ТВРДОГЛАВИ" ТУЖИЛАЦ

Остајем при оптужном предлогу поднијетом против Ахима Вишњића. Сматрам да је окривљени извршио оба кривична дјела у продужном трајању, која су му оптужним предлогом стављена на терет. Доказима који су спроведени у току поступка утврђено је до извјесности, да је окривљени изнио све инкриминисане радње обухваћене оптужним предлогом. Ово се доказује проведеним доказима. Наиме, садржином интервјуа који је окривљени дао листу "Велика Србија", затим текстом објављеним у листу "Политика" од 22. 07.

1994. године, под насловом "Вишњић: Букановић ме неће тужити", тексту објављеном у листу "Борба" од 22. 07. 1994. године под насловом "Мило је шејик", стенографским билешкама са јунског и јулског засиједања Скупштине РСЦГ-а, а коначно и сам окривљени не спори да је изнио инкриминисане радње.

Сматрам да се ради о кривичним дјелима која су извршена изван области означеним чл. 80. ст. 1 и 82. ст. 3. КЗ РСЦГ-а, а наиме, инкриминисане радње нијесу вршене према ставу овог тужиоца у научно, књижевном и умјетничком дјелу, озбиљној критици у одбрани неког права или при заштити оправданог интереса. Да је овако довољно говори начин на који су извршене инкриминације. Њихово упорно понављање, те мјесто и средства гдје је почињено наиме, познато је да је окривљени наведене инкриминације које се односе на рачун Владе и председника Владе износио у интервјуу у листу "Велика Србија", који се врло мало или уопште не чита на подручју Црне Горе, а да би се радило о озбиљној критици, по становишту овог тужиоца, или заштити оправданих интереса, окривљени је био дужан своје изјаве првенствено изнети онима на кога се односе, те на начин на који ће омогућити субјектима на које се критика односи да дођу до сазнања истих те провјерити њихову истинитост а то су мјеста скупштинска говорница и подшошење крив. пријаве надлежном органу.

ДОКАЗИВАЊЕ "КРИВИЦЕ" ОКРИВЉЕНОГ

Када помињем скупштинску говорницу као мјесто изношења критике и заштите оправданих интереса, свакако мислим да се то чини без унапријед оглашавања неког криминалцем нити вређања части или достојанства људи или евентуално вређање ових врједности само у оној мјери колико је неопходно да се оствари посланичка функција. (Ове бесмислице нико живи није разумео а верујемо ни аутор. прим. В. С.)

Међутим, окривљени је не само за говорником у Скупштини него и на сваком другом мјесту које му је било доступно понављао исте оптужбе и људе проглашавао криминалцима и то за крив. дјела за које се гоњење предузима по службеној дужности. Код оваквог правног становишта, предметног догађаја, оптужени је морао за своје тврдње, у односу на суђење, понудити правоснажну судску пресуду у смислу одредби чл. 76. ст. 5. а у односу на крив. дјело из чл. 82. ст. 1. КЗ РСЦГ-а – повреда угледа Републике Црне Горе или друге ре-

публике у СРЈ, се уопште не утврђује истинитост или неистинитост изнијетих тврдњи већ је довољно да се оцијени да су изношене ријечи и тврдње које су обухваћене оптужним предлогом у тачци 1, такве да представљају, тј. излажу порузи Председника Владе и Владу РСЦГ-а. Међутим, у колико суд не би прихватио овакво становиште оптужбе (Ова као да је реч о правом процесу прим. В. С.) сматрам да окривљени није доказао истинитост својих навода. Наиме, доказима које су одбрана и окривљени нудили а и доказима које је суд прибавио по службеној дужности нема ни једне чињенице која указује, тј. из које се утврђује истинитост инкриминисаних радњи. Чак нема ни основа сумње. Окривљени није могао доказати да је имао основног разлога да поверује у истинитост онога што је изнио тј. да је био у неотклоњивој извјештајућој заблуди, у односу на инкриминисане радње. Ово са разлога јер је неспорно да је догађаје на којима је заснивао своје тврдње износио и прије извршења конкретних кривичних дјела, па и поред тога што је добијао аргументовано образложење од одговорних лица, надлежних лица-служби, да нијесу истините његове тврдње. (Примедба да је окривљени износио своје тврдње И ПРИЈЕ ИЗВРШЕЊА КОНКРЕТНИХ КРИВИЧНИХ ДЈЕЛА доказује да је тих кривичних дела заиста било! прим. В. С.) То није прихватио већ је и даље износио исте инкриминације на рачун Владе, председника Владе и судија у ЦГ-и. Са напријед изнијетог, сматрам да нема основа примјени чл. 76. ст. 4. КЗ РСЦГ-е. По становишту овог тужиоца, окривљени је одговоран за све инкриминације обухваћене оптужним актом. Одбрана и окривљени приговорили су оптужном акту у дијелу позивања окривљеног на одговорност, да инкриминације изнијете на Скупштини јуна и јула 1994. године. Међутим, такви су неосновани са следећих разлога:

О ПОСЛАНИЧКОМ ИМУНИТЕТУ

Неспорно је да је чл. 79. Устава РСЦГ-е конституисан имунитет који посланика штити од одговорности за говор и глас у Скупштини, па и за кривично дјело извршено говором у Скупштини, али само у мјери неопходној да посланик може без непотребног повређивања интереса другог или повреде правне норме, обављати своју посланичку функцију.

Оваква уставна одредба не може се тумачити као апсолутна уставна заштита од крив. одговорности. Наиме, циљ ове норме је да омогући посланика да без страха од кривичне од-

говорности обавља своју посланичку функцију, а то конкретно у овом случају значи расправа о тачки дневног реда на начин и у потреби која задовољава да се та тачка расправи. У том случају понашање окривљеног, кроз инкриминације које су му стављене на терет, не може се никако поднети под ту порму, када се има у виду њена друштвена функција, односно њен циљ. Окривљени је у ствари злоупотребио своје право своје право говора тј. посланичку функцију и извргао порузи Владу, председника Владе и судство у ЦГ, што се посебно утврђује из начина и форме изражавања те контекстова у коме су инкриминације дате.

Надаље треба истаћи да наш Устав чл. 16. ст. 2 забрањује злоупотребе слобода и права, наводни да је то противправно и кажњиво. Ова одредба важи за сва права па и за право говора посланика у Скупштини.

Такође треба истаћи да наш Устав, чл. 20, штити лична права и достојанства човјека. Ту наравно припада и заштита части и угледа, а која заштита се омогућава средствима тј. мјерама крив. одговорности. Дакле, код свега напријед изнијетог, неприхватљиво би било тумачити Уставну норму о посланичком имунитету, као апсолутну заштиту, тј. заштиту посланика од кривичне одговорности, за крив. дјела чији су заштитни објект част и углед. Неприхватљиво је и нелогично да се једном нормом истог акта у овом случају Устава гарантује и обезбеђује неповредљивост личних права човјека, а да се другом нормом истог акта пружа заштита посланику који изврши крив. дјело чији су заштитни објект част и углед, тј. права човјека. Надаље, ван сваке сумње је да тврдња окривљеног, изнијете критичном приликом, по начину како су изнијете, те мјесту гдје су саопштене и њиховој садржини имају карактер клеветничких изјава. Имајући у виду чињеницу да свако држи до својих личних и моралних квалитета, рећи неком да је лупеж, криминалац, заиста представља клеветничку изјаву, која дубоко вређа и представља груб атак на све оне врједности које чине његову част и углед.

ТУЖИБАБА У ОФАНЗИВИ

Неспорно је дакле да су изнијете тврдње таквог карактера, да с обзиром на своју садржину и околности под којима су дате стога шкоде части и угледа лица на која се односе тј. могу довести до тешких последица за оштећеног. Сматрам да је окривљени показао висок степен одговорности и намјеру тј. хтење да изношењем предметних клеветничких изјава изложи

порузи Владу, Председника Владе и судове у РЦГ-а, ово посебно ценећи његово касније понашање, наиме, и последице сазнања да су државни органи покренули крив. поступак против њега, због инкриминација с државних у оптужном акту, што представља озбиљно упозорење, а што окривљени није прихватио, већ је и даље наставио са изношењем клеветничких тврдњи, користећи средства јавног информисања.

Морам да кажем и то да је повјерење у судству један од основа функционисања система који хтео окривљени или не ипак постоји односно живи на нашим просторима. Чињеница је да је окривљени на веома груб начин повриједио стручно и професионално достојанство судијске функције. Наведене неистините тврдње које је изнио на рачун судства у ЦГ непримјерене су сваком човјеку који се декларираше као борац за истину. Дакле из свега напријед изнијетог, може се закључити да је инкриминисано понашање окривљеног предузето са намјером да изложи порузи Владу Предјесника Владе и судство у ЦГ тј. части и угледу оштећенима, те да је био свјестан да изношењем оваквих клеветничких изјава узрокује такву последицу.

Код изнијетог чињеничног и правног становишта сматрам доказним да је окривљени извршио крив. дјела стављена му на терет предметним оптужним актом, па предлажем да га суд, уз оцјену свих околности огласи кривим и казни по закону.

Текст Записника о главном претресу пренет је како је написан, без исправљања граматичких и правописних грешака.

ОКРИВЉЕНИ КРИВ ЗА САНКЦИЈЕ

Заступник оптужног предлога, која се у свом НАСТУПУ понављала и вртела у круг, тврдоглаво је доказивала непостојећу кривицу оптуженог. Докази су јој били исконструисани и неуверљиви, често контрадикторни и бесмислени али сви су били у истој функцији и усмерени у правцу "извршења наређења". Лекција је била научена напамет и истрешена је из рукава пред празном судишном у којој су недостајали окривљени и одбрана. Испало је да су окривљеном, током поступка, доказана оба кривична дела и да је то доказима утврђено "до извјесности". Могли су они, у истој мери, да му докажу и да је крив за завођење неправедних санкција или за пропаст Аврамовићевог програма или за било шта. Правда коју контролише Мило Ђукановић је свемоћна!

Један од изречених "бисера" била је примедба да оптужени није могао

за скупштинском говорницом никога да оптужује за криминал ако своје тврдње није доказао правоснажном судском пресудом. Да је располагао потребном пресудом, зар би окривљени тражио да се "оштећенима" уште или поново суди?!

У делу о посланичком имунитету, заступник оптужног предлога потсетила је да је чланом 79. Устава Црне Горе конституисан имунитет који посланика штити од одговорности за говор и глас у Скупштини, али само ако није повредио правне норме и интерес другог. Дакле, посланик у Скупштини може до миле воље да говори и гласа све док не повреди интерес другог, поготово ако је тај други "вијенији" лопов из владајућег ганга.

По мало "увређена" заступница Бошковић је приметила да је окривљени повредио стручно и професионално достојанство судске функције. И то је пало у воду, јер је у питању самоповређивање.

Полуписменост судског записничара (контекста уместо контекста, шејк, у тачци, итд.) који је укинуо интерпункцију није предмет овог текста.

Све у свему, смути па проспи!

Како се више нико није јављао за реч (а то је могло да се оствари једино телефонском везом, пошто одбрана није присуствовала завршној речи заступника оптужног предлога) суд је објавио да је главни претрес завршен (10.10 часова) и да ће пресуда бити саопштена у 13.30 часова.

Фарса је достигла врхунац, када је у заказано време суд објавио да је, после тајног већења и гласања, У

ИМЕ НАРОДА (који је овога пута био Мило Ђукановић) донео пресуду да је Ахим Вишњић КРИВ!

Уследило је набрајање кривичних дела која немо изоставити јер су наведена у ОПТУЖНОМ ПРЕДЛОГУ.

Када је и то завршено, "независни суд" је дочекао својих пет минута. Председник судског већа, Зоран Живковић, уз саучесништво осталих чланова већа и уз свесрдну помоћ других судских званичника, осудио је народног посланика Ахима Вишњића, на основу законских прописа и чланова 3, 5, 8, 33, 38. и 41. Казненог законика СР Југославије.

ПРЕСУДА

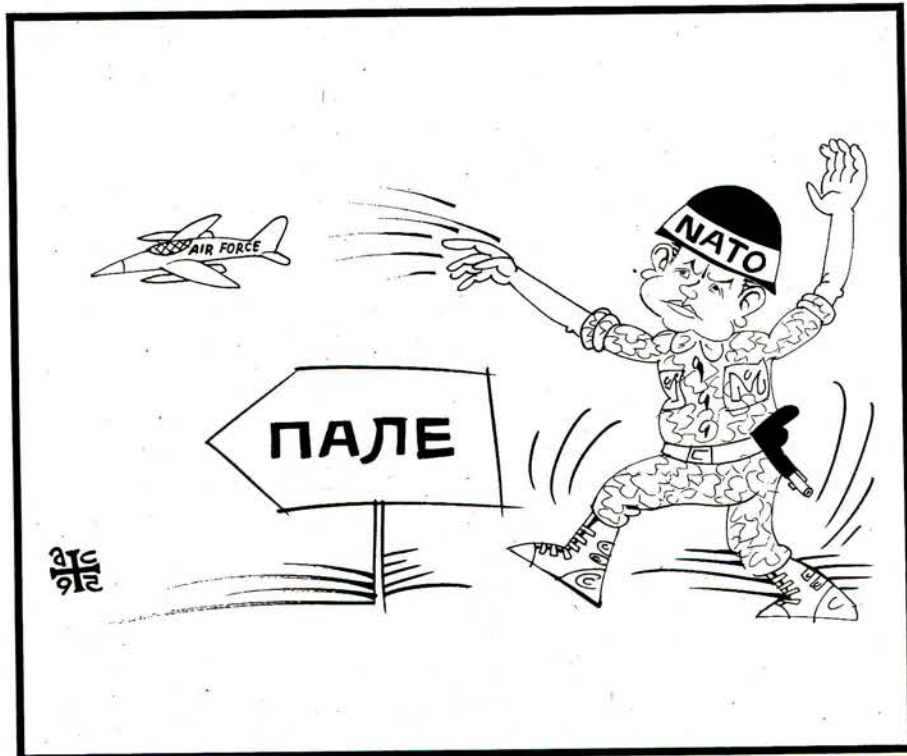
За кривично дело повреде угледа Републике Црне Горе и друге републике у СР Југославији из члана 82. става 1. Казненог законика Републике Црне Горе, у продуженом трајању, утврдио му је казну затвора у трајању од 3 (три) месеца.

На основу наведених законских прописа и члана 48. КЗ СРЈ и члана 98. чланова 89. и 351. ЗКП-а суд је те две казне спојио у јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци коју ће окривљени издржати по правоснажности пресуде.

Суд је још задужио окривљеног да на основу трошкова кривичног поступка уплати на рачун суда 100 (сто) динара, у року од 15 дана по правоснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресуда је објављена јавно.

Председник већа, судија Зоран Живковић образложио је висину казне следећим разлозима:

"Приликом одлучивања о врсти и висини крив. санкције, суд је цијенио све релевантне и законом предвиђене околности, а при томе је посебно цијенио олакшавајуће околности да окривљени до сада није осуђиван, као и његове породичне прилике, док му је као отежавајуће околности цијенио јачину и степен угрожавања заштићеног добра, која се огледа у чињеници да је предметне инкриминације поновио неколико пута и то на различитим мјестима."

Против ове пресуде дозвољена је жалба Вишем суду у Подгорици, у року од 8 дана, што је окривљени учинио.

ЖАЛБА АЂИМА ВИШЊИЋА

Због свих законских разлога, предлажем да се жалба уважи, оспоравана пресуда преиначи и донесе ослобађајућа пресуда, или пак укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење и одлуку, али другом вијећу.

Од самог почетка мог посланичког мандата, главни циљ био ми је и остао критика постојеће власти,

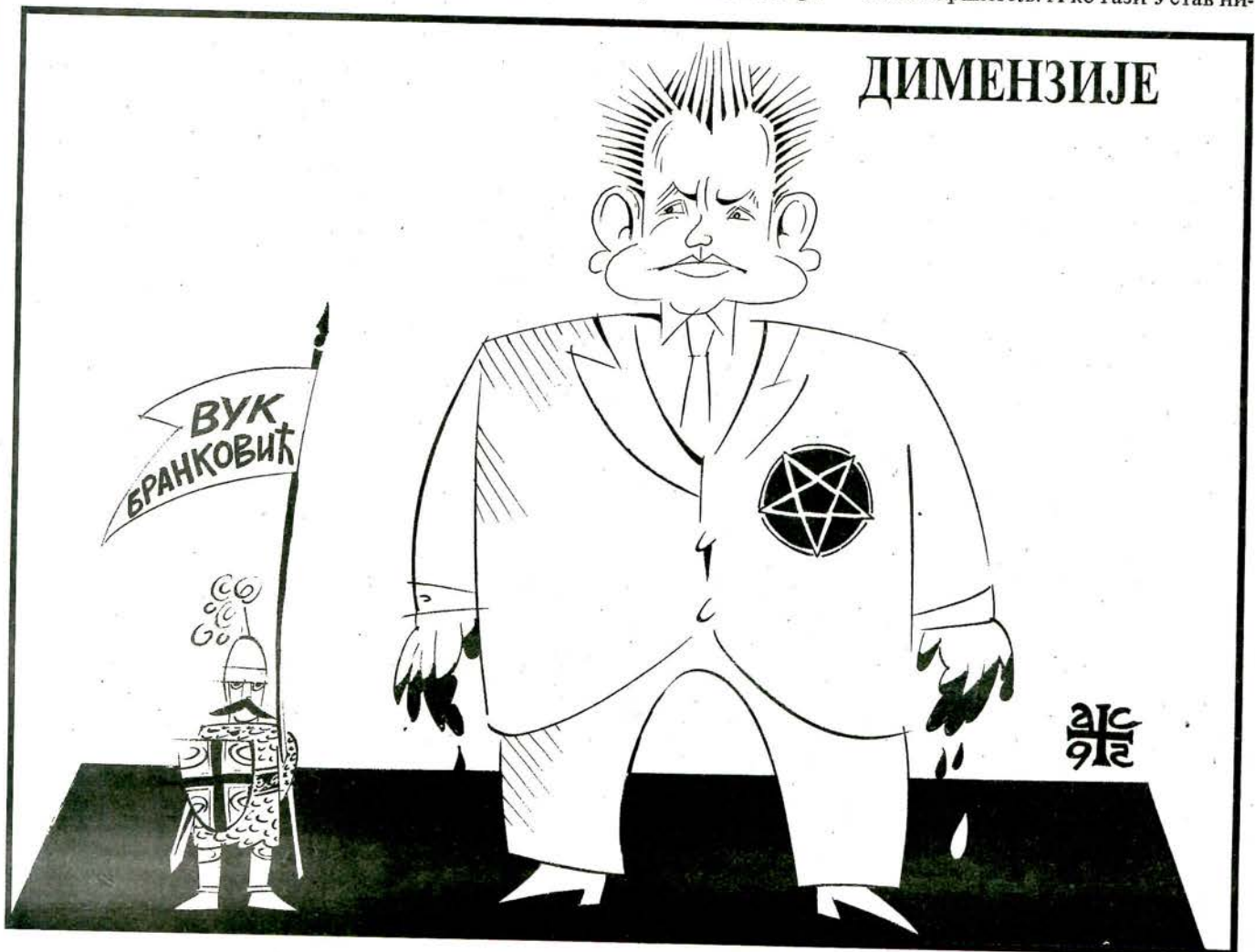
која није у стању да изгради државу права. Стога, одмах на почетку, упућујем Виши суд на стенографске биљешке Скупштине Црне Горе у којима се јасно види како је пролазио народни посланик који је говорио уљудно, који је као опозиционар тражио одговоре на бројна питања повезана са незаконитим пословима црногорске Владе. Увијек су посланикове критичке примједбе, а нарочито питања, били извржавани беспримјерним увредама и недолучним коментарима појединих министара, потпредседника и председника Владе. То се не може сакрити и вриједело би извршити увид у стенографске биљешке. Господин министар Мугоша, након моје веома документоване прозивке, назвао ме је лудак и у томе био потомогнут "хором" ДПС-оваца. А на моје посланичко питање о имовном стању функционера и посланика, прије ступања на те дужности, ни до дана данашњег Влада није одговорила, иако сам то питање поставио пре више од годину дана. Наравно да то питање није усамљено и да многа, слична питања дијеле његову судбину. Интервенисали смо али узалуд!

Најжешће критике моје странке и мене услиједиле су посебно око ра-

справе о животно важној теми за цијелу Црну Гору и СР Југославију, о трансформацији друштвене својине, или о приватизацији. Српска радикална странка зна веома много примјера отворене пљачке заједничких, народних добара од Владе блиских људи, и то знатно раније него што је Закон о приватизацији ступио на снагу.

ЛАЖНИ МЕСИЈА

У нашој земљи није уобичајено прозивати политички моћне људе. Зато и живимо у неслободи у материјалној биједи. Зато и јесмо на дну европске и свијетске љествице развијености. Шта тек рећи о нашем недемократском друштву, које је у јануру 1989. године доживјело своју промјену и изборило се за политички парламентарни плурализам. Ко данас има право да уставом гарантованим слободама човјека и политичких странака ускраћује одбрану народног, државног и личног достојанства? Ко је тај "месија" и шта доноси држави и народу ако својим "месијанством" гази човјека и његово достојанство?! Одговор је познат: Уставокршитељ! А ко гази Устав ни-

када није био, нити може бити, пријатељ народа, државе и човјека.

Народни посланик мора бранити правни поредак земље. Мора то чинити достојанствено и са наглашеном кривичком свијешћу. И без узмака! Јер без правног поретка нема човјека, нема среће народне нити стабилности државне. Све су државе на свијету правне (имају и уставе и законе) али само срећни и организовани народи имају државне права. Господо, знам да ви одлично знате шта је ВЛАДАВИНА ЗАКОНА а НЕ(!) владавина људи.

Може ли моја отаџбина бити срећна? Може ли се мој народ организовати по исказаном и, срећним народима и државама већ одавно, искуственом принципу?! Има ли моја отаџбина људе, судије и правнике, Устав и законе, посланике, памет да то постигне? Колико јој треба времена, којим путем и како да стигне до тог СВЕТОГ циља?!

Ви веома добро знате да ја знам да то ви знате. Нарочито да знате да сам потпуно прав. А бити потпуно прав значи бити у праву шездесет процената. То је велика срећа и ја сам Господу Богу на томе захвалан. Мудрац чију мјеру правиче позивам упомоћ каже о сто постотном праву да: "Тај који говори да је сто посто у праву, гадан је насилник, страшна лопуза,

највећа хуља!" Моја отаџбина неће бити срећна од људи који су сто посто у праву, без обзира колику моћ имају у рукама. А тек ће бити несрећна и назадна ако је њена судбина у рукама људи од моћи власти. Ако владају они а не закони, то је трагично. Излаза нам нема. Томе је свједочанство у нашој трагичности протеклих педесет година једноумља!

СЛОВО О ЗАВИСНОМ СУДСТВУ

Понавља ли нам се то неславна прошлост. Пресуду, коју сам добио због критичког и систематског посланичког ангажовања за добро моје отаџбине и народа, Основни суд ми је изрекао, како они кажу "У ИМЕ НАРОДА"! Трагикомично, зар не! Зашто трагикомично, треба ли вам господо судије Вишег суда објашњавати?

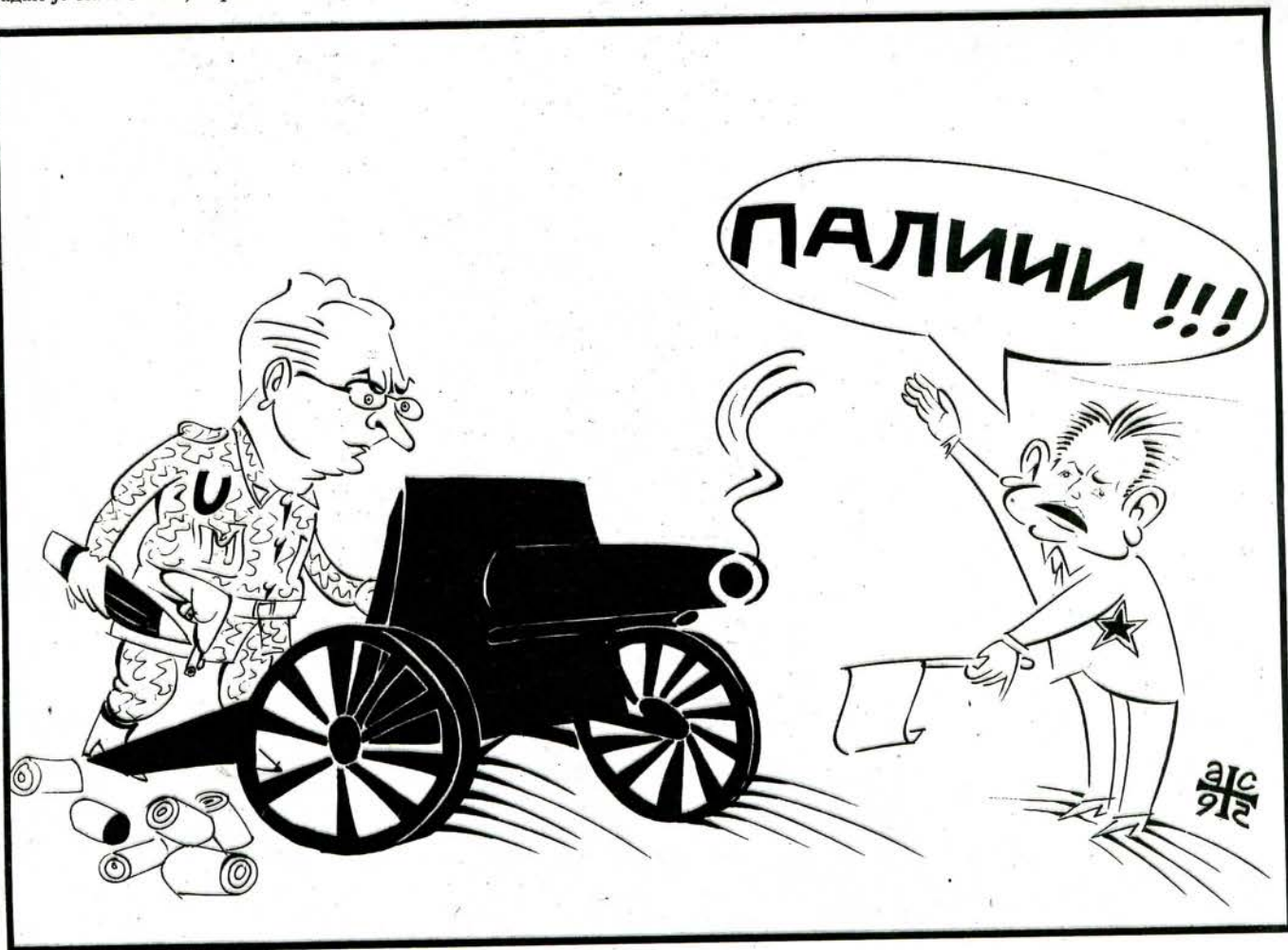
Сасвим сигурно да је ријеч о трагици нашег судства. Судска власт у Републици Црној Гори није слободна, није независна иако Устав Црне Горе каже да су законодавна, извршна и судска власт НЕЗАВИСНЕ! Ако тако то каже Устав, шта се то дешава са нашом судском влашћу? Ко је над њом власт. И, нарочито, ко је

овластио да буде власт, тога који је сто посто у праву?

Смешно, јер је Основни суд за бјело, односно свијетло, утврдио да је црно, односно тамно. Код свијести шта је шта или шта је ко мој народ није гријешно. Никада мој народ није бркао појмове поштења и поганства, добре намјере и њене супротности. Чојство и јунаштво су његови именители, кроз вријеме измерено и прескупо плаћено. Зато и јесте драгуљ, кога се суд који се осмелио да ми "У ИМЕ НАРОДА" изрекне пресуду, није држао! Та пресуда је тамно свједочанство а донета је мимо воље и потребе народа и отаџбине, мимо етике!

Зашто је против народног посланика вођен скраћени поступак? Зар су моји скупштински наводи или питања о бројним незаконитостима Владе нетачни ИЛИ ПОГАЂАЈУ СУШТИНУ? Кома је сметала подужа истина за адекватан судски процес. Колико је прескочено предмета који чекају своја рјешења у Основном суду? Колико је судија отишло на боловање због мог предмета? Да ли је неко трајно због њега нестао?

Зашто је поднео оставку предсједник Основног суда? Због чега је судија кривичар, Љубиша Новаковић, против своје воље остао без мог предмета, који му је био додијељен. Да ли

је ријеч о независном судству? Ријеч је о монтираном политичком процесу против легалног политичког противника, који брани принципе, а преко њих личну, људску и посланичку част, демократију засновану на Уставу и законима. Брани свој народ, *отаџбину, истину и правду.*

Не пада ми на памет да заборавим на изнуђену, а мени несвојствену реакцију, у Парламенту Црне Горе. Моје озбиљне критичке примједбе, кроз дужи период парламентарне политичке борбе, предсједник Владе Републике Црне Горе назива: "Лажни, лупетања, будалаштине, параноја"! Одговорио сам му истом мјером, по оној народној, црногорској: "Чувај му образ као и он теби!" Сучелили се предсједник Владе и народни посланик у Парламенту. Два човјека на двјема функцијама. Обојица са личним достојанством и истим правима пред Уставом. Али и са истим одговорностима.

ПРЕКИ СУД

Предсједник се тек сада сјетио своје одговорности за правну државу! Зашто ту одговорност није осјећао када је прозивана његова Влада? Обећао је да ће одговарати онај који не буде у праву. Искрено рјечено, радовао сам се. Међутим, скраћени поступак против мене претворио се у ПРИЈЕКИ СУД, у намјештено пресуђивање народном посланику који, без сумње и лажне скромности (која је особина глупих), ужива веома велику народну подршку. Зато та подршка обавезује, никако једнострано.

Пресуда коју сте донели је гест власти која застрашујући народ треба да обезбиједи дужу или можда трајну владавину актуелног режима! Не дај Боже! Макар то била власт Српске радикалне странке којој припадам.

Властодржац се вара у својим процјенама. Народ каже да су "у лажи кратке ноге". Порука је више него увјерљива.

Овом жалбом, у ствари, изражавам повјерење у вишу судску инстанцу. Вјерујем у достигнути степен демократизације друштва. У супротном, не бих се бавио политиком. Из земље која неће демократске, дакле одговорне људе који одговорно раде, озбиљан човјек бјежи, или прекрађује муке. За такву земљу жртвовао се словенски дух Јана Палаха и постао вјечни примјер борца за слободу и демократску своју земљу Чешку. Земља која има суд који не поштује истину, суд који "мисли" да васпитава силом неистине, да легализује недозвољено понашање у друштвеним односима, најприје је несрећна земља.

Увјек сам критиковао неодговорну или недовољно одговорну власт,

То и сада чиним, јер сам изабран од народа. За то сам плаћен и, нарочито, морално одговоран.

ПОСЛАНИЧКИ ИМУНИТЕТ

Посланик не може бити позван на одговорност за говор и глас у Скупштини. Устав Републике Црне Горе, члан 79.)

Суд ми је изрекао казну од пет мјесеци затвора а на основу тобожњег скидања имунитета од стране скупштинске већине Демократске партије социјалиста, за "говор и глас у Скупштини".

И сам сам гласао за скидање имунитета, мислећи да је суд тај који ће јасно увидјети утемељеност моје критике и предузети мјере по својој професионалној детерминацији. Међутим, суд то није учинио а ја сам такав суди и такво судство управо критиковао. Наглашавам и подвлачим: **КРИТИКОВАО!** Стога, овом приликом, својој вољи претпостављам свој посланички имунитет! Позивам се на свој посланички имунитет, јер он није могао бити доведен у питање, по слову Устава.

Не дам свој имунитет зависном суду!

Што се тиче осталих оптужби из Оптужног предлога истичем следеће: Садржај интервјуа у листу "Велика Србија" написао је новинар на темељу мојих добровољних исказа. Једино ми је промакло да сам стилизујем туђе реченице. Иначе, и даље остајем при својим наводима, које сам изнио и нудим Вишем суду, скупштинској вишестраначкој Комисији и сваковрсним експертима документацију, из које ће се видјети да сам имао веома дебелог основа да повјерујем у истинитост Основни суд није имао интересовања за моју документацију, па је и то индикативно.

Написи у "Политици" и "Борби", на основу којих ме терете Оптужним предлогом, су небитни, осим у једном сегменту. Никакве интервјуе, или службене изјаве, нијесам давао поменути листовима, осим што сам неслужбено коментарисао незаконито скидање мог посланичког имунитета. Нека неко докаже да сам заказао конференцију за штампу и давао службене изјаве! Ријеч је, ваљда, о некој врсти вербалног деликта, или о "рекла-казала".

Приговарам, међутим, предсједнику вијећа Основног суда што је кривотворио Записник о главном претресу или погрешно пренио моје одговоре на питања о изјавама за дневне листове "Политику" и "Борбу". Рекао сам да се суштина мојих слободних размишљања о спорној

проблематици налази у тим текстовима, али да те текстове нијесам ауторизовао! То значи, ријеч је о слободној новинарској интерпретацији моје приче у ходнику Скупштине. У Записнику, међутим, стоји: "Окривљени истиче да овај текст није ауторизован, а све оно што је рекао на Скупштини је суштина текста."

Предсједник Вијећа или је хтио да дода нешто што ја нијесам рекао, или није схватио шта сам рекао, па такву записничку забиљешку порицех и сматрам тенденциозном, с обзиром да мимо скупштинске говорнице и не постоји основ за моје кривично гоњење.

Све што сам рекао у Скупштини подлијеже под мој посланички имунитет и не желим на то да се обазирем, мимо већ реченог. Коначно, мора се поштовати Устав коме никаква накнадна тумачења, како је то урадила замјеник заступника Оптужног предлога, другарице Бошковић, нијесу потребна, осим у монтираним политичким процесима какав је овај!

ОКРИВЉЕНИ У БОЛНИЦИ – СВЕДОК У ЗАТВОРУ

Свједочанство монтираног процеса налазим и у чињеници што записничар нигдје не констатује да сам на суђење дошао болестан, са температуром од 39 степени и уредном љекарском потврдом! Мој бранилац, адвокат Илија Дармановић, рекао је велику истину: "Ни ратном злочинцу Андрији Артуковићу нијесу судили док је био болестан, а Вишњићу суде!" Рекао је истину, погодио суштину.

Да ли је мој гријех у мојим исправним принципима?!

Други дан суђења, такође је протекао запостављањем моје болести. Предсједник Вијећа морао је, једнострано, да оконча задати, монтирани процес. Тих дана засијдало је Вијеће грађана Савезне скупштине. Тамо су били моји браниоци а у затвору је био главни свједок, др Војислав Шешељ! Страх од истине пожуривао је судију да, силом и на срамоту позива коме припада, изрекне пресуду.

Док ми је суђено, истрајавао сам два дана, подносећи слабост и болове, због политичке јавности. Када више нијесам могао, из суднице сам пошао право у болницу, у Бар. Моји браниоци су уредно доставили лекарску потврду да сам на болничком лијечењу. И, опет ништа! Ратном злочинцу Андрији Артуковићу важила је љекарска исправа а народном посланику Аћиму Вишњићу није! У којој то земљи живимо, на ком континенту, у ком времену? Чији су то закони? "Који је час у свемиру, дан или ноћ, шта ли је?"

Шта тек рећи о томе што ми није допуштено да изнесем огромну документацију о незаконитом раду Владе. Шта ли тек рећи о почетку изношења аргументованих тврдњи о Владином безаконју. Све је проглашено нетачним, за све је требала правоснажна пресуда! Који то судија може и смије судити по слову закона и Устава? Примјера ради, закуп бензинских пумпи на Јадрану, од Улциња до Херцег Новог, учинили су кумови, брат и пријатељи председника Мила Букановића. Лицитацијом, кажу официјелни извори. Најатрактивније пумпе на том подручју закупљене су за 85.600 конвертибилних динара, а само двије на сјеверу Републике, Рибаревина и Бијело Поље, за 75.200 динара.

Потом, незаконито смањивање тих цијена и шверц аутомобила за Југопетрол-Котор, преко фирме Бекић. Потом, бламажа у Италији када су се са тим возилом тамо нашли руководиоци Југопетрола. Потом, неплаћање закупљених пумпи по уговорима, већ обртање новца. Закуп бензинске пумпе у Будви, без лицитације, за 12.000 динара а у Пљевљима, рецимо, за 21.000 динара. Продаја супера и дизела, мимо уговора, за девизе а исплата у динарима. И врапцима на грани је било јасно о чему се ради а камо ли експертима једне озбиљне опозиционе странке.

Немам амбиције да износим аргументацију о бројним злоупотребама власти за лично богаћење. Огромном аргументацијом сам указао на очигледне незаконитости које је Основни суд избјегао да увиди док сам лежао у болници.

Једног дана, ван сваке је сумње, мораће се положити рачуни пред овим народом. То сам тражио и то ћу тражити јер се то, једноставно, мора чинити, ако размишљамо о нашем потомству и његовој будућности.

МОМИР БУЛАТОВИЋ О ЦРНОГОРСКОМ СУДСТВУ

Што се тиче судства о њему је довољно пластично проговорио председник Републике Црне Горе, Момир Булатовић: "Ја сам већ много пута јавно изрекао своје разочарање постигнутим резултатима, јер чини ми се да су опет, код нас превладали неки рођачки, фамилијарни или братственички принципи, а да се о избору људи за доживотне судијске функције није водило довољно рачуна о радним, моралним и људским квалитетима оних људи који имају одговорност да креирају и дијеле правду. Огроман је број грађана који захтије-

вају да се што прије исправе евидентне и нагомилане неправде."

А неправде исправљене нијесу, него су још више продубљене. Српска радикална странка и ја дјеловали смо и дјеловаћемо у том правцу, без обзира на тврдокорно и неразумно понашање позиције, нарочито у мишљењу, или умишљају да је незамјенљива или вјечна.

Ми смо на политичком тржишту и ми нудимо рјешења. За ту борбу је сте Парламент без повлашћених. Инсистирамо на фер плеју а то што водимо није разлог да нам се суди, као што је управо сада хајка на Српску радикалну странку и њене лидере.

Завршно слово замјеника основног јавног тужиоца нећу коментарисати. Оно ће остати трајно забиљжено као пример безсуђа, као тамна страница црногорског судства. Основни јавни тужилац и није смио доћи на суђење, јер је био свјестан нечега што је починио мимо сопствене савјести и судијских увјерења.

Господо судије Вишег суда, Оптужен сам за клевету. Треба да знате да једном поносном Србину – Црногорцу то значи највећу увреду. У нашем народу такве називају клеветушама а свима нам је стало до образа и традиције. Већ сам рекао шта значи такво оптуживање, таква квалификација. Немам је намјеру даље разлагати.

Црногорску Владу сам најозбиљније критиковао а и даље постоје разлози за критику њеног недозвољеног понашања. Српска радикална странка није један човек, што значи да ће њен принципијелан опозициони рад, у Парламенту и ван њега, трајати. Драконска казна која ми је изречена, мимо слова закона и логи-

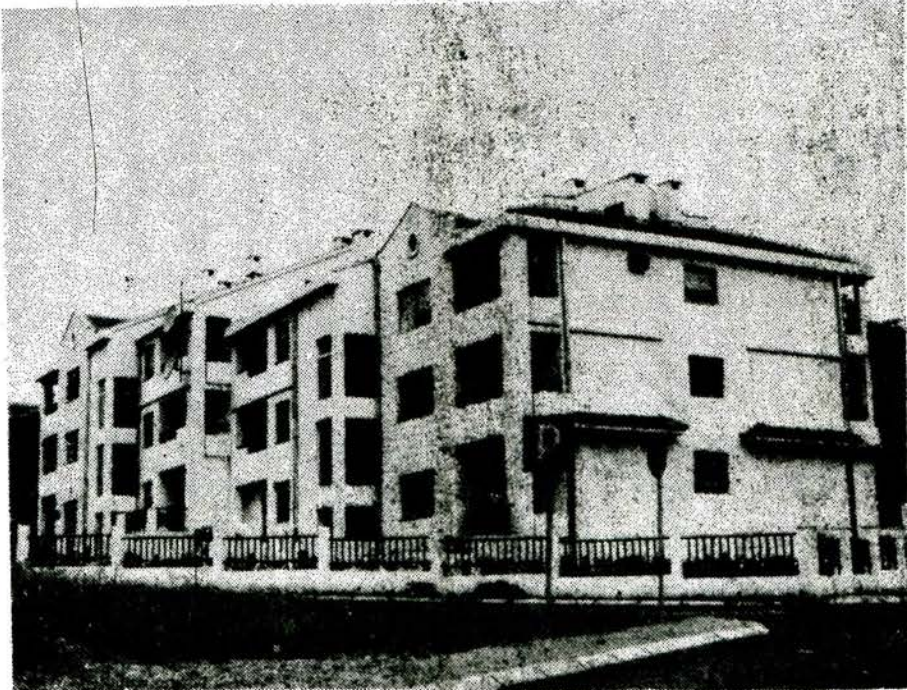
ке, вишеструко је штетна и опасна за онога ко ју је наручио и изрекао. Уздам се у вашу добру процјену и очекујем реалан и коректан однос према преозбиљном политичком, судском и моралном питању.

УВРЕДЕ ПРЕДСЕДНИКА ВЛАДЕ

Подсјећам вас да ме је председник Владе назвао лудаком, као и много раније његов министар Мугоша. Назвао ме је лажовом и другим, за председника, несхватљивим и недолучним квалификативима. Тиме је председник Владе, против себе, издејствовао двије наше приватне тужбе. Проблем се мора сагледати узрочно посљедиочно.

Што се мене тиче, сасвим мирно спавам и хришћански трпим неправду. Трпим за моју срећнију отаџбину, без оваквих тешких примјера. Не може постојати вишестраначка парламентарна демократија и завистан суд. Они морају бити по примерима демократски развијеног свијета; истовремени и аутентични. Мора се поштовати слово Устава Републике Црне Горе о независним властима. У супротном неминовни су диктатура и несрећа отаџбине и народа.

Од Вишег суда очекујем вишу памет и мудрост. Није вријеме за политичке затворенике и затворенике уопште, ако не постоји дјело за тако тешку квалификацију и казну. Предмет треба вратити на поновно суђење другом вијећу, па ће се лако доћи до закључка да је моја критика Владе Црне Горе веома утемељена".

Станиште председника – зграда Горица Ц или "Миломирка"

Жалба је 19. новембра 1994. године упућена Основном суду за Виши суд у Подгорици и завршила је, по свој прилици, у корпи за отпатке судске писарнице. Сумњамо да је неко од чланова већа (урачунат је и председник) и прочитао а камо ли узео у озбиљно разматрање.

Преиначење или укидање пресуде није се догодило. Суд је остао уопран у кршењу закона и Устава.

Адвокат Бранко Губеринић из Бара, допунио је Вишњићеву жалбу и упутио је Основном суду у Подгорици за Виши суд у Подгорици, 21. новембра.

СУД ПОД ЛУПОМ – ДОПУНА ЖАЛБЕ

Окривљеног Вишњић Аћима, из Бара, против пресуде Основног суда Подгорица К. бр. 575/94

У дозвољеном року, окривљени Аћим Вишњић даје овим поднеском допуну жалбе. уложене против горе цитиране пресуде дана 21. 11. 1994. године, из следећих разлога:

1. Вођењем овог поступка потврђује се основна теза окривљеног која произилази из његових тврдњи да Влада Републике Црне Горе и њено судство не раде по закону, што је видљиво из следећег:

Овај предмет примљен је у рад крајем августа месеца 1994. године а већ крајем октобра исте године окончан је претрес, дочим тај исти суд има нерешених предмета примљених у рад пре августа и чак и из ранијих година.

Неједнакост и времену решавања судских предмета, такође, представља својеврстан вид неједнакости грађанина пред СУДОМ и ЗАКОНОМ.

Да ли би се подгоричком суду тако журило да заврши предмет ако би објект заштите била нека опозициона странка?

Са предњег становишта показује се оправданим протест бранилаца окривљеног против решења суда којим је одбијен предлог за вршење увида у нерешене кривичне предмете.

2. Тражи се од Вишег суда да осветли питање доделе овог предмета у рад судији НОВАКОВИЋУ и касније изузимање предмета из рада судије Новаковића и доделе у рад судији Зорану Живковићу, а све у светлу примедбе окривљеног да је судија Живковић био повереник владајуће Демократске партије социјалиста Црне Горе за изборну базу ове странке – Правосудни органи РЦГ у Подгорици.

3. Предочава се Вишем суду не примерено понашање председника већа према окривљеном, његовим браниоцима и представницима средстава информисања, јер је:

ПОВРЕДЕ ЗАКОНА

Првог дана претреса започео претрес а да није на ваљан начин извршио прозивку окривљеног и његових, до тада пријављених, бранилаца, па је тек на интервенцију адвоката Губеринића и адвоката Гргуревића уочио своју грешку и ваљано прозвао окривљеног и адвокате Илију и Буда Дармановића.

Већ на првом претресу, 25. 11., председник већа је повредио начело јавности јер је, без икаквог оправданог разлога, на груб и непримерен начин, обраћањем са "ТИ" и "КО СИ ТИ?", избацио из суднице ваљано легитимисаног новинара дописника Српске телевизије са Пала, г. Копривицу.

4. Иако се радило о скраћеном, сумарном поступку, првостепени суд је био дужан да приликом позивања окривљеног да оване поуке, да може са собом понети презентирати доказе које има и да буде спреман да доказе предлаже већ на првом саслушању.

Оцењује се да је првостепени суд то морао да уради, имајући у виду карактер кривичног дела за које се суди, личност окривљеног и његову функцију и свакако личност наводно оштећених кривичним делом.

5. Може се говорити чак и о личној нестичности онога који јавно пише за некога да избегава кривично правну одговорност, када онај коме прети кривично правна одговорност сам гласа да му се скине посланички имунитет, како би што пре изашао пред суд и доказивао оно за шта му је скинут посланички имунитет.

Како се може говорити о пролонгирању поступка који је експресно завршен, за три дана, уз пуну активност окривљеног и његових бранилаца током прва два дана суђења? Одговор на ова питања био би дужан да да судија Зоран Живковић.

6. Приликом доношења нападнуте пресуде, првостепени суд је починио битну повреду одредаба ЗКП-а из чл. 364. ст. 1. т. 3. јер је главни претрес одржан дана 27. 11. 1994. године у одсуству окривљеног, који због болести није могао присуствовати, а своју болест је доказао ваљаним извештајем лекара специјалисте болнице "Блажо Орландић" из Бара.

Суд јесте овлашћен да цени оправданост потребе да окривљени присуствује главном претресу, са становишта изведених доказа до момента изостанка окривљеног, али суд није овлашћен да одржава претрес на који окривљени жели да приступи и до краја брани свој интерес, али је због болести спречен.

Из оваквог понашања суда сагледава се његова, унапред припремљена одлука, дочим се не уважава здравствено стање окривљеног.

7. Оцењује се да је првостепени суд погрешно применио право када је речи окривљеног Вишњића, изговорена за скупштинском говорницом оквалификовао као кривично дело, јер према Уставу Републике Црне Горе посланик не може кривично одговорати за речи изречене на седници Скупштине, уколико су оне изречене у форми озбиљне критике и у функцији заштите интереса народа.

ДУЖНОСТ ПОСЛАНИКА

Окривљени Вишњић, по Уставу РЦГ, који би и за првостепени суд требало да важи као врховни и најстарији правни акт у Републици, дужан је да се бори за интересе оних грађана које у Скупштини представља.

Борба посланика за интересе грађана не огледа се само у предлагању нових закона и подзаконских аката већ и у критици постојећих нормативних аката и у критици примене постојећих аката, како од стране Владе тако и од стране Судова и других субјеката.

Посланик Вишњић нема другог начина деловања осим иступања за скупштинском говорницом и у средствима јавног информисања будући да се по његовим пријавама надлежним судским властима није поступало а учинак излагања у Скупштини и преко јавних гласила је много ефикаснији и кориснији за народне масе од појединачних кривичних пријава. Неадекватно је, па самим тим и неприхватљиво, повезивање члана 79. ст. 2. Устава РЦГ са одредбом члана 16. Устава, јер својим казивањем окривљени Вишњић није поступио противусправно, није злоупотребљавао слободу и право. Тачно је да се чланом 20. Устава јамчи неповредивост тамо набројаних добара човека, али се од стране првостепеног суда заборавља да се та гаранција заштите личности и достојанства обезбеђује у нормалном животу, где нема говора од одговорности за јавни ред, где апстрактно замишљени субјект није дошао у ситуацију да буде подвргнут озбиљној критици и сл.

ЈЕЗИЧКЕ ЗАМКЕ

8. Када се првостепени суд упустио у теорију права, област тумачења права био је дижан да објасни зашто није применио језичко тумачење члана 79. ст. 2. Устава РЦГ, полазећи од максиме да ономе што је свима јасно – томе тумача не треба.

Ова жалба истиче да није имало потребе за другим начинима тумачења осим језичког тумачења члана 79. ст. 2. Устава јер та уставна норма није нејасна, бесмислена, неодређена и то било са становишта лек-

сичког, синтаксичног, граматичког или интерпункцијског тумачења.

Првостепени суд је злоупотребио правило логичког тумачења у праву, јер: Логичко тумачење има за циљ да утврди да ли је тумачење које се добија другим начинима тумачења логички могуће, па у зависности од одговора те друге врсте тумачења може се говорити о бесмислености или валидности норме. Друго, логичким тумачењем се из норме извлачи оно значење које се језичким или другим тумачењем не може добити. Међутим, када се језичка метода тумачења члана 79. ст. 2. Устава правилно примени, мора се доћи до закључка, као мисаоне операције да Ахим Вишњић, као посланик, не може кривично одговарати за речи изговорене на седници Скупштине.

Иначе, из првостепене пресуде се не види која је то учења о социолошком тумачењу права, као подврсте логичког тумачења, применио првостепени суд.

9. Непотпуним провођењем доказа, до чега је дошло неприхватањем предлога окривљеног и његових бранилаца да спроведе доказе, суд се огрешио о одредбу члана 76. ст. 4. КЗ, јер би спровођењем доказа првостепени суд несумњиво утврдио да је окривљени Ахим Вишњић имао основа да верује у истинитост онога што је износио за скупштинском говорницом или изјављивао средствима информисања. Изречена оцена суда да су предлози у том правцу срачунати на одуговлачење процеса а не суштинско утврђивање основаности веровања у оно што се говори спада у психичку категорију звану МИШЉЕЊЕ и ЗАКЉУЧИВАЊЕ.

Закључивање као мисаони процес јесте извођење судова једних из других, што подразумева схватање предметних односа два или више предмета, преко једног или више познатих односа, датих у облику суда.

ЗАКЉУЧЦИ

Да би првостепени суд имао свој суд о предлогу за извођење доказа, он мора имати за предмет доношења суда личност окривљеног (имао ју је пред собом) али је морао имати и други предмет: средства информисања на која се окривљени у својој одбрани позива (тај предмет суд није имао). Дакле, за свој закључак да окривљени не би могао доказати основаност веровања у тачност онога што је говорио, првостепени суд није имао ПРЕМИСУ.

Да би имао премису за закључивање, првостепени суд је морао имати на увид и у сазнању тачну информацију, време сазнања

информације, време и околности доношења информације, карактер извора информације, личност преносиоца информације, карактер личности којој се информација даје и много тога другог, да би се неко окаљао да жели избећи одговорност.

10. У прилогу предњег иде и позивање суда на Одлуку Скупштине бр. 02. – 1013 од 11. 08. 1994. године која никада није ни донета на скупштинском заседању, нити уручена окривљеном Вишњићу, као ни стенограмске белешке, на које се позивао оптужни предлог.

Предлаже се Вишем суду у Подгорици да УВАЖИ ЖАЛБУ, укине нападнуту пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, пред другим већем као и да се на седницу другостепеног

На слави света три Јерарха у просторијама Главног одбора Странке у Београду

већа позову окривљени и сви његови браниоци са претреса од 25–27. 10. 1994. године, укључујући и Мају Гојковић, адвоката из Новог Сада.”

Ни овај трактат из логике није оставио утисак на виши суд који, једноставно речено, и није имао намеру да подлеже утицајима одбране и коригује пресуду првостепеног суда. Дакле, све је остало по старом а форма је била задовољена.

Ни остале жалбе нису, ни за јоту, утицале на Виши суд, да направи било какав помак у правцу исправљања неправде. Навешћемо их редом којим су одбациване. Жалбе су сличног садржаја и нећемо их понављати, осим занимљивих делова. Да и необориви аргументи немају проћу у црногорском судству, доказале су судбине ових жалби.

ПОВРЕДЕ КРИВИЧНОГ ЗАКОНА – ЖАЛБА БУДИМИРА ДАРМАНОВИЋА

Прва у низу била је жалба Будимира Дармановића, адвоката из Подгорице. Он је навео четири разлога због којих је пресавио табак.

1. битне повреде одредаба кривичног поступка,
2. повреде кривичног закона,
3. погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање,
4. одлука о казни.

Довољно разлога да се уздрма и протресе пресуда која је, међутим остала нетакнута у својој тврдокорности.

У образложењу својих примедби, адвокат Дармановић је као битне повреде одредаба кривичног поступка навео повређивање члана 364. става 1. тачке 11. ЗКП јер у пресуди ”нијесу наведени разлози о одлучним чињеницама а и они који су наведени у образложењу нападнуте пресуде су нејасни и неразумљиви. ”Није наведено зашто се не прихватају докази које су предложили одбрана и окривљени. Окривљеном није омогућено да предложи све доказе, које је сматрао да треба предложити, јер је био болестан и није могао приступити претресу, 27. октобра 1994. године. Претрес није одложен и то му је ускраћено.

Као повреду кривичног закона, Дармановић је навео решење којим се прекида претрес и одређује нови термин за наставак, иако је одбрана претходно поднела захтев за изузеће чланова и председника судског већа. Одбрана је још затражила изузеће в.д. председника Основног суда, председ-

ника Вишег суда и председника Врховног суда Републике Црне Горе, дакле, комплетне екипе у коју није имала поверења.

У тренутку када није могао знати да ли ће бити изузет, јер захтев одбране није ни узет у разматрање, председник Већа донео је решење о наставку претреса. Председник већа или је био видовит или је унапред знао (логичнија варијанта) да ће захтев о изузећу наведених судија бити одбијен па се мртав хладан одлучио на повреду закона. Тако је доказао да се у претресу све унапред знало; и осуда и висина казне.

Суд је, такође, починио повреду одредби кривичног поступка, приликом достављања позива окривљеном Вишњићу. У позиву није наведено да окривљени, благовремено, прикупи доказе које би, евентуално, презентирао суду. И оне доказе које је прибавио и које је имао намеру да предложи суду, окривљени није предложио јер га је у томе спречила болест.

Претрес је, наравно, одржан у одсуству окривљеног.

На 18. страни Записника о главном претресу констатовано је да је "доказни поступак углавном завршен". Доказни поступак може бити или ЗВРШЕН или НЕ-ЗАВРШЕН. Не постоје друге могућности. Јер ако је он само делимично завршен, како је суд констатовао, није могло доћи до завршних речи окривљеног и тужиоца и окончања поступка, као и изрицања пресуде у смислу члана 345. ЗКП-а.

Уосталом, као што су ток и завршетак претреса погрешно вођени и почетак је био погрешан. Суд је превидео да главни претрес почиње излагањем битне садржине оптужног предлога а не како је у овом случају, констатовано у записнику о главном претресу: "Главни претрес почиње читањем оптужног предлога..." Ово доказује да је поступак водио заступник оптужног предлога а не председник већа, како је предвиђено законом.

КАЗНА ЗА ИЗГОВОРЕНУ РЕЧ

Жалба Будимира Дармановића наставља се низом евидентираних пропуста (и случајних и намерних) које су починили сви судски званичници ангажовани у овом предмету. Жалба је указала на пропусте и на томе се све завршило. Суд није био вољан да мења постојеће стање.

Ахим Вишњић је осуђен за изговорену реч, за исказану мисао, иако га је штитио Устав Републике Црне Горе, као највећи правни акт у републици. Суд (првостепени) је замурио на чињеницу да је окривљени

Ахим Вишњић народни посланик, представник народа, шеф посланичке групе једне од опозиционих странака у републичком Парламенту, па је самим тим позван и одговоран да контролише рад републичке Владе и њених министара.

Окривљеном Вишњићу стављено је на терет и оно што је изговорио за скупштинском говорницом јер је, наводно, повредио углед Републике Црне Горе или друге републике у СР Југославији. Суд је, дакле, суспендовао члан 79. став 2. Устава Републике Црне Горе, којим се каже да посланик не може бити позван на одговорност за глас и говор у Скупштини. Позивање суда на одредбе члана 16. ст. 2. и 3. као и члана 20. Устава Републике Црне Горе бесмислено је и ван сваког правног основа и правне логике. Наиме у члану 16. став 2. стоји да је свако обавезан да поштује слободу и права других. Поставља се оправдано питање, чија је то права и слобода угрозио окривљени Вишњић? Шта је то својим говором и изјавама у разним листовима угрозио у делу слобода и права председнику Владе и судству Црне Горе? И да ли се, уопште, зна шта су права и слободу? А друго, овај суд (првостепени) није надлежан за тумачење уставних норми. То тумачење је искључиво у надлежности Уставног суда Републике Црне Горе. Штитиће права и слободу председника Владе и његових министара, који су напрасно постали "осетљиви", суд се позвао на одредбе члана 20. Устава којим се јамчи за неповредивост физичког и психичког интегритета човека, његове приватности и личних права.

Из свега што је окривљени Вишњић рекао не види се да је угрозио психички и физички интегритет председника Владе, као човека и грађанина, његову приватност и права. Он је критиковао Владу као институцију која влада у Црној Гори а председника Владе у склопу вршења његове функције и делатности а не никако да га омаловажава као личност. Очигледно да се у конкретном случају радило о озбиљној критици у вршењу службене дужности, о заштити друштвених интереса и праву народа на истину. Сходно члану 82. ставу 3. КЗ РСЦГ, требало га је ослободити кривичне одговорности.

Када је окривљени указивао на незаконити рад Владе имао је код себе пресуду Основног суда у Бару П. бр. 186/93 и пресуду Вишег суда у Подгорици Гж. бр. 2304/93 којом су поништене незаконите одлуке Владе, односно њене Комисије за штамбене односе која је делила станове по свом нахођењу а не по правилнику. Значи окривљени је имао материјалне доказе да је Влада, у конкрет-

ном случају радила незаконито. Нема бољег и поузданијег доказа од правоснажне и извршне судске пресуде.

Окривљеном је као инкриминација узета и изјава дата у листу "Велика Србија" где је рекао да су "Лупештине господина Абрамовића заправо лупештине црногорске Владе". Време је показало да је и тада био у праву. Црногорска Влада је сменила Абрамовића са функције министра пољопривреде, шумарства и водопривреде. Против њега је био покренут кривични поступак, који још није окончан а налазио се и у притвору.

На основу свега што је истакнуто, а што је истинито, поставља се оправдано питање, зар окривљени није могао да поверује у истинитост онога што је износио, када је Абрамовић смењен са функције због незаконитих радњи, био у притвору, против њега покренут кривични поступак који још није окончан а он је у то време био члан Владе Републике Црне Горе.

Под тачком 2.6. Оптужног предлога окривљеном је стављено на терет да је изнео "Да не признаје комунистички суд". Ту инкриминацију окривљени је признао јер је заиста био убеђен да је време комунистичких судова прошлост, а да сада судови у Црној Гори независни. Због тога изненађује реакција суда који се, стога, значи још увек осећа онако како га је окривљени квалификовао.

АХИМ ВИШЊИЋ И ПРЕДСЕДНИК РЕПУБЛИКЕ ИСТОМИШЉЕНИЦИ

Суд се нашао "увређен" и што је окривљени Вишњић упро прстом и указао на, најблаже речено, негативно стање у црногорском судству. Он је то само начелно учинио, никога није прозвао именом и презименом, па се "угроженост физичког и психичког интегритета човека, његове приватности и личних прилика" не може односити на институцију. Оно што је Момир Булатовић рекао о црногорском судству, Вишњић је само делимично цитирао.

Суд је изгубио из вида чињеницу да је окривљени као народни посланик имао права да излаже критици судије, јер их Скупштина, као законодавно тело чији је окривљени члан, бира.

По свему наведеном може се закључити да је првостепени суд био у сукобу са чињеницама, па је бранлац окривљеног Ахима Вишњића из Бара, Будимир Дармановић, адвокат из Подгорице, ставио предлог да Виши суд у Подгорици укине пресуду

ду Основног суда у Подгорици К. бр. 575/94 од 27. 10. 1994. године и предмет врати првостепеном суду на поступак и одлучивање или да првостепену пресуду преиначи и окривљеног ослободи од кривичне одговорности – казне затвора коју му је изрекао првостепени суд.

Бранилац предлаже да другостепени суд у смислу чл. 371. ЗКП-а закаже сједницу вијећа и на исту позове њега и његовог браненика.

”ФРАНЦУСКА НЕ ХАПСИ СВОЈЕ ВОЛТЕРЕ”

Адвокат Бошко Гргуревић, из Котора, упутио је, такође, жалбу Основном суду. Битна повреда одредаба кривичног поступка, по његовом мишљењу, састоји се:

”... у томе што је главни претрес одржан без лица чије је присуство на главном претресу обавезно (чл. 364. ст. 1. тачка 3. ЗКП), наиме главни претрес је одржан у одсуству окривљеног који је свој изостанак оправдао – налазио се у болници у Бару, а нису постојали законски услови да му се суди у одсуству, с обзиром да није у бекству, да је био достижан државним органима, а нису ни постојали нарочито важни разлози да му се суди иако је одсутан (чл. 300. ст. 3. ЗКП) или их, барем, првостепени суд у образложењу пресуде и записнику није навео осим разлога процесне економије, а трошкови поступка износе 100.- динара, што говори само за себе колико је првостепени суд поштовао право на одбрану окривљеног.

ДОКАЗ: Извештај Опште болнице ”Блажо Орландић” – Бар бр. 21/3 од 26. 10. 1994. год. који се налази у списима предмета.

Увид у стр. 17. Записника са главног претреса.

Првостепени суд се у образложењу пресуде позива на одредбе чл. 442. ст. 3. ЗКП и констатује да присуство окривљеног није било нужно, имајући при том у виду да је целокупно понашање окривљеног у току поступка било срачунато на пролонгирање и одуговлачење поступка, а све у циљу избјегавања кривично-правне одговорности, што не одговара истини.

ДОКАЗ: Увид у образложење нападнуте пресуде стр. 3. ст. 3.

Присуство окривљеног било је више него нужно, обзиром да је главни претрес претходног дана прекинут у фази доказног поступка и то када је окривљени предлагао доказе одбра-

не, а своје предлоге за извођење доказа није завршио.

ДОКАЗ: Увид у стр. 17. и 18. Записника са главног претреса.

Значи, првостепени суд ”из разлога процесне економије” не дозвољава окривљеном ни елементарно право на одбрану, право да изнесе и предложи доказе своје одбране што је директно противно императивној одредби чл. 4. ст. 2. ЗКП која налаже суду да окривљеном мора омогућити да се изјасни о свим чињеницама и доказима, који га терете и који му иду у корист, што није био случај. Напротив.

БИТНА ПРОВРЕДА ОДРЕДАБА КРИВИЧНОГ ПОСТУПКА постоји у повреди права одбране у припремању главног претреса и на главном претресу (чл. 364. ст. 2. ЗКП) пошто првостепени суд противно чл. 11. ст. 3. ЗКП и противно чл. 439. ст. 2. ЗКП окривљеном не осигурава довољно времена за спремање одбране, обзиром да окривљени не назначавача да на главни претрес дође са доказима за своју одбрану, односно да исте благовремено саопшти суду, што је дужан и обавезан.

ДОКАЗ: Увид у позив за главни претрес окривљеном бр. К.574/94 ”без датума”, који се доставља у прилогу.

Колико је наведена повреда одредаба ЗКП-а била или могла бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде у овом предмету, бранилац не би коментарисао, обзиром да окривљеном на главном претресу првостепени суд није дозволио да изнесе своју одбрану, већ је злоупотребио болест окривљеног па му је судио у одсуству. Првостепени суд није нашао за сходно да записнички констатује да је окривљени на главном претресу, 26.10.1994. год. БОЛЕСТАН иако је бранилац адв. Дармановић суду предао лекарско увјерење о здравственом стању окривљеног, да би 27.10.1994. год., судио окривљеном који се налазио у болници, у Бару, не уважавајући његово здравствено стање.

ДОКАЗ: Неоспорно.

ПОВРЕДА КРИВИЧНОГ ЗАКОН постоји у томе што првостепени суд није цијенио околности које искључују кривичну одговорност (чл. 365. ст. 2. ЗКП). Наиме, првостепени суд апстракује чињеницу да је окривљени ПОСЛАНИК РЕПУБЛИЧКЕ СКУПШТИНЕ РЦГ и да је све зашта је нападнуто пресудом оглашен кривим изрекао У ВРШЕЊУ СЛУЖБЕНЕ ДУЖНОСТИ (чл. 80. ст. 1. и ст. 2. у вези чл. 76. и чл. 82. ст. 3. КЗ РЦГ).

СУМЊИВА ВЛАДА

Окривљени, као републички посланик и шеф посланичког клуба своје странке у Скупштини, има право и обавезу да врши своју службену дужност на начин, што ће о сваком питању или појави из јавног и политичког живота износити своје мишљење и тиме бранити политички пројекат и циљеве своје парламентарне странке, што је окривљени и радио. Посебно је то његова обавеза у Скупштини РЦГ, као и према масовним медијима у овом случају разним новинама, радију и телевизији.

Окривљени није имао намеру да јавно изложи порузи председника Владе или Владу у вези са вршењем њихове функције, нити је имао намјеру омаловажавања, а за све што је изнио имао је основаног разлога да повјерује у истинитост тога што је износио.

ДУБОКО ОРАЊЕ МИНИСТРА ПОЉОПРИВРЕДЕ

а. У интервјуу новинама ”Велика Србија” од јуна 1994. год. у бр. 19. тврдње ”... ЗАПРАВО ЛУПЕШТИНЕ ГОСПОДИНА АБРАМОВИЋА СУ ЛУПЕШТИНЕ ЦРНОГОРСКЕ ВЛАДЕ” ”... БИЛО ЈЕ ТО 12.5 МИЛИОНА ДОЛАРА КОЈЕ СУ ВЛАДА МИЛА БУКАНОВИЋА И НИКОЛЕ ШАИНОВИЋА, ПРЕКО ЈУГОДРВА УКРАЈЕ ЗА НАФТУ”. Окривљени је имао основног разлога да поверује у истинитост предњег, обзиром да је против господина Абрамовића, министра пољопривреде у Влади премијера Букановића, био покренут кривични поступак. Значи да је постојала основана сумња за исте, обзиром да се Влада састоји од министара.

ДОКАЗ: Неоспорно, по потреби увид у предмет тога суда који је вођен против окривљеног Абрамовића, бившег министра пољопривреде.

Да ли су Владе Мила Букановића и Николе Шаиноввића, преко ”Југодрва”, за нафту украле 12.5 милиона долара или не, остаће државне тајне, али из извештаја Савезног девизног инспектората окривљени је имао основног разлога да повјерује да је то истина.

ДОКАЗ: По службеној дужности прибавити налаз Савезног девизног инспектората о набавци нафте из којег се може видјети да је нафта плаћена скупље од уговорене цијене.

Тврђња"... МОНТЕФАРМ ЈЕ САДА МОНОПОЛИСТИЧКА ФИРМА И ПРЕКО ЊЕ СЕ САДА БОГАТЕ ЉУДИ ИЗ ВЛАДЕ..." не мора бити истинита, али окривљени је имао основног разлога да повјерује да је истинита, обзиром да је опште позната чињеница да у једном периоду, у Црној Гори, за вријеме несташице љекова, само Монтефармове апотеке су истима располагале, а да им је то неко из Владе морао омогућити и то највјероватније Министарство здравља, а друга је ствар што Виши тужилац из Подгорице није нашао основа за покретање кривичног поступка против одговорних лица, али остаје да нико, ни Монтефарм, ни Министарство, ни Влада нису демантовали разна писања у новинама на ту тему.

ДОКАЗ: Саслушање у својству свједока Конатар Видоја, уредника листа "Сјутра".

б. На другој сједници, првог редовног засједања Скупштине РЦГ, све што је окривљени рекао за Владу и њеног премијера, као и за судове и судије, не може бити предмет кривичног поступка, обзиром да је исте

изрекао посланик у вршењу своје службене дужности, а при заштити оправданих интереса и то истине и правде у Парламенту, тако да би исте највише могле бити третиране као повреда Пословника о раду Скупштине, а не инкриминације, обзиром да је и окривљени био изазван од стране премијера.

ДОКАЗ: Службеним путем од ТВ Црне Горе тражити видео снимак скупштинске сједнице.

ПОВРЕДА КРИВИЧНОГ ЗАКОНА постоји у томе што је нападнутом пресудом окривљени проглашен кривим за кривично дјело клевете из чл.76.ст.3. у вези ст.2 и ст.1. КЗ РЦГ, а исто окривљени није починио. Окривљени у својим изјавама на сједници Скупштине РЦГ и новинарима није рекао који је то суд или судија огрезао у криминал, о коме се суду или судији ради, тако да то није могуће довести у везу ни са једним судом, односно ни са једним судијом, што значи да не може штетити било чијој части и било чијем угледу и то било ког суда или било ког судије.

ДОКАЗ: Неоспорно, увид у списе предмета.

Окривљени је имао неопозиво право да мисли о било којој институцији шта хоће, то му гарантују постојећи закони, а ако нема лијепо мишљење о судовима и судијама за то не може одговарати, нити због његовог мишљења може наступити било каква последица по судове и судије, обзиром да сви они имају своје име, нпр. Основни, Виши, Привредни, Врховни суд или судија тај и тај. Чим у својој изјави не спомиње ништа од тога значи да нема заштитног објекта "части и угледа". Ако је Судија, Председник вијећа у првостепеном поступку себе поистовјетио са свим судијама, то је његово лично право, али за то окривљени не може да одговара кривично.

Како окривљени није именовао о ком суду или којим судовима се ради то није могао износити или преносити штогод неистинито, што може штетити њиховој части и угледу, што важи и за судије. Значи нема повреде заштитеног добра "части и угледа" те, самим тим, нема ни кривичног дјела клевете из чл. 76. КЗ РЦГ.

ЛОПОВСКЕ МЕРДЕВИНЕ

ПОГРЕШНО УТВРЂЕНО ЧИЊЕНИЧНО СТАЊЕ састоји се у томе што суд уопште није утврђивао истинитост тврдњи окривљеног, обзиром да је одбио скоро све доказне предлоге одбране.

ДОКАЗ: Увид у рјешење на стр. 18. Записника о главном претресу.

Првостепени суд није утврдио да је окривљени цитиран у новинама а да своје изјаве није ауторизовао, као ни чињеницу да је све за шта је оглашен кривим рекао вршећи своју службenu дужност а да је за то имао основног разлога, што произилази из предложених доказа.

ДОКАЗ: Увид у стр. 10. 11. и 12. Записника са главног претреса, са предлогом да исти буду изведени у жалбеном поступку.

ОДЛУКА О КРИВИЧНИМ САНКЦИЈАМА није правилно одмјерена обзиром да је у скраћеном поступку окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 мјесеци, и то за кривично дјело клевете из чл. 76. КЗ РСГ, које дјело није починио, у трајању од три мјесеца и за кривично дјело повреде угледа Републике Црне Горе или друге Републике у СР Југославији, из чл. 82. КЗ РСГ, у трајању од три мјесеца.

ДЕ ГОЛ ЗА ПРИМЕР

Окривљени је републички посланик у Скупштини РСГ и лидер посланичке групе једне од парламентарних странака. Окривљени је све што је изјавио и за шта се терети, изјавио вршећи своју службenu дужност и уз то пружио доказе да је имао основног разлога да повјерује у истинитост изјављеног. Окривљени је један од вођа парламентарне опозиције, беспрекорне прошлости, по занимању професор књижевности, тако да његова намјера никад није била да иза скупштинске говорнице било кога излаже порузи, клевете, вријеђа и омаловажава, већ супротно. Окривљени се бори за истину, правду, законитост, па уколико и употребити ријеч коју непримјерено ријеч, употребљава је кад указује на појаве које су пуно више непримјерене, а што је и његово право и обавеза као посланика и његово вршење службене дужности. Посебно се напомиње Вишем суду у Подгорици да је 1968. године, у Француској, Жан Пол Сартр био хиљаду пута више непримјерен од окривљеног а да није био ни посланик а камоли лидер посланичке групе једне парламентарне странке, па ондашњи председник Француске, генерал Шарл де Гол, није дозволио да га хапсе (цитирам) "ФРАН-

ЦУСКА НЕ ХАПСИ СВОЈЕ ВОЛТЕРЕ!"

Бранилац окривљеног не може а да не пита: Шта Црна Гора ради својим Волтерима?

Истовремено се сугерише Вишем суду у Подгорици на политичку позадину овог предмета, гдје се неоспорно утужило кад је то политички требало, гдје је пресуда била позната и прије отварања главног претреса, гдје је без разлога или потребе (без намјере да се улази у политику) суђено, противно закону, у одсуству, гдје окривљеном није дозвољено да предложи доказе одбране, гдје је осуђена за кривично дјело клевете, које није починио, обзиром да није споменуо ни један суд и ни једног судију, а споменуо је и "часне изузетке", у које спада или не спада председник вијећа у првостепеном поступку у овом предмету а што је више него видљиво из записника и образложења нападнуте пресуде у којој се, између осталог и тумаче одредбе Устава РСГ и "учи" високи функционер једне опозиционе странке како треба да се понаша што је заиста смијешно и најбоље говори о "судској фарси".

Скреће се пажња Вишем суду у Подгорици да поступи по закону и тиме потврди независност и непристрасност судова у Републици Црној Гори и да мали допринос "ИСТОРИЈИ СУДСКЕ ЧАСТИ" или да изабере па, као првостепени суд, да допринос "ИСТОРИЈИ СУДСКОГ БЕШЧАШЋА" ВИ БИРАТЕ ГОСПОДО СУДИЈЕ!

Са свих напред наведених разлога подноси се ова жалба Вишем суду у Подгорици, као другостепеном и

предлаже:

Да пресуду Основног суда у Подгорици К.бр.575/94 од 27.10.1994. год. У К И Н Е, одржи претрес на који ће позвати браниоце и донесе закониту пресуду или да нападнуту пресуду укине, у сједници вијећа, на коју ће позвати и браниоце, и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, али пред другим вијећем".

Господа судије изабрале су "ИСТОРИЈУ СУДСКОГ БЕШЧАШЋА" и нису реаговали на поруке ове жалбе. Све је остало по старом; потврђени су зависност и пристрасност судства, из политичких и неких других разлога.

Што се тиче Волтера, верујемо да неки од оних који су осудили једног од црногорских Волтера (било је бољих упоређења) нису ни чули за њега, али су сигурни да није члан Демократске партије социјалиста.

Иако су знали да су њихове жалбе, у крајњем исходу, узалудне, браниоци окривљеног нису се предавали. Упорно су тражили разлоге да оборе нападнуту пресуду. Нису одустајали од подршке осуђеном у његовој не-

равноправној борби са "независним" судством.

Својим укупним радом, дали су велики допринос "ИСТОРИЈИ СУДСКЕ ЧАСТИ".

ПРЕСУДА НЕ МОЖЕ ОПСТАТИ – ЖАЛБА ВЛАДИСЛАВА БОЖОВИЋА

Адвокат Владислав Божовић, из Бијелог Поља, истакао је да је првостепени суд у случају Аћима Вишњића применио Кривични закон бивше СФРЈ, који није могао применити. Наиме, суд се позвао на одредбу чл. 48. КЗ СРЈ а ноторна је чињеница да КЗ СРЈ још није донесен, а ни једном законском одредбом није прописано да се до доношења новог КЗ СРЈ примењују одредбе бившег КЗ бивше СФРЈ. Дакле, првостепени суд се позвао на једну одредбу непостојећег закона, чиме је повредио КЗ на штету осуђеног, (чл. 365. ст. 1. тачка 4. ЗКП).

Оспоравајући пресуду ("у продуженом трајању") бранилац осуђеног је приметио да се у изречи пресуде наводи да је осуђени извршио кривично дело повреде угледа Републике Црне Горе (чл. 82. ст. 1. КЗ РСГ) у продуженом трајању, затим и кривично дело клевете, такође, у продуженом трајању.

"КЗ РСГ не познаје овакву терминологију "У продуженом трајању", па оспорена пресуда из овог разлога није законита, јер је првостепени суд на своју руку конструисао законске дефиниције, што није могао, због чега нападнута пресуда не може опстати."

И МИЛА БУКАЊОВИЋА НА СУД!

Набрајајући мањкавости пресуде, адвокат Владислав Божовић записао је:

"На четвртм мјесту истичем да се нападнута пресуда темељи и на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Наиме, сазнао сам од оптуженог Вишњића да је и он против председника Владе РСГ поднио приватну кривичну тужбу, због кривичног дјела увреде, па сам из тог разлога на претресу предложио да се по чл. 32. ЗКП предмети споје ради једновременог суђења, јер је постојала међусобна повезаност предмета и исти докази, али је то суд одбио.

Предсједник Владе се није позвао на имунитет, па тим прије није било опортуно спајање поступака. Према новијој судској пракси за кривична дјела која се гоне по приватној тужби и не би могао да се на имунитет позива а по одредбама Устава РЦГ, чл. 15. каже се да су сви грађани слободни и једнаки, без обзира на било какву посебност или лично својство – сви су пред законом једнаки. Дакле, ни Устав ни кривични закон предсједнику Владе не дају право да некога вријеђа, а свједочи смо, захваљујући телевизији, да је предсједник Владе када је дошао на Скупштину казао: "То су лажи, будалаштине, лупетања, параноја!"

Адвокат Божовић је био мишљења да је председник Владе требао да прати суђење и да, ако је био у стању, оповргава оне чињенице које је оптужени за њега и Владу износио, како би доказивао да те тврдње нису истините.

Међутим, председник или није имао времена, или образа, да оптуженом погледа у очи, па се није ни појавио у судници. Учиниће он то другом приликом, у измењеним улозима.

Оптужени је имао основног разлога да поверује у оно што је износио јер су и средства информисања то износи-

ла. Није спорно да је штампа писала о поступку Јездимира Васиљевића, да је писала о поступцима, сада бившег, министар пољопривреде, шумарства и водопривреде, Абрамовића, да је писала о поступку генералног секретара Владе, Душка Марковића и одношењу радијатора из његовог стана у Мојковцу за Подгорицу, да је писала о поступцима неких судија итд.

Све је то оптуженог могло да наведе на закључак да је оно што је износио истина, па се није радило о увредама и клеветатама него о озбиљној критици Владе и осталих прозваних.

Адвокат Божовић је изнео и једну бесмислену примедбу првостепеног суда уписану на 7. страни образложења пресуде: "Имајући у виду инкриминанте из става две изреке пресуде, окривљени је већ **п р а в о с н а ж н о** осудио судство и судије у Црној Гори."

Судећи судија није објаснио како би то оптужени могао да **ПРАВООСНАЖНО** осуди судије и судство у Црној Гори.

На крају свог жалбеног предлога, адвокат Божовић, је нагласио да из свих наведених разлога оспорена пресуда не може опстати.

КАЗНА ЈЕ ДРАКОНСКА – ЖАЛБА ЉУБИШЕ БОЖОВИЋА

У образложењу жалбе коју је изјавио Основном суду за Виши суд, опуномоћени бранилац окривљеног, адвокат Љубиша Божовић је, објашњавајући институт посланичког имунитета, приметио да "Имунитет не постоји због посланика и у њиховом интересу, већ у општем интересу."

Према томе правно поредак жртвује начело равноправности грађана да би осигурао слободу дјеловања посланика у Скупштини. Стога ни садржина говора посланика у Скупштини нема утицаја на његов имунитет. Зато посланик не може одговарати за увредљиве ријечи изговорене у Скупштини било коме да су упућене. Он не може кривично одговарати. Његова одговорност је искључиво политичке и моралне природе.

Ово мишљење је заступљено и у начелном ставу са VI заједничке сједнице Савезног суда, републичких и

покрајинских Врховних суда и Врховног војног суда, од 12. јула 1977. године, према коме апсолутни имунитет искључује кривичну одговорност и представља апсолутну сметњу за покретање кривичног поступка, односно обавезно обустављање кривичног поступка, ако се накнадно утврди да је у питању та врста имунитета.

ЕНГЛЕЗИ ЗА ПРИМЕР

Овом приликом подсећам на одредбе Закона права, уставног закона Енглеске, који је донијет 1689. године, а којим је, између осталог било прописано да дискусија, расправа, изјаве и било који поступак посланика у Парламенту, не може нигде у земљи и ни од кога, бити предмет оптужбе или казне.

Дакле, у Енглеској је прије 305 година посланик био заштићен апсолутним имунитетом од кривичног гоњења за говор у парламенту, а код нас, у конкретном случају, првостепени суд суди посланику опозиционе странке за говор у Скупштини, односно за поједине изразе истргнуте из контекста цељокупног излагања истог, пренебрегавајући јасну и логичну одредбу чл. 79. ст. 2. устава РЦГ.

Стога образложење које је првостепени суд дао у оспореној одлуци, у циљу негирања апсолутног имунитета посланика за говор у Скупштини, не може опстати јер је тенденциозно, паушално и произвољно, супротно логици и циљу наведене уставне норме, која је више него кристално јасна и разумљива, па је не треба тумачити и доводити у везу са било којом другом одредбом Устава РЦГ, како то чини првостепени суд.

УСТАВ У ОБРАДИ

Коначно, уколико би се уважио став првостепеног суда, у вези тумачења чл. 79. ст. 2. Устава РЦГ, онда би то, у ствари, било ништа друго од креација Устава у судској режији према дневнополитичким захтјевима".

Говорећи о пракси судија да из контекста неког написа, интервјуа или говора извлаче оно што им одговара, адвокат Божовић је за пример узео интервју окривљеног објављен у листу "Велика Србија".

"Ако се прочита читав интервју (40 страница) онда је јасно да је основна намјера окривљеног била да укаже на велику опасност која пријети нашем друштву од бујања криминала, што је опште позната чињеница. Иако је из 40 страница текста истргнути три кратке полуреченице и због њих судити посланику. Ваљало је прочитати читав интервју, да би

се схватио смисао тврдњи окривљеног и његови мотиви и намјере.

Не би ваљало поступати као француски кардинал Ришеље, својевремено, који је рекао: "Дајте ми шест редака из било ког написа, па ћу ја ту наћи нешто због чега ћемо да објесимо пица!"

Окривљени је још прије годину дана, на сједници Скупштине, прозвао за незаконитости, у вези трговине са вјештачким ђубривом, тадашњег министра за пољопривреду, Б. Абрамовића. Ради тога, исти је био разријешен дужности а у вријеме када је окривљени дао интервју "Великој Србији" кривични поступак против Абрамовића још није био окончан, па пошто је овај био члан Владе, логично и нормално је закључивање окривљеног да је службено дјеловање министра и дјеловање Владе, као колективног органа власти...

... У вези инкриминисаних изрза који се помињу у тач. 1. под Ц, изреке побијане пресуде, сматрам да се ови не могу ставити на терет окривљеном нити се могу подвести под обилежја бића кривичног дјела поврде угледа Републике Црне Горе или друге републике у СРЈ (чл. 82. ст. 1. КЗ РЦГ), јер да би изрази пчод овом тачком могли да се третирају као радња извршења овог кривичног дјела, онда исти морају бити изнијети јавно. Овог кривичног дјела нема ако се изјаве дају у разговору међу појединцима, у неком ужем, затвореном кругу људи.

Окривљени се терети како је изразе из ове тачке изреке пресуде изнео по завршетку конференције за штампу три опозиционе парламентарне странке (27. 7. 1994. г.) и то присутним новинарима. Међутим, из пресуде се види да је то чуо само новинар "Политике", по завршетку конференције. Дакле, окривљени је изјаву дао у разговору само са једним новинаром и то послје конференције за штампу, па се стога не може сматрати да је изјаву дао јавно. Ту изјаву је пренео само лист "Политика", што значи да ју је само новинар овог листа и чуо. Стога у радњи окривљеног нема основног елемента за постојање кривичног дјела...

... У вези с тим указујем на један став Врховног суда Србије који је заузет у пресуди овог суда Кзз. бр. 40/90 а исти је објављен у часопису "Судска пракса" бр. 10/91 на стр. 32. У овој пресуди се истиче да давалац података за чланак у штампи не може одговарати за кривично дјело клевете из става 2. већ за дјело из става 1. чл. 92. КЗ Србије, јер се давање изјаве новинарима не може изједначити у односу на кривично-правну заштиту са писањем написа у новинама. Стога је, у овом случају, првостепени суд повриједио закон, тј. примјенио по-

грешан закон који се не може примјенити...

... Инкриминисане изразе, који су окривљеном стављени на терет, исти је изнио у Скупштини РЦГ, приликом одлучивања о предлогу новог Закона о својинској трансформацији. Он је изнио да се приликом приватизације неосновано богате појединци на функцијама и руководећим радним мјестима. Том приликом се позвао и на ријечи тадашњег предједника Скупштине, сада покојног Риста Вукчевића, који је пренијела "Побједа" од 22. 5. 1993. године. Вукчевић је том приликом рекао: "Сви се залажу за тржишну економију, приватизацију... Што се више одмиче у њеној реализацији, анархија и криминал добијају већи замаха..."

ШТА ЈЕ МОМИР ХТЕО ДА КАЖЕ

Што се тиче рада суда и судија у Црној Гори, окривљени је у "Побједи" (24. 6. 1994. г.) могао да прочита ставове предједника Републике, Момира Булатовића, који је, између осталог изјавио: "Неоспорна је оцјена да је правна сигурност у Црној Гори данас угрожена, да је недовољна и да грађани од свих нас с правом захтијевају да предузмемо енергичније и јасније мјере, да сузбијемо криминал и поопштримо казнену политику. Веома забрињавају подаци о неефикасности и неажурности наших суда. У раду Правосудног савјета било је значајних пропуста... критеријуми о реизбору судија нијесу поштовани у сваком конкретном случају. Саме судије треба да заштите свој позив и своју функцију од својих колега који нијесу могли да одоле разним изазовима. Оно што је за мене посебно значајно јесте да је од извршења кривичног дјела до доношења правоснажне пресуде, у већини предмета, прошло двије године, а понегде и по осам година. Судија не може пустити на слободу човјека истог дана када је уред града, са свог прозора, пуцао у другог човјека и, срећом, промашио и њега и случајне пролазнике... Власник једне продавнице, с бомбом у руци, пријетио је финансијским полицијцима. Лишен је слободе, да би га истражни судија истог дана пустио и он се одмах вратио на посао..."

Ето, шта су за новине изјавила два најодговорнија функционера у Црној Гори. Зар се изнијето разликује од онога што је износио окривљени? Разлика је само у начину изражавања и у конкретности. Јер, окривљени је књижевник и он се више изражава изворно, књижевнички и конкретно, за разлику од политичара...

... На крају, истичем да је казна изречена окривљеном више него драконска, имајући у виду нашу судску праксу и чињеницу да наши судови,

од свих изречених казни, изричу преко 50% условних и да у 80% одлука користе институт ублажавања казне.

Такође, треба имати у виду да је читав поступак против окривљеног инициран на захтјев предједника Владе. Поред тога, Влада је упутила и писмо Скупштини РЦГ, за које је и сам предједник Владе изјавио да се може протумачити као притисак на правосудне органе. ("Побједа" од 10. 9. 1994. г.)

Надаље, треба имати у виду да је окривљени све своје изјаве дао након тога, што га је предједник Владе увриједио на сједници Скупштине од 20. 7. 1994. године, што се може утврдити из стенографских забиљешки, када му је рекао да лаже, да прича будалаштине и да је параноик!"

ЈОШ ЈЕДНА ЖАЛБА

Сања Пејовић, адвокат из Београда, изјавила је, такође, жалбу Основном суду, за Виши суд у Подгорици, незадовољна током главног претреса и висином изречене казне. Њене замерке на битне повреде одредаба кривичног поступка не разликују се од других, већ наведених, а њене примедбе на почетак главног претреса су следеће:

"Главни претрес у овом предмету заказан је за 25. 10. 1994. год. Суд јесте донео решење да се претрес одржи али тога дана он није одржан. Ипак, суд доноси решење да се главни претрес прекине и настави сутрадан. Ако нешто није почело не може ни да се прекине! Јер, претрес почиње читањем оптужног предлога, па је суд могао само да одлучи да се претрес не одржи (Јер оптужни предлог није тога дана прочитан) и да се закаже за наредни дан. Овим хоћемо да укаже на то да нису поштоване одредбе Закона о кривичном поступку.

Тог дана, када претрес није ни почео, председник већа је, у смислу чл. 294. ЗКП-а, упозорио присутна лица да се за време одржавања претреса пристojно понашају. Тачно је, да је председник већа могао упути таково упозорење одмах по отварању заседања. Међутим, ово упозорење, с обзиром на деликатност и сложеност овог предмета и на чињеницу да је окривљени народни посланик, пре указује на анимозитет суда према окривљеном него на старање да се одржи ред на претресу.

Сања Пејовић је нашла да је казна изузетно строга, уз услов да је окривљени и извршио кривична дела која су му приписана.

ПРЕСУДА ЈЕ ПРЕСТРОГА – ЖАЛБА МАЈЕ ГОЈКОВИЋ,

Она је приметила да на главном претресу окривљеном није било омогућено да износи своју одбрану, нити је суд проводио доказе у циљу утврђивања истинитости навода из одбране окривљеног. Осврнула се и на 2. тачку оптужног предлога која окривљеног терети да је увредио судове у Црној Гори, "јер је изношење неистинитости о судовима Црне Горе МОГЛО ДОВЕСТИ до тешких последица..."

"Окривљеном није омогућено да доказује своје наводе. Истина, рекао је част неким судијама али ваљало је проверити шта је то окривљени желео да изнесе, говорећи о неким стамбеним аферама и коју то вредност има, односно, шта је ту истина? Очигледно је да је једино објективно могао да суди суд изван Црне Горе, али одлучено је да суди увређени суд, што је по нашој оцени веома некоректно.

Мало је вероватно да би суд, за који се каже да у својој средини има и криминалних понашања, судећи тој особи заузео став да је то изјашњавање у реду. Ово суд у Подгорици није могао јер на то указује логика ствари. Отуда основано сматрамо да је грубо повређен закон на штету окривљеног.

Колико смо у праву, може се сагледати из разога које даје суд кад каже да судије у Црној Гори, због изјава окривљеног, трпе будући душевни бол...

Колико је поступајуће веће или, боље речено, судија, био заинтересован за стручно објашњење последица увреда судија, види се из веома обимног причања о томе како се народосећа кад улази у судницу код криминалца и сл, примећујући раније да није доказано да је неко од судија (стамбене афере) почитно кривично дело. Из становишта судије, ваљало би поднети кривичну пријаву против лица које се усудило да тужи Абрамовића, кад је невин и кад наводи из те пријаве (коју није писао Вишњић) нису доказани, односно неистинити су и клеветнички. Да ли је поступање овог суда исправно. Има ли права народни посланик да, у Скупштини и другим местима где се у том својству појављује, да указује на неправилности у раду или је његова дужност да, у сваком случају, подржава ставове Владе, јер у противном може кривично одговарати.

Произлази из становишта ове оспорене пресуде да је дозвољен плурализам интереса али ако воде истом циљу, а тај је прописан од стране владајуће странке, и сваки други приступ је криминалан."

Маја Гојковић је закључила да је изречена казна "ако и сматра постоја-

ње једног или другог кривичног дела доказана, престрога!" и предложила је преиначење пресуде уз изрицање условне осуде.

Последња у низу жалби, којом је покушано буђење савести "независног" црногорског судства, била је жалба београдског адвоката др Рајка Даниловића. Како се касније показало, покушај је био узалудан. Црногорско судство је остало доследно у дељењу правде на начин одређен од политичког врха.

Жалбу преносимо у деловима, да би се избегла понављања.

ОСНОВНОМ СУДУ У ПОДГОРИЦИ ЗА ВИШИ СУД У ПОДГОРИЦИ

"... Судија чији је рад посланик Вишњић оценио као незаконит и неправилан, описан под тачком 2. изреке пресуде, руководио је овим поступком на главном претресу па се ради о очигледно битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 364. ст. 1. тач. 2. у вези с чл. 39. тач. 1. ЗКП..."

... Суд је наставаљајући главни претрес упркос томе што је окривљени инсистирао да буде одложено и да, када оздрави на њему учествује, повредио основно начело ЗКП, право на одбрану. Право на одбрану је јаче право од овлашћења суда да може да оконча главни претрес у скраћеном поступку када су испуњена оба наведена услова. У овом случају заправо није био испуњен први услов: уредно позивање окривљеног, јер је окривљени оправдао изостанак..."

... Суд је једино утврђивао да ли је поједине вербалне исказе износио посланик Вишњић, што и није спорно, али је априори стао на становиште да су једино правоснажне судске одлуке критеријуми истинитости. Наиме само су истините оне тврдње које су доказане правоснажном судском пресудом (!), становиште је суда. Редукција истине на судску истину, тј. на правоснажну судску пресуду, игнорише огромну област гносеологије, а посебно оне у сфери политичког живота, политичких спорења у условима функционисања система вишестраначке парламентарне демократије. Истина, и спорови поводом долажења до истине, превазилазе судску процедуру и судске одлуке, јер, једноставно речено, не мора оно што је утврђено судском пресудом бити истина, као што ни тужилаштво у свом функционисању није толико савршено да увек благовремено и правилно покреће судске поступке. Поље истине је далеко шире, и могло би се рећи, оно је свеобухватно, јер задире у све области и вредности јавног и приватног живота.

Несавршеност Тужилаштва важи нарочито у случају када је реч о функционисању појединих државних институција, јер је и Тужилаштво *par excellanse* државни орган...

... На захтев председника црногорске Владе политички спорови уместо да се расправљају у Парламенту, као и у другим институцијама политичког система, у јавности (радио-телевизија и штампа), преносе се у тужилаштва и суднице, не да би се спорови разрешили на демократски и политички начин, већ да би се политички противник ућуткао, казнио и заплашио. Таква употреба тужилаштва и судова колико год је била примарна и уподобљена једнопартијској комунистичкој држави, исто је толико анахрона и опасна по функционисање парламентарне, вишестраначке, либералне државе за коју су се одредили грађани Црне Горе. Зато је ово суђење заправо покушај да се политички опонент спречи у својој разорној политичкој критици, коју је износио тамо где је место за политичке оцене и спорења, у институцијама политичког система (у Парламенту, на конференцијама за штампу странке, у штампи, радију, телевизији, на политичким скуповима странке којој припада и сл.)...

МОГУЋА ЈЕ ЖУТА ГРЕДА

... Због тога је овај случај опасан преседан, који угрожава и онако крхку праксу парламентарне демократије на коју се навикавамо, оптерећени недемократским искуством и менталитетом једнопартијске, комунистичке, државе и у којој се тек навикавамо да политичке спорове расправљамо и решавамо у крајње отвореном дијалогу и полемиком, искључиво у Парламенту и другим институцијама парламентарног система, а не пред судовима уз помоћ употребе тужилаштва и судова за елиминацију политичких неистомишљеника и противника, што је иначе била редовна пракса у једнопартијском систему.

Овај поступак опасан је и по томе што, ућуткавањем критике у Парламенту и јавности, води нагомилавању друштвених напетости, сумњи и незадовољства, која се неће парламентарно и у јавности третирати и разрешавати, већ се могу пренети на политичку борбу ван Парламента, што може да резултира у таква незадовољства која само употребом силе виде излаз из политичких сукоба.

Пре неколико година била је то "Жута греда" а други пут може, метафорички речено, бити неке друге боје. Да закључим: одбрана сматра да се спорови настали у Парламенту и другим институцијама политичког

система требају разрешавати тамо где су и настали а не употребом тужилаштва и суда.

Нема те судске одлуке која по својој снази и уверљивости може да буде јача од онога што се као истина искристалише у парламентарним спорењима и у јавности, путем медија. Судска одлука није истина која је јача од истине искристалисане у отвореној и демократској парламентарној процедури...

... Пада у очи да овај поступак против посланика Вишњића није покренут пре захтева председника Владе и саме Владе, што је, само по себи, индикативно и указује да сврха овог поступка није да се испита истинитост навода изложених у јавним истузима посланика Вишњића.

Није спорно да Устав Црне Горе и закони штите част и достојанство

човека. Међутим, у овом кривичном поступку, у заштиту свог достојанства не иступају они који се декларишу да су им част и достојанство повређени, подносећи приватне кривичне тужбе, већ захтевају и успевају да изведу ангажовање јавног тужиоца и суда, скривајући се иза институције у којима врше функцију. Нема разлога да један државни орган устаје у заштиту части и достојанства носилаца јавних функција, јер су они сами једино меродавни да цене да ли су им повређени част и достојанство.

Покретање и вођење овог поступка зато се не појављује у функцији заштите части и достојанства појединих функционера, већ му је улога у ућуткивању критичара Вишњића, његова елиминација као политичара."

У Српској Херцегвини на Борачком језеру

ОКАЗИОН

ПРЕСУДА ВИШЕГ СУДА

Да се Виши суд не разликује од Основног суда, у познавању закона (и привржености "оштећеном" председнику Владе, Ђукановићу) потврдила је пресуда коју је Виши суд донео 29. децембра 1994. године, пошто је "размотрио" приспеле жалбе. Разматрање је било "студиозно" јер је трајало више од месец дана. Жалбе су, као што се и очекивало завршиле у "Папир-сервису" а окривљени Ахим Вишњић, по правоснажности пресуде, у спушкој робијашници! Као успомена на овај кафијански процес, црногорском судству остале су неизбрисиве мрље на образу и савести, (које само теоретски има).

Пресуду која је донета у име народа, што у овим околностима звучи као спрдња, наводимо дословце.

"ВИШИ СУД У ПОДГОРИЦИ, у вијећу састављеном од председника вијећа – Суда, Марка Дакића, као председника вијећа и судија Чедомира Јањевића и Зорана Кузмановића, као чланове вијећа, уз судјеловање записничара Ђорђине Станковић, у кривичном предмету против окривљеног АЋИМА ВИШЊИЋА, из Бара, због крив. дјела повреде угледа Републике Црне Горе или друге Републике у СР Југославији, из чл. 82. ст. 1. КЗ-а РЦГ и крив. дјела клевете из чл. 76. ст. 3. у вези ст. 2. и 1. и у вези чл. 84. ст. 3. истог Закона, рјешавајући по изјављеним жалбама, оптуженог и његових бранилаца, на пресуду Основног суда у Подгорици, К. бр. 575/94 од 27. 10. 1994. године, након одржане сједнице на дан 29. 12. 1994. године, донео је пресуду којом се одбијају као неосноване жалбе оптуженог АЋИМА ВИШЊИЋА и његових бранилаца и пресуда Основног суда у Подгорици К.575/94 од 27. 10. 1994. године следило је образложење.

Пресудом Основног суда у Подгорици К. бр. 575/94 од 27. 10. 1994. године, оптужени Ахим Вишњић је оглашен кривим за извршење кривичног дјела повреде угледа Републике Црне Горе или друге Републике у СР Југославији из чл. 82. ст. 1. КЗ-а РЦГ у продуженом трајању, као и за кривично дјело клевете из чл. 76. ст. 3. у вези ст. 2. и 1. а у вези чл. 84. ст. 3. КЗ-ас РЦГ у продуженом трајању за која дјела је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци и обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 100,00 динара.

Против означене пресуде жалбу су изјавили оптужени Ахим Вишњић и његови браниоци: Илија Дармановић, Будимир Дармановић, Мита и Маја Гојковић, др Рајко Даниловић, Рајко Копривица, Боривоје Боровић, Живојин Ђукић, Сања Пејовић, Владислав Божовић, Драгослав Кљајевић, Љубиша Божовић, Бошко Гргуревић и Веселин Калуђеровић.

Оптужени и његови браниоци побијају пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреда Кривичног закона, погрешно и непотребно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни.

Жалба се предлаже да се ове уваже и да се нападнута пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалбама су оптужени и његови браниоци тражили да буду обавјештени о сједници вијећа ради присуствовања.

У сједници вијећа која је одржана без обавештења и присуства странака у смислу чл. 445. ст. 1. ЗКП-а, јер је вијеће нашло да је првостепена пресуда донесена у скраћеном поступку и да присуство странака не би било од користи за разјашњење ове кривично-правне ствари, овај Суд је по разматрању списка и оцјене изјављених жалби, одговора на жалбу Основног тужиоца у Подгорици и изјашњења Вишег тужиоца у Подгорици, испитао нападнуту пресуду у смислу жалбених навода, а при том и по службеној дужности сходно одредби чл. 376. ст. 1. ЗКП-а и нашао да су жалбе неосноване.

По налажењу овог Суда, првостепени суд је спровео поступак и донио пресуду без учињених битних повреда одредаба кривичног поступка и то како оних на које се указује жалбама, тако и оних на које овај Суд пази по службеној дужности у смислу чл. 376. ст. 1. тачка 1. ЗКП-а.

Иако, на супрот наводима жалбе, не стоји битна повреда из чл. 364. ст. 1. тачка 1. ЗКП-а да је председник вијећа – судија Зоран Живковић морао бити изузет у поступку доношења побједне пресуде, на основу чл. 39. ст. 1. тачка 1. ЗКП-а из разлога да је оштећен кривичним дјелом описаним под тачком 2. побједне пресуде. Чињеница је да се оптуженом Вишњићу ставља на терет и извршење кривичног дјела клевете које је починио на рачун неких црногорских судија, али не и свих судија, како се може закључити из жалбених

навода. Са тих разлога председник вијећа – судија Зоран Живковић није морао бити изузет од суђења у овом кривичном предмету, па самим тим није ни почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 364. ст. 1. тачка 2. ЗКП-а.

Нападнута пресуда не садржи ни битну повреду из чл. 364. ст. 1. тачка 3. ЗКП-а, а то је по наводима жалбе, да је главни претрес одржан без присуства оптуженог, да је првостепени суд погрешно применио одредбу чл. 442. ст. 3. ЗКП-а, када није прихватио предлог одбране да због болести оптуженог одложи наставак прекинутог главног претреса. Из списка предмета се утврђује да је оптужени прије стављеног означеног предлога, већ био испитан и било му је омогућено да изнесе своју одбрану, па његово присуство није било нужно у окончању главног претреса. Оптужени је имао могућности да се изјасни о свим чињеницама предметног оптужења и предложеним доказима. То је учињено на претходном рочишту главног претреса којем је присуствовао и на којем је предложио, у својој одбрани, провођење доказа по свим тачкама оптужбе. Осим тога, имао је ангажованих више бранилаца, па ни стручна одбрана није била доведена у питање иако оптужени није присуствовао претресу.

Насупрот наводима истакнутим у жалбама не стоји ни битна повреда из чл. 364. ст. 1. тачка 8. ЗКП-а, како се у жалбама тврди, да је пресуда заснована на доказима, на којима се по одредбама ЗКП-а не може заснивати пресуда. Ово из разлога што су случајеви, када се пресуда не може заснивати на одређеним доказима, предвиђени у одредбама чл. 218. ст. 1. тачка 10., чл. 238. и чл. 244. ЗКП-а а докази на којима се пресуда не може заснивати су они који су по чл. 83. ст. 1. и 3. ЗКП-а требали бити издвојени из списка, а нијесу, већ су мимо услова из чл. 84. ЗКП-а коришћени приликом доношења пресуде. Нападнута пресуда се не заснива ни на једном таквом доказу, јер одлуке и извештаји надлежних тужилаца на основу којих је првостепени суд утврђивао чињенице у подлогу своје пресуде, по мишљењу овог суда, не спадају у доказе на којима се може пресуда заснивати, а сходно напријед цитираним одредбама ЗКП-а.

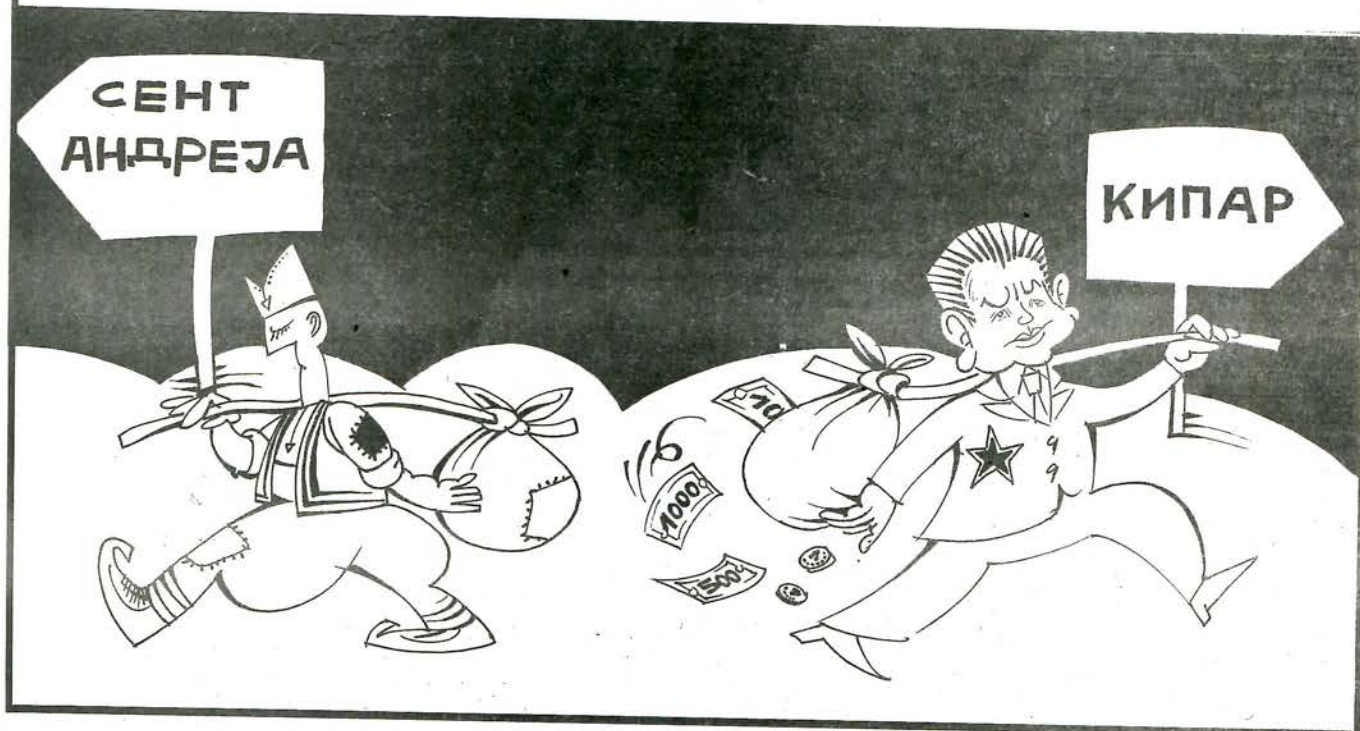
Не стоје ни жалбени разлози да је код првостепене пресуде почињена битна повреда из чл. 364. ст. 1. тачка 11. ЗКП-а, јер је по налажењу овог суда изрека пресуде разумљива, није противурјечна, сама себи, нити разложива, а у пресуди су дата у довољној мјери јасна образложења о разлозима пресуде и њеним одлучним чињеницама.

СПОРАЗУМ

ајс
9/12

ПЕРСПЕКТИВА

На основу проведених доказа, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање и на правилну примјену Кривичног закона извео правилан закључак да је оптужени Аћим Вишњић починио кривична дјела, повреде угледа Републике Црне Горе или друге Републике у СР Југославији из чл. 82. ст. 1. КЗ-а РЦГ-е у продуженом трајању, дајући за сва своја утврђења ваљане разлоге у погледу чињеничног описа и правне квалификације наведених кривичних дјела, а које разлоге и образложење прихвата и овај Суд и на њих упућује.

Због изложеног овај Суд, као неосноване сматра наводе жалби а погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, као и о учињеним повредама Кривичног закона код нападнуте пресуде.

Не може се прихватити теза одбране постављена кроз изјављене жалбе, а која се састоји у чињеници да је оптужени у својству посланика Скупштине Црне Горе и у функцији руководиоца у својој политичкој странци, имао право да износи инкриминације из изреке првостепене пресуде будући да оне претстављају озбиљну критику означених органа. Исто тако, неприхватљиво је резонување жалби да се посланик у Скупштини Републике Црне Горе не може позвати на одговорност због права имунитета конституисаног одредбом чл. 79. Устава Републике Црне Горе.

Нема сумње да је чл. 79. Устава Републике Црне Горе прописано да се посланик не може позвати на одговорност за говор и глас у Скупштини. Према налажењу овог Суда то практично значи да посланик не може бити позван на ма коју одговорност (сем одговорности за повреду пословника о раду Скупштине) за глас, говор, дискусију, мишљење, предлог или реплику изнијету на заседању Скупштине у оквиру утврђеног дневног реда. Међутим, по налажењу овог Суда, уколико посланик злоупотреби своје својство, скупштинско засиједање и скупштинску говорницу, да мимо дневног реда засиједања и питања о којим расправља Скупштина и мимо Пословника о раду Скупштине, својим говором оствари обиљежја неког кривичног дјела, његова одговорност не може бити искључена. Следствено овом, по основу права имунитета, не може бити искључења ни кривична одговорност оптуженог Вишњића јер је у конкретном случају искористио своје својство посланика и скупштинску говорницу да другог оклевета, изложи порузи, повриједи, односно нападне на његову част и углед, а како је све то одређено у изреци нападнуте пресуде. На такав начин оптужени Вишњић је у свом понашању,

како то правилно резонује првостепени суд, остварио све битне, објективне и субјективне елементе бића кривичних дјела која му се стављају на терет.

Из начина изражавања оптуженог, а како је то утврђено у поступку доношења нападнуте пресуде и самом пресудом, произилази да је оптужени неистините и измишљене тврдње и изјаве, како су дате у изреци пресуде, изнио у намјери да Владу и предсједника Владе и судове, као државне органе, омаловажи, те кроз излагање порузи и клеветању, понижи њихов углед у јавности и тако их дискредитује што га, обзиром на такав начин изражавања, и чини кривично правно одговорним у овој кривичној ствари.

Нападнута пресуда испитана је и у погледу изречене казне, па овај Суд налази да се пресуда жалбама неосновано побија због одлуке о казни, јер је првостепени суд правилно утврдио и свестрано оцијенио све околности од значаја за одмеравање казне, па се изречена казна у конкретном случају појављује као нужна за постизање опште и посебне сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из чл. 5. и 33. Кривичног закона Југославије.

Из изнијетих разлога, а на основу чл. 384. ЗКП-а одлучено је као у изреци."

ОДБРАНА СЕ НЕ ПРЕДАЈЕ

То што је одлучено у изреци значило је тачку на иницијативу одбране да се Аћим Вишњић избави из канци режимског судства, које чак ни пилатовски није опрало руке после изречене пресуде.

Међутим одбрана се није предавала и није мирила са постојећим стањем. Превртала је документацију са суђења тражећи нове моменте или, боље речено, сламку за коју би се ухватила. У нади да се нешто може учинити у том правцу, адвокат Илија Дармановић поднео је Врховном суду Црне Горе захтев за вандрно преиспитивање правоснажне пресуде Основног и Вишег суда.

У својој жалби, поново је све испочетка анализирао. По њему Аћим Вишњић није учинио кривично дело повреде угледа Републике Црне горе или друге Републике јер их он уопште није поменуо. То што је Скупштина одузела имунитет посланику, да би се водио кривични поступак не значи и његову кривичну одговорност која и није доказана Оптужним предлогом. Уставна одредба штити посланика за оно што говори у Скупштини и то не може рећи на другом месту. Суштина имунитета је да за изговорену реч, у жару поли-

тичке борбе, не одговара. Изговорена реч у Скупштини од стране осуђеног као посланика, а не као грађанина на другом месту, забрањује његов кривично правни прогон, јер и да стоји кривично дело, оно није учињено у сврху омаловажавања, јер недостаје умишљај код осуђеног.

Дармановић је опет истакао да су оба суда (Основни и Виши) повредили право одбране окривљеног који је учешћем на претресу, првог дана суђења, манифестовао своју намеру да се пред судом брани. Када се разболео, суд је морао да одложи претрес и да преко вештака медицинске струке провери наводе оболења.

Као пропуст суда Дармановић је навео одустајање од саслушања сведока Радише Мајсторовића, новинара из Котора, и Илије Јовићевића, новинара из Подгорице, како је одлучено првог дана претреса, иако су дошли по позиву суда. Њиховом се саслушању ни тужилац није противио па је тиме одустајање суда мање разумљиво.

Одбрана и осуђени предложили су саслушање низа сведока и извођење материјалних доказа, али када је осуђени доспео у болницу, то није учињено. Осуђени се није могао изјаснити о изведеним доказима на дан суђења а ту могућност му је ускратио и Виши суд, иако је тражено присуство седници другостепеног већа.

Председник првостепеног већа није могао судити у овом предмету јер је био оштећен кривичним делом чл. 39. тачка 1., будући да га је осуђени прозвао на седници Скупштине када се расправљало о расподели станова судија. Морао је бити изузет јер је одбрана тражила његово изузеће (предлог је одбијен) и јер је био умешан у "мутне" радње црногорских судија. Због тога не изненађује што није правоснажно утврђен чињенични опис инкриминисаних радњи око расподеле станова судијама. (Расподела је делимично поништена а воде се спорови код Врховног суда.) Неке судије давале су нетачне податке о својим стамбеним ситуацијама а тужиле су их колеге које су тим радњама биле оштећене.

"КОМУНИСТИЧКИ СУД" ПОСТОЈИ!

Адвокат Дармановић је приметно и да је изјава осуђеног да не признаје комунистички суд санкционисана од стране оба суда. Такав став судова је правно неодржив, јер осуђени никога није клеветао ни вређао. Комунизам је завршио на ђубришту историје а суд је легализовао постојање "комунистичког суда".

У низу пропусти оба суда спада и податак да није испитан навод

осуђеног за процену 12.5 милион долара којом је резултирала "пословна" сарадња црногорске Владе и фирме "Југодрво". Ције испитана ни повезаност тих "послова" са министарском афером у Србији.

Пошто је утврдио да не стоје ни утврђене потврђујуће одредбе о постојању кривичног дела и кривице осуђеног, како су погрешно учинила оба суда, адвокат Илија Дармановић је предложио:

"Да Врховни суд Републике Црне Горе П Р Е И П А Ч И пресуду Основног суда у Подгорици К. бр. 575/94 од 27. 10. 1994. год. и пресуду Вишег суда у Подгорици, Кж. бр. 345/94, од 29. 12. 1994. год. а на основу чл. 350. ст. 1. тач. 2. ЗКП_а и осуђеног ослободи кривичне одговорности."

Врховни суд Републике Црне Горе је насловљен као захтев, примио 4. марта 1995. године и вероватно истог дана проследио га, као "стари" папир, скупљачима секундарних силовина.

Тако је прошао последњи покушај да се одобровољи Врховни "комунистички суд" и да осуђеном посланику пресрета пресуду донету од стране Основног а потврђену од стране Вишег суда.

Већ 17. априла, одмах по повратку из Москве где је био гост Владимира Жириновског на Свесловенском конгресу, осуђени народни посланик, Аћим Вишњић, упућен је на издржавање казне у спушки затвор, где се и сада налази.

Спишиа Аксентијевић

КОМЕНТАР ОСУЂЕНОГ ПОСЛАНИКА

СУДИО МИ ЈЕ ПРИВАТНИ СУД

Монтирани процес против народног посланика израз је интелектуалне, политичке и моралне слабости и људске осиности представника актуелног црногорског режима.

Поносан сам што сам успио да разобличим вјештачку углађеност режимлија и ни мало нијесам уплашен њиховом спремношћу да сатанизују човјека, слободу, правду и истину. Они су људи без Бога!

Судио ми је приватни суд, приватне државе Мила Ђукановића и његовог осиног брата који је своју пријетњу мени препустио своме брату, а овај је извршио. Морају браћа Ђукановићи знати, да без обзира што користе "снагу државе" у мени и мојој странци имају озбиљног противника и да ће држава права кад тад морати да дјелује.

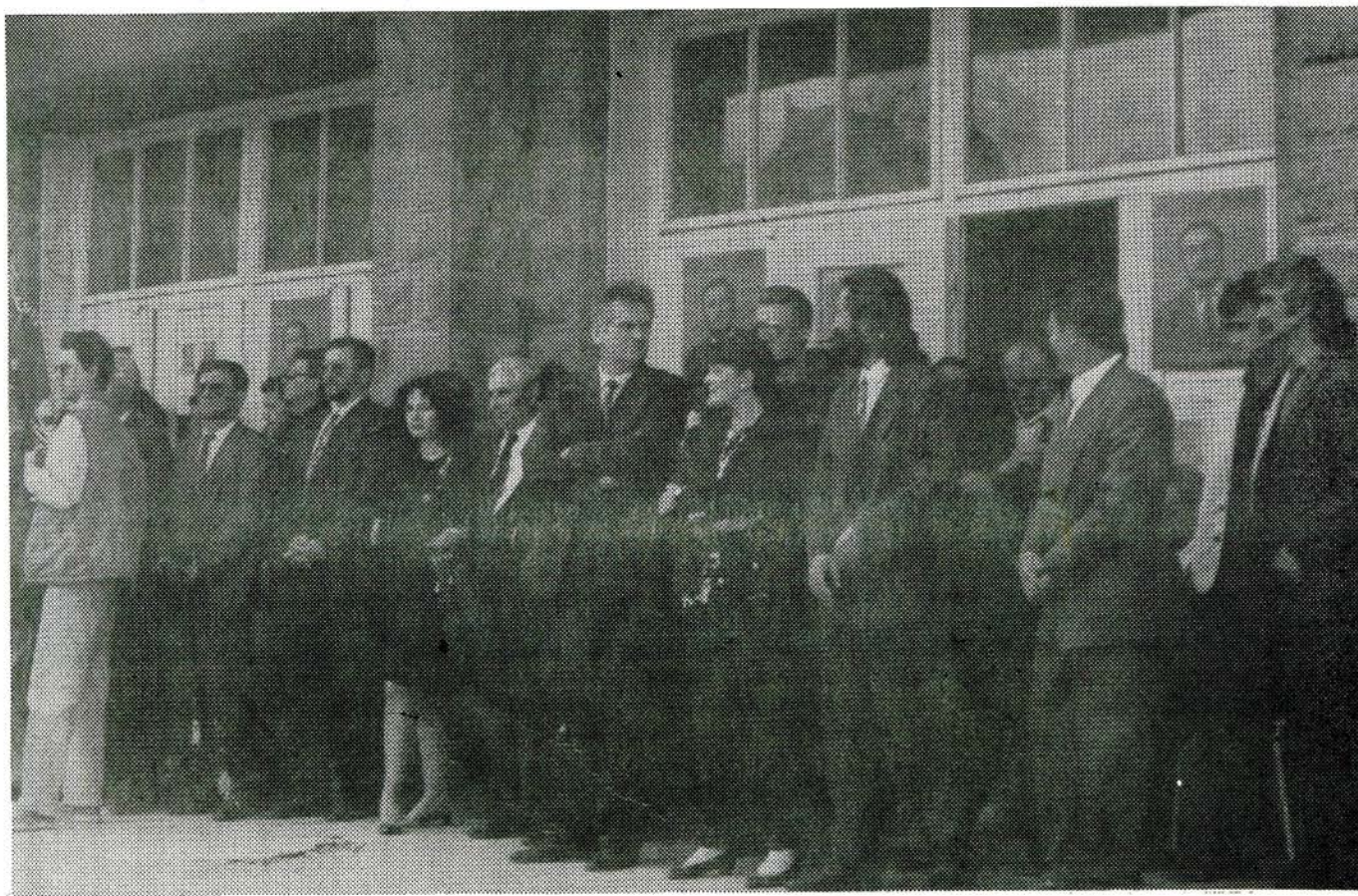
Суђење је било у стилу "Поступи по наређењу". Оклеветан сам од стране јавног тужиоца да сам клеветао. Ја сам само озбиљно критиковао непостојање државе права, што ми је обавеза у Парламенту, зашта сам уосталом и плаћен. Расположивом документацијом би у свакој нормалној држави било јасно, па и лапшима, да је ријеч о прекршајима закона, толико тешким да би морала пасти свака влада која се тако понаша.

На суђење сам изашао под високом температуром из моралних разлога а трећег дана сам већ лежао у болници. На суђење сам допио лекарско увјерење о болести и тражио да то утврди било који лекар, осим министра Мугоше.

Суђено ми је док сам био у болесничкој постељи, без свједока и бранилаца а документација којом потврђујем све досадашње оптужбе заобијена је свјесно јер би се морала признати истина мојих навода.

Црном Гором и у Црној Гори не владају закони већ прваци Демократске партије социјалиста који су увели и пријеке судове. Српска радикална странка и ја лично нећемо одустати од наших, на Уставу и законима утврђених, обавеза и права.

Аћим Вишњић, народни посланик

Протестни митинг у Пљевљима поводом хапшења А. Вишњића

ОВО ЈЕ ВРИЈЕМЕ ЈАДА – ВЛАДАВИНА САКАТИХ УМОМ

НАД ГОРОМ

ОВО ЈЕ ВРИЈЕМЕ БЕЗ ПРЕДАКА
ОСТАВИЛО НАС ОБОДА ПИСМО
ДОБА ЈЕ ПРАЗНИХ РЕДАКА
НАС КОЈИ НИСМО

ОВО ЈЕ ВРИЈЕМЕ ЊЕГОША
И ИЗДАНОГ СВЕТОГ МУ СТРИ-
ЦА
ОВО ЈЕ ДОБА НЕМИЛОША
ДОБА КУКАВИЦА

ЦРНОГОРЦИ ОГРЕЗЛИ У ВОЉИ
ЗА ЦРНО
БЕЗ ЛОВЋЕНА И ЦРКВИНА ВРХА
СВЕЧЕ САВА И ПЕТРЕ
НАРОД ВАМ ПОСРНО
БЕЗ КРИКА И СТИХА

ЦРНОГОРАЦ БЕЗ БОГА И КРСТА
ИГРУ ЖРТВЕ ПЛЕТЕ
НЕ МАРИ ЗА ТРИ ПРСТА
И ТАЈНУ ВЈЕРЕ НАМ СВЕТЕ

СРБИНА ШТА ЛИ СНАТРИ
БЕЗ ПОНОСНОГ ЖИГА И СЛАВЕ
ПОГАШЕНЕ СРЦА МУ ВАТРЕ
ЦРНОГОРЦУ ДАНАС БЕЗ ГЛАВЕ

ПРОКЛЕТА УРО ВАКТА
ОДНЕСИ КЛЕТВУ СЛОВА
ВАСКРСНИ С НЕМАЊИНА ЛАК-
ТА
ЗЕМЉО ПРАХА И ОЛОВА

ОВО ЈЕ ВРИЈЕМЕ ЈАДА
ВЛАДАВИНА САКАТИХ УМОМ
ГОСПОД ЋЕ СНОВА С НАМА
И НЕБОМ И ДРУМОМ

СВЕЦИ НАМ НАД ГОРОМ БДИЈУ
ПЧЕЛЕ У ЦВИЈЕТ САШЛЕ
НЕБА ВАТРЕ СЕ ЖДИЈУ
ВЈЕЧНОСТИ СВЕ СУ СЕ
НАШЛЕ

ЗНАМО ЛИ ЗЕБЊЕ СЕБРА
ВРАТИМО ДУШИ БОГА
КРАЈА НЕМА У НЕБА
УСКЛИКНИМО МУ СТОГА

ЦЕТИЊЕ КОСОВСКА ИСКРО
ЗАСПАЛА ЧЕЉАД СУ ТВОЈА
ТЕБИ ЈЕ СТАРО БЛИСКО
ВРИЈЕМЕ ЉУДСКОГ СОЈА

ПРОБУДИ ЧЕДА САШЛА
С ПУТЕВА ОБИЛИЋА
КАКО БИ СЕБЕ НАШЛА
У МИСЛИ ПЕТРОВИЋА

КРЕСНИ ЛОВЋЕНСКА ЛУЧО
ДОЗОВИ СКРЕНУЛО РОБЉЕ
ВРИЈЕМЕ ОВО МУЧНО
ТУЋИНСКИ ДЈЕЦУ ТИ ЗОБЉЕ
Цетинје, 29. I 1992.
Аћим Вишњић

Пјева тако новинар и пјесник голијски, Аћим Милетин Вишњић, потомак српског Хомера, Филипа Вишњића. Пјева бритка сабља подгоричког Парламента. Пјева велики Србин и делија о садашњем пустом и туробном времену, о времену јада, о времену сакатих умом, о добу Немилоша, о земану кукавица и пожмирепа, о много чему што не ваља.

А баш ово наше смутно, вунено вријеме, вријеме које ће појести скакавци, изђикало је поету и слободара, истинитог и часног трибуна, борца за побједу истине и правде.

Али та истина и правда били су недавно посјечени сабљом овдашњег режима. Посјечена је истина коју је Аћим Милетин изрекао за говорницом републичке Скупштине. Осуђен је Аћим Милетин Вишњић и спроведен у спушки затвор да у њему чами као сужањ. Стрпали су, по хитном поступку, у зиндан човјека слободара у намери да у њему убију "гријешне" мисли и глас истине коју је проповиједао на јавном форуму, пред изабраницима народним и пред хиљадама телевизијских гледалаца.

То што су учинили, у слепилу и немоћи, и није толико чудно. Увијек су

људи Вишњићевог кова били на мети властодржаца јер сметају режиму, подривају га и руше. Свака власт мисли да је непогријешива и да је увијек у праву. Али ријеч, ум-

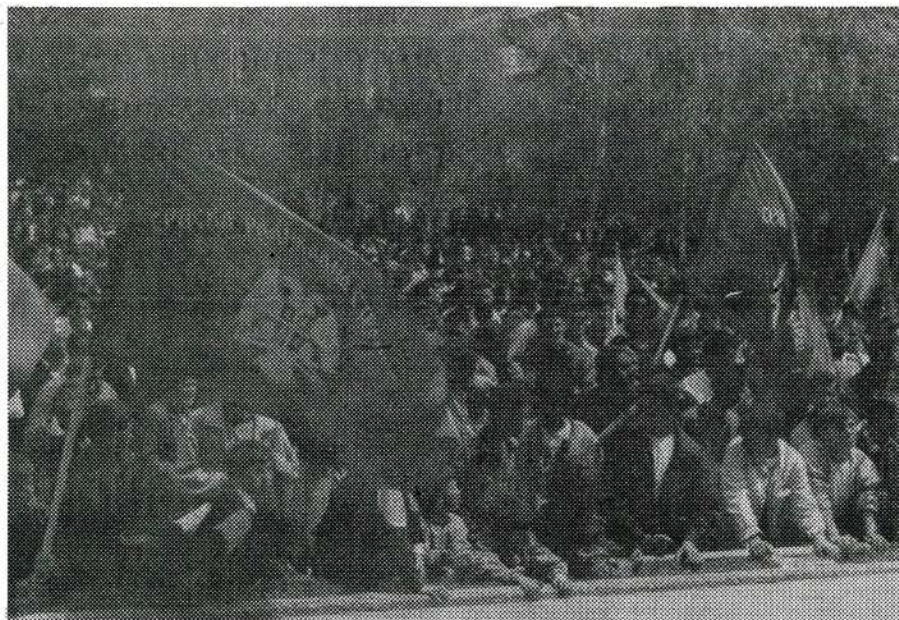
но изговорену мисао чија је срж истина, ипак не могу посјећи и убити. Она је неуништива и на крају увијек тријумфује.

Маја Гојковић тражи слободу за ухапшеног народног посланика – митинг у Пљевљима

И истина Аћима Вишњића неће умријети. Власт ју је, додуше, затворила за мало, али се није изгубила. Изаћи ће посленик истине, син Милетин, још чвршћи и постојанији а они који су му навукли лисице на руке, мораће једног скоријег дана савити главу подасе и застидјети се. Неће вечито махати својим скиптром.

Као и сви сужњи који пјевају о слободи и истини, и Аћим ће у затвору исклесати по који стих. Исклесаће стих бунта и наде да ће већ једном истина зацарити међу људима. Неће га моћи спутати, неће му језик завезати режимски окови. Неће му убити вазда виспрени дух. Напротив, ако Бог да, изаћи ће још чистијих мисли, продоховљенији и орнији за борбу против лажи и неправде. Синуће голијска сабља још жешће, онако по "његовски", као оно у антибирукратској револуцији крајем осамдесетих немирних година. Изаћи ће Аћим Милетин убрзо на скупштински подијум и из грла бијела, попут његових предака потрешће горштаким гласом скупштинску дворану и доказати да је истина нешто најузвишени-

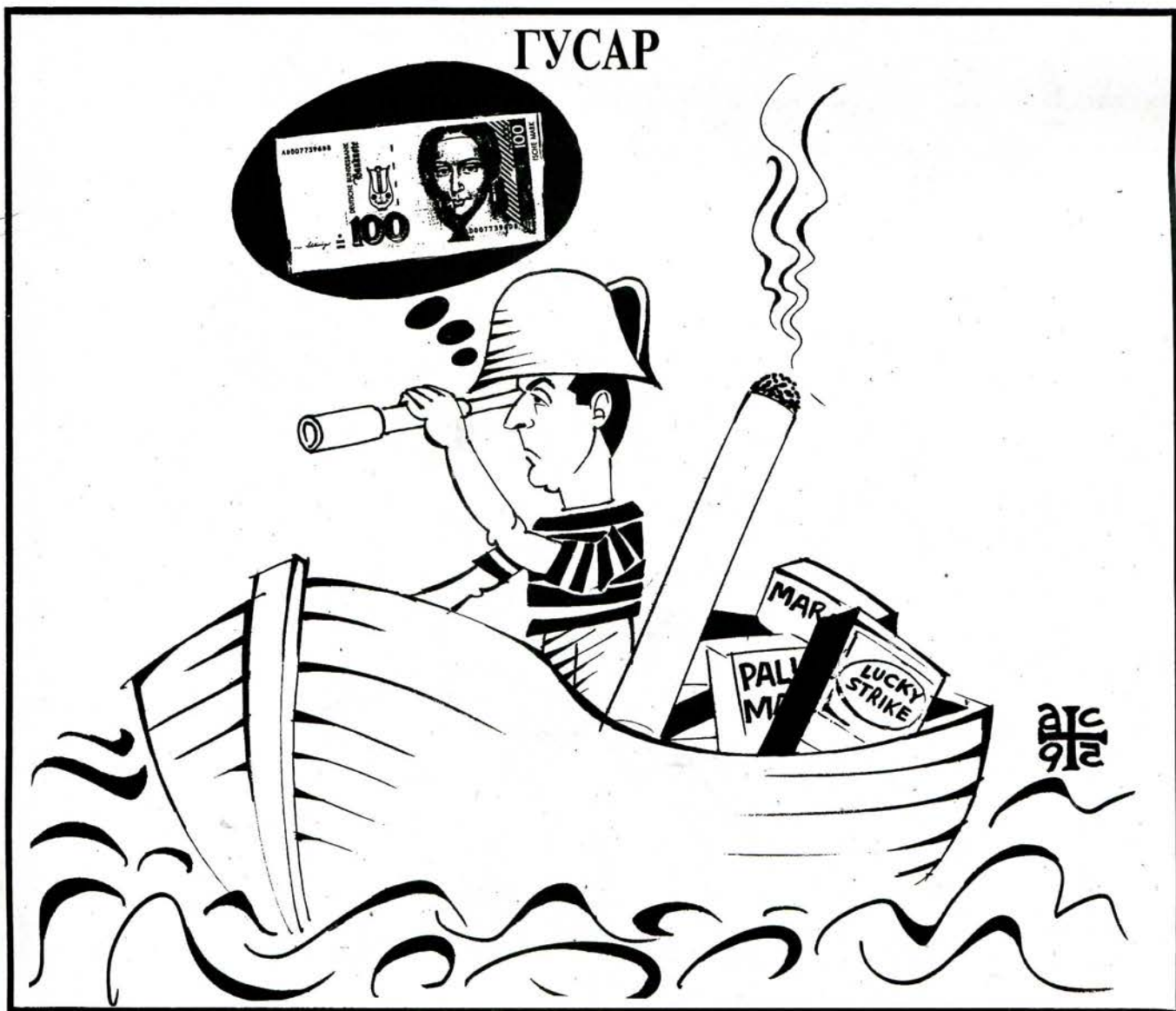

Протестни митинг у Пљевљима

је и најсветије. Доказаће да је она свето право које је Бог дао људима. Доказаће да само она може пливати уз и

низ воду и да је она једина, права људска категорија.

Божо Јовичевић, књижевник

На захтев читалаца поново објављујемо чланак др Војислава Шешеља написан у знак протеста поводом хапшења народног посланика Аћима Вишњића а објављен у специјалном броју "Велике Србије", априла месеца у Београду

ПОНОСНИ НАРОДЕ СРПСКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

Браћо Срби и сестре Српкиње,

Хапшењем српског радикала Аћима Вишњића режим Демократске партије социјалиста Црне Горе наругао се демократским и слободарским традицијама, поиграо са чашћу, поносом и достојанством српског народа.

Најновијом забраном уласка војводи Војиславу Шешељу у Црну Гору, Момир Булатовић и Мило Ђукановић плънули су у образ васколиком српству.

Прошле године је у Црној Гори боравио др Војислав Шешељ са својим сарадницима. Том приликом је на великом митингу у Херцег Новом неколико пута рекао, оно што имала деца у Црној Гори знају, да су Мило Ђукановић и Момир Булатовић лопови и разбојници. Погођени истином, ова два мафијаша су одлучила да протерају др Војислава Шешеља, не размишљајући о уставним и законским нормама, само зато што су се надали да ће тако спречити истину да дође до народа. Док су крали, пљачкали и отимали ова два разбојника су изгубили своје чојство; а тад, када су се уплашили изговорених истинских речи, показаше да немају ни јунаштво, већ да су сиње кукавице.

Овој двојници несрећника страх у кости утерао је и Аћим Вишњић, јер су их његове речи секле као сабља и погађале право у чело нељудско. Смео је Момир Булатовић да изађе на меџдан са свим страначким првацима из Црне Горе, само не смеде Аћиму Вишњићу. Пуштао је сваког да прича шта хоће, само не пусти Аћима. Већ са својим братом по краји, Милом Ђукановићем, одлучи да Аћима Вишњића стрпа у затвор на пет месеци. Испрва су се надали, полазећи од себе, да ће се Аћим уплашити, поколебати, да ће их молити за милост и опроштај, али када су видели да нема шале и да нема одступања, сместили су Аћима у затвор. Заборавили су једну врло важну ствар, а то је, да су затварањем Аћима Вишњића, на посредан начин признали да је Аћим био у праву, да су његове речи и тврдње од почетка до краја, биле истините. Тиме су признали и да су лопови, признали су и да су разбојници, признали су и да су отимачи и

рекеташи и шверцери и лажови и лупежи, признали су тиме да је истина буквално све оно за шта их је оптуживао Аћим Вишњић.

Сада су схватили своју грешку, али док су се они оствестили и сабрали ето новог проблема. Српски радикали заказали митинге по целој Црној Гори, а народ, на њихову велику несрећу баш запео па хоће да дође да чује Војислава Шешеља.

И тако се наше јуначине поново препадосе. Знали су да ће народ опет звиждати сваки пут када се помену њихова имена, или да ће овацијама поздрављати када се каже да су њих двојица криминалци, па су зато сели и размишљали како све то да спрече и како да заташкају истину. Размишљали неко време, па одлучили да забране улазак у Црну Гору Војиславу Шешељу, уз образложење да се против њега води кривични поступак.

Што се тиче правне утемељености овакве одлуке, она апсолутно не постоји. Нема ни једне једине реченице, а камоли члана, Устава или закона којом би се могла правдати оваква одлука. Потпуно је незамисливо у нормалним демократским државама, федералног уређења као што је Савезна Република Југославија, да неком грађанину те државе буде забрањен улазак у неку од федералних јединица. То је исто као кад неки Американац не би могао да пређе из Неваде у Калифорнију. Или, да се вратимо на наш пример, када неко из Подгорице, рецимо, не би могао да посети своје рођаке у Београду, и обратно.

А то што се против некога води кривични поступак, а он се брани са слободом, нема ама баш никакве везе са његовом слободом кретања по територији државе чији је грађанин, нарочито, ако му због природе поступка који се води против њега није ограничена слобода кретања. Одлуке о том или сличним питањима дефинитивно не спадају у домен одлучивања Момира Булатовића и Миле Ђукановића (да је среће они у овој држави не би ни о чему одлучивали), али њих двојица по навици да присвајају туђе, и ту су се умешали, и показали да се не разумеју ни у право, а исто тако и

да су њих двојица на челу разбојничке банде, која, на велику несрећу, влада Црном Гором.

Дакле сасвим је сигурно да правни принципи у овом случају не постоје, већ да је примарни мотив, ових зулумчара, за доношење овакве паничне одлуке, потпуно диктаторске природе.

На неки начин она је разумљива. Првенствено зато што су њих двојица одавно постали свесни да њихов брод тоне. Свесни су да им се њихова грађевина руши изнутра због велике економске кризе и социјалне беде, због тога што су криминал и корупција достигли размере какве ретко где у свету имају, и зато што се у народу осећа велика неправда и неједнакост у свим сегментима живота. Знајући за све недостатке свога режима и за сва незадовољства у народу, а са великом жељом да што дуже владају како би се што више богаташили, Момир Булатовић и Мило Ђукановић не могу да дозволе, а ни да издрже да их неко отворено, директно и неуморно критикује, аргументовано напада и оптужује.

То је нешто што њихов ментални склоп не може да издржи. То је нешто што их страшно плаши, јер сама помисао, да би их неко данас-сутра могао оборити са власти ствара им панику. Управо због тога су прошле године протерали Војислава Шешеља из Црне Горе, из истог тог разлога су ухапсили Аћима Вишњића, а ево сад опет забрањују улазак у Црну Гору Војиславу Шешељу, а посредно и осталим радикалима који би се евентуално тамо запутили.

На тај начин су успели да избегну забрањивање митинга, мислећи да ће спречавањем главног говорника да се обрати народу, спречити и одржавање митинга.

Међутим, митинга ће бити. И на тим митинзима ће се говорити о свим њиховим крађама, преварама и лажима. Говориће се о томе како Мило шверцује нафту, па над чим то све Мило има монопол, па онда како је Мило уз помоћ своје родбине успео да опљачка Црну Гору и колико је опљачкао Црну Гору и колико је опљачкао итд. Па онда, колико је до сада

у крају Момир Булатовић и уз чију помоћ је затим на који начин је Момир мали" (тако га зове Слободан Милошевић) учествовао у предаји Превлаке Хрватима, а говориће се и то другим издајама у којима је учествовао Момир Булатовић.

Очигледно је да је овој двојници несрећника, ако стварно желе да митинга не буде, остало једино да их званично забране, и да пошаљу полицију да растерује народ. Другачије је немогуће спречити одржавање митинга.

Али како год да одлуче, и шта год да се деси, знаће се да Момир Булатовић и Мило Букановић владају само због своје користи и да ће гледати свим силама да своје позиције задрже. Знаће се да њих двојица сада у себи чују глас који им каже да још треба да краду и отимају, да није било доста пљачке, а да споља сасвим јасно чују глас који их плаши, а то је глас народа. Онога истог народа који их је некад поставио ту где јесу, који им је некад поверио своју судбину, који им је веровао. А сад се пита шта се то десило са нама и ко нас је то водио?

Ово је питање на које ће се врло брзо морати дати одговор. Свако онај ко је чист и коме је мирна савест не мора да се плаши овог одговора. А Мило и Момир су на смрт преплашени.

Браћо Срби и сестре Српкиње, Српски радикали неће одустати од својих протестних јавних скупова поводом хапшења Аћима Вишњића. Одржаћемо све заказане митинге и додатно на њима изразити своје огорчење због полицијске забране уласка др Војислава Шешеља у Црну Гору.

Очекујемо да ће сви ви у чијим грудима куца српско срце, у чијим главама превладава патриотска свест, масовно доћи на наше митинге и изразити своје немирење са неоконунистичком тиранијом и орјенталном деспотијом силника који су узјали на народну грбачу и издали националне идеале.

Покажимо им да је дошао час истине.

Покажимо им да јуначка Црна Гора неће више трпети срамоту и понижење.

Покажимо им колика је снага српске националне свести у Црној Гори.

Покажимо им да управо Српска радикална странка најверније и најдоследније артикулише народне тежње и националне идеале.

Браћо Срби и сестре Српкиње, Уместо војводе Војислава Шешеља, у Црну Гору из Србије долазе Томислав Николић и Маја Гојковић, примите их срдачно и братски као што сте увек дочекивали Војводу Шешеља.

Потврдите још једном да цела Црна Гора мисли и осећа оно што Аћим Вишњић говори.

Потврдите да је у сваком тренутку Војислав Шешељ на сваком делу земље Црногорске.

Докажите и последњим неверним Томама да је и Црна Гора заувек српска земља и да ће заједно са Србијом, Републиком Српском и Републиком Српском Крајином изградити Велику Србију.

СРПСКА ИСТОРИЈА УЧИ ДА СВАКА АНТИСРПСКА ВЛАСТ, ПОГОТОВО КАДА ЈЕ ЗАХВАТИ СТРАХ ОД НЕИЗБЕЖНИХ ПРОМЕНА, ОД МОГУЋЕ БУНЕ, У АГОНИЈИ ПОКУШАВА ДА СЕ СПАСЕ УТАМНИЧЕЊЕМ НАЈВИЋЕНИЈИХ СРБА. НИ ИЗДАЈНИЧКО "МЛАДО" ЦРНОГОРСКО РУКОВОДСТВО НИЈЕ ИЗУЗЕТАК, АЛИ...

СРПСКА ЦРНА ГОРА ЧЕКА АЋИМА ВИШЊИЋА

Политичар, српски радикал, песник један је од оних синова великог народа којим је Ракић посветио оно вечно: "Јунаци силни без страха и мане..."

ПРЕ седам година, октобарског јуна, четири часа после поноћи, испред тада злогласне комунистичке Скупштине Црне Горе у Подгорици, за време побуне против диктаторске и антисрпске клике, ухапшен је велики српски родољуб – Аћим Вишњић. Српски јунак је утамничен зато што је био у првим редовима прапочетка борбе за српску ренесансу, борбе за српско ослобођење и уједињење у јединствену државу. Момир и Мило, данас трагични следбеници оронолог диктатора и виновника највеће издаје српског рода у историји, попустили су се тога октобра на властодржачки трон, преваривши и историју, и српство, и – себе.

Јунаци и народни трибуни, људи саткани од морала и чојства никада се не могу променити. Нико им ништа не може... Служе само богу, своме народу, и сопственом образу.

Прошло је седам година, а народни посланик и један од вођа Српске радикалне странке за Црну Гору, утамничен је због изговорене истине у – Скупштини. Подгоричкој, "октобарској", српској... Горостас славног презимена остао је исти. Доследан, недостижно усправан за зликовце и лопове, застрашујуће судбоносан за окупаторе сопственог народа од чијег корена су давно као болест отпали. Променила се само "проклета, и трипут проклета и прокажена рука (Амфилохије Радовић)" тамничара.

Пророк

Није тешко бити пророк ако си српски син, ако си српски радикал, ако си – Аћим Вишњић. Знао је да они који су у непријатељске кржаве усташке руке предали и педаљ српске земље, а камоли Превлаку, немају у недрима срце, него кукавичје јаје.

Предвиђао је да ће такви "дедовинапродановићи" бити неприкоснове-

ни, и једино у томе ненадмашни, када на ред за падање у душманске руке дођу и друге српске земље. Када на историјски шалтер издаје и продаје за будућност, у бесцење, за љубав једног вештачкоцветокоског створа, тек налик жени, стигну понуде за нове стотине хиљада српских вратова... Пророковао је да ће једнога дана у ударној квазинформативној емисији државне "лажовизије" бити емитована репортажа директно снимљена у паклу левичарске помрачене свести. Питаће тада карикатура у улози "репортера" издану српску жену, која се данима возећи себе и унука на старом трактору, спасава бежећи од усташке немани помахнитале после "кооперативности" званичног Београда, како је – "патовала". Оп-

туживаће тада издајници оне који су остали да се боре до последњег. Оптуживаће их да су криви зато што су решили да победе усташују у рату, а то није "у интересу сталног, трајног, несумњиво неалтернативног мира у региону, и на Балкану". Па, ако победе, па се још и уједине са свим Србијама, Београд ће бити бомбардован од стране тада изазваних "пријатеља", који све више схватају "истину о одувек принципијелној политици државе Југославије", у чије име као "најпаметнији" заувек, за миленијуме "успешно преговара и са задовољством разговара" насмејани председник – Србије, без Црне Горе. Е, да не би победили "тамошњи" Срби, јер би нам тада Београд бомбардовали, а санкције (а само што нису), не би уки-

Галантан са туђом земљом – картограф Милошевић

нули, узурпатори власти "овлашњих Срба и грађана" решили су да им помогну да – изгубе.

Видео је Ахим Вишњић премијера Републике Српске Крајине, зубара Бабића, како из Београда пружа подршку "политици дедињског мира", и оптужује за пад Српске Крајине у усташке руке "тамошње руководство, заведено политиком психијатра Карацића"!? Угледао је набреклог Микелића, "најумеренијег и најизабранијег Туђмановог преговарача, за преговоре са – Туђманом", како петља нешто наводно око аутопута, и како му док шета шестогодишњу кћерку и купује јој играчке по Калемегдану, смета др Војислав Шешељ у Београду, па и Крагујевчанин Томислав Николић, а тек Београђанин Александар Вучић, и... Српски радикал Ахим Вишњић крајичком ока опазио је Книњанина Мирка Марјановића, како седи у крилу "незаобилазног преговарача" из Добановаца и Карађорђева, и подржава "сопствену и одлучну политику мира", која "његову" Републику Србију, и скоро његову Југославију, никада неће одвести у рат за слободу – непослушних и немиротворних книнских Срба. Ко им је крив, када не знају да Мирко хоће и "њима-својима" да влада, али да га у рат не увуку, а и друга су држава. Па, није Србија–Југославија–Дедиње–Ада Циганлија дужна да ратује, чак и ако се обавезала. Није садашња Југославија држава само Срба, и то оних ратноухачких, она је и држава

свих – ГРАЂАНА. А, има нас око десет милиона, рачунајући и оне милионе несрба, који су одувек против те државе! Али, они су само против, и неће нас увући у рат "за" заједничку државу са онима који је хоће, а против оних који је неће!

Зато је Мирку, приметио је Ахим, држава друга "отаџбина – Украјина". Она иста која је у рату против његовог родног Книна наоружала Хрватску.

Српска трагедија је у томе, што је у крвничким рукама СРПСКИ, НАШ ПРЕКРАСНИ КНИН, а не Мирков. Мирко је – "За Србију – без Книна"...

Прозрео је одавно Ахим Вишњић све њих који разумеју да је за губитак Републике Српске Крајине криво "руководство са Пала", али не разумеју никако како то да они, дакле "руководство са Пала", који су одбацили све "миротворне" планове подржане од Београда још као држава постоје, за разлику од оних који су прихватили на наговор и уз гаранције из Београда само ЈЕДАН ЈЕДИНИ план, и више не постоје?

Песник

Сваки српски песник, а Ахим је и то, добро познаје и – сопствени језик. Не буне га термини, и никада га збуњивали нису. Предосећао је да ће ускоро београдска "Политика" и подгоричка "Побједа", и поред санкција и ембарга заведених тој војсци српској мученичкој, "искрено ве-

личати МЛАДИЋЕВУ ВОЈСКУ"? Војска Републике Српске и њен Врховни командант председник државе Радован Караџић, баш као и његов командант Главног штаба Ратко Младић, изазиваће бес код "миротворачког" Београда... Али, она "МЛАДИЋЕВА ВОЈСКА", па то је милина једна. Права ствар, иако за такву војску војници Републике Српске нису ни чули. Не мари. Она је Младићева и Гверова, у "њиховим је порам", са њом ће нелегитимно и међународна заједница да преговара, и – тачка. А, и искренија је то у преговорима војска, него она Карацићева, Крајишникова, Плашићкина... Знао је Ахим Вишњић да ће једнога дана у то уверавати онај који је "ујединио Србију из три дела и читав српски народ до сада подељен неодговорним политикама ранијих неодговорних руководства".

Населићемо "избеглице које су напустиле домове, а не прогнанике" ТРАЈНО, што би ОСЛОБОДИЛИ ТРАЈНО Српску Крајину? И, тако смо је продали, јер у ужој Србији има довољно свега, само недостаје "још хране, лекова, обуће и одеће". Са таквом политиком догураћемо далеко и нећемо дозволити да неко угрожава границе СРЈ. Оне су, додуше, по уставу биле отворене за све оне који хоће да живе са нама, али одавно су затворене јер ми немамо "територијалних претензија" ни према коме, а нарочито према прослављеним партизанским генералима какав је Фрањо Туђман. Са једним и немамо више

начина да се ујединимо, јер их и нема више. Са другима опет – нећемо, јер нису за мир. Зар то није доказ зашто раније није био тренутак за уједињење?

Само је један мали проблем у свему овоме.

Српски радикали

Ухапсићемо их зато. Да се не супротстављају својим "примитивним

лесничарењем" целом усређитељском пројекту – "Сви Срби у једној држави, од Калемеглана до Дедиња".

Цветокоса сикну: "Шешелу ћу шест месеци, Николићу два, Стојановићу исто, Стојменовићу месец, Зорану Марковићу – још не знам..."

– "Е, па ујна, кад ви тако, а ми ћемо АЋИМУ ВИШЊИЋУ ПЕТ, па шта буде, а и већи смо криминалци" – заропташе Момир и Мило.

Зашто ли се смеје тај јуначки соко Аћим Вишњић?

Да, опет је надмоћно видео унапред! Пробудио се из страшног сна херојски православни српски народ! Збрисао је издајничку власт. Српски барјак вије се поносно у свим ОСЛОБОЂЕНИМ И УЈЕДИЊЕНИМ српским земљама.

На челу га носе српски РАДИКАЛИ, и њихов Аћим Вишњић!

Дејан Анђус

Песници никада не склапају крила. Пишу и светле када им бране да певају, када их разапињу, поје мемом и скривју под земљу. Пишу када им броје литре ваздуха, када им ломе пера и ребра и присипају пернице, бранећи истини да се роди.

Песници пишу када то ОНИ ХОЋЕ, јер су увек јачи и слободнији од својих тамичара.

Само три дана по доласку у спушки казамат, песник се латио пера. Брижан за отаџбину а не за своје ланце које су му, замећући трагове, исковали силници, проговорио је душом и исплео нам песму.

ЗЕМЉО МОЈА

Земљо моја скини јарам с врата да не будеш брзо распродата

То је нама њина борба дала да нас воде стотине будала

Није мука само што нас воде већ што они на хиљаде роде

У затворе крајња су им знања због њихових прљавих имања

Земљо моја отјерај лупеже, да те Мило срамотом не стеже

Устај земљо поносом пркоси јер се Момо лоповом поноси

Устај земљо саопшти свијету и не вјеруј Депосовом Свету

Устај земљо не вјеруј никоме осим своје Његошу једноме

Крст пољуби безбожнике збаци прекрсти се ко некад јуначи

Дужи школе, цркве и војнике и слиједи своје подвижнике

Земљо моја тако ти небеса о Васкрсу послушни чудеса

Уз Христову усправи се грану и обнови историју славну

Немањића државу обнови будите се српски соколови

Сестре наше рађајте јунаке да нас бране од несреће сваке

Нека уче, нек поносом зраче јер је знање оружје најјаче

Земљо моја скидај јарам с врата иначе ћеш бити распродата

Сад се твоја застава мирјанчи то готову погибију значи

Слободан жену по зубима ако ишта у те мушко има

Браћо Срби, знали ил не знали стижу вама српски радикали

Да заставу Немањића дигну да духовну искажу врлину

Да уреде земљу законима и да цркве оките звонима

Да уљуде живот и слободу да част врате српскоме народу

Вријеме је више да схватите да војводу Шешља пратите

Устај земљо јер ти треба сунца црна ура поново ти куца

Служ, 40. 4. 1995. г.
Аћим Вишњић

УХАПШЕНА ПЕСМА

ПЛАМЕН

Косово од коса и кости
Метохија и даље мета
Српство у немилости
Код уклетог свијета

Грачаница од плача и мача
Ресава од реса
Дјеца нам испод сача
За усташка уста тјелеса

Студеница студена и сама
Без Срђа и Карађорђа
Потавњела нам Морача
Од петокраких вођа

Пива изгнана из слива
Острог и даље стамен
Устајте вјерни Срби
Упаљен је небески пламен

Објављена песма у збирци "Стране и глас"

Основни суд у Подгорици

24

25. 10. 1994. године

Шарнице за
судови
меморандуму

ОСНОВНИ СУД У ПОДГОРИЦИ

67

27. 10. 1994. године

Карикатура председника судског већа, рад непознатог аутора, који је присуствовао главном претресу.

ДРАКУЛА

КО И КАКО ВЛАДА ЦРНОМ ГОРОМ ДАНАС

Послије вишестраначких избора у бројним црногорским општинама гдје већину има муслиманско-шиптарско становништво и новопотурице (либерали и социјалдемократи) црногорско руководство се такорећи више ништа и не пита. Најдрастичнији примјери су Бар и Улцињ. У Улцињу рецимо, службени језик је шиптарски, а мале су шансе да се можете послужити српским језиком у било којој прилици. Косовски синдром је нашоао толико да ће требати много труда и политичког умијећа да се ствари врате на пређашње стање када је поштовања црногорске и југословенске државе било кудикамо више. Само за ово лјето, недавно смо били свједоци, у Улцињу је пристигло преко педесет захтјева из Албаније за дозволу тамошњим разноврсним ансамблима да дјелују (музички) током овога лјета у Улцињу. Обесправљеност нашега живља је максимална, почевши од игнорантског става према службености нашега језика, па надаље. Добро упуњени у безбједоносне прилике су веома песимистични, тако да овога лјета неће бити никакво изненађење ако се на улицама Улциња нађу албански, или наши тенкови. Капитал разноводни је већ у великом оптицају, тако да закони ове државе губе снагу пред зеленим новчаницама иностраног капитала. У Бару није ништа боља ситуација осим што се говори српским кога новопотурице називају црногорским језиком. И овдје је кабинет господина Ђукановића без снаге државе. Сви видови криминала, нарочито привредног, су традиционални. Шиптарскомуслимански лоби је у пуном замаху. Преуређују се цијеле градске грађевинске површине. Призиђују се нове грађевине уз солитере и тако руши складна урбанистичка цјелина, а на мјестима бивших бурегијских страћара ничу монументална шиптарско-муслиманска здања. Узурпирано је јавно морско добро. На плажама Сутомора дивље грађевине су никле као печурке, а наредба премијера Ђукановића да се све поруши у року од три дана већ одавно је лањски снијег.

Плав, Рожаје и Гусиње су скоро потпуно отцијепљене општине и од Црне Горе и Ср Југославије. Цетиње такође. Српска нога Црногораца, или осталих Срба, а нарочито Србијана-

ца, овдје се доживљава као окупаторска.

Изађемо ли из круга немилих примјера одумрле државе на овим просторима, проистиче логичан закључак да без одлучне и озбиљне власти неће бити много наде за поменуто подручја. Оно што нарочито забрињава јесте идеолошки државни фактор. Забрињавајући раскорак традиционално-националног и савремено-хибридног. И да је стање мањинског националног ријешено на разуман начин тешко би се могло рачунати на миран и успјешан исход из комунистичког хорсокака. Да би се озбиљност ситуације боље сагледала не смије се запоставити активност екстремно-комунистичког фактора: СУБНОР-а Црне Горе.

Иако је очигледност данашње ситуације прецизно показала на погубност њихове борбе и скоро безислазност из катастрофалне ситуације којој су управо они највећи виновници, борци тзв. револуције су и данас најгласнији, али и најутисајнији фактор на актуелну политику актуелне власти и сепаратистичке опозиционе политике.

Рјешење овога хорсокака било би лако изводиво тек са потпуно новом политиком националног смјера, а на трагу пријекомунистичке државне и националне политике Црне Горе, о чему је већ увелико било ријечи.

Критичким расуђивањем постојећег стања и државно-националне политике актуелне власти не добија се нимало оптимистичких изгледа да ће се стање у Црној Гори, у скорјој будућности моћи ријешити демократски и рационално. Реликти строгоконтролисане новокомпоноване националне политике морају се данас забринуту, а њихову превлађивање једино је могуће стварањем јединствене српске државе, образовања и информативног система. А то рачуна на вријеме и на потпуно другачију политику у Црној Гори.

Постјануарска (1989) Црна Гора добила је много новокомпонованих државних институција: Аутокефалну црногорску цркву (овдје је Црногорци зову аутофекална), Матичну црногорску, црногорско удружење новинара, синдиката, али није основана "најзначајнија": црногорски

зоолошки врт, а јесте црногорски олимпијски комитет, као и независни црногорски књижевници.

Црногорски зоолошки врт је велика перспектива државе Црне Горе, поготово ако се разбатали жабљачки устав, који су писали, заједно са владајућим експертима и експерти др Новака Килибарде.

Иако Црна Гора има доста зеленила, нарочито на Цетињу, прибавила је у последње вријеме толико зелених одјевних предмета, па се стиче неодољив утисак да тамо, као државни и амбијентални садржај, веома недостаје цамија!

Никакво чудо није што је Црна Гора тако небратски поступила према Херцеговини у току овога рата. Ако може да води самосталну спољну политику ваљда је требало да јој преча буде Херцеговина и Херцеговци него италијански макарони или малтешки витезови. Замислите шта би било да Црногорци нијесу заједно са Херцеговцима, који су били бројнији, дочекали турску војску на Вучијем долу, или у бројним другим биткама и историјским невољама.

Осјети човјек мучнину, стид и срам што припада данашњој Црној Гори. Напросто не може се лако схватити да је то датост, да је то наш данашњи усуд. Нека би Херцеговци, они што се боре у неравноправним условима, тако оставили Црну Гору. Свакако треба подсетити да ни Црногорци, као Срби и грађани, нијесу оставили Херцеговину. Тамо је погинуло премного црногорских бораца. И данас их је у великом броју и биће их и више ако устреба, али држава Црна Гора, кажу њени властодршци, није у рату. Зашто онда носимо санкције? Зар нам је пречи талијански макарон од судбине Срба, наше једнородне браће, у Херцеговини, па све до Книна?! Ако се икада и игдје треба присјетити поеме "Леле и куку", онда је то сада и овдје. И казати – није више ово црна Гора и Црногорци, већ Монтенегро и Монтенегринци.

Како би сада загрмјели црногорски господари и главари?! Шта би рекли својим насљедницима на власти?! Шта би рекли онима који их подржавају?! А, тек шта би казали за

црногорску нацију ти црногорски витезови чији кредит данас хоће да искористе недостојни им наслеђеници?!

Краљ Никола, цар Јунака, без сумње, данас би загрмио до Книна, да на докнади оно што у своје вријеме не могадијаше, да умањи стид од херцеговачког барјактара Јовице Зиројевића, који на књажев захтјев да барјак, који је добио на Црном куку од Црногораца, преда зликовачкој Аустрији. То херцеговачки поносник није себи допустио, одговоривши: "Ја га враћам ономе ко ми га је у руке дао, на нека га он преда. А у руке му га је дао таст књажев Петар Вукотић.

Ће су сада црногорски државници, ће су им плећа, мудрост и храброст. Конститиуциона је већ хрватско-муслиманска федерација у бившој БиХ, као снажна антисрпска држава, а шта раде србијански и црногорски државници? Имају ли моћи да загрме антисрпској гамади данас и да покажу одважност српског оружја?! Имају ли бар мало смисла за историјске учинке. Знају ли да се данас ствара све-српска држава. Данас, или никада више. Знају ли да су сузили њене границе, да су издали српску ствар са генералима Кадифевићем, Кукањцем, Ашићем и осталима?!

Знају ли да су ово историјска времена и да морамо учинити све да у њима одговоримо српском питању. Морамо, без обзира на све излаје и фактичко стање, знати у каквим ће границама остати српска држава. Наше потомство нам неће опростити ако не будемо достојни наслеђеници својих предака.

Неисторијско руководство, нарочито Црне Горе, није мислило о природној граници Црне Горе на Перетви. Њихово војно руководство је квинтуларало пред никаквом уставном војском, а резервистима препустило вођење рата. Није то сметало урођеној храбрости и ратничком таленту Црногораца да их зачас потуку и изађу на домак Перетве, али СМБ-НОР-овце нико није могао одвратити од сулудога наума да обнове СФРЈ.

Тако неисторијска руководства Србије, Црне Горе и СР Југославије наређују повлачење бивше ЈНА са ослобођених историјских српских територија дубровачко-херцеговачког ратништа, чиме су угрозили источну Херцеговину, а њен српски православни народ оставили испод усташко-фундаменталистичких пожева. Предали су чак и традиционално српске Копање, па и Превлаку. Директно су разарању изложили Боку и, нарочито, Херцег Нови. Данас усташка војска утврђује своја ратна упоришта око Превлаке и дуж својом вољом успостављене, границе према Црној Гори и то наочиглед војске Ју-

гославије. Војска Југославије је такође намијенила позамашне суме новца за контра мјере, али од тога нема ништа. Ко ли је и шта наредио као контра мјеру?!

Усташко војно бродовље патролира у водама Боке, око Превлаке и тиме најдиректније посрамљује српски народ Боке и војнички понос Црногораца, односно свих Срба.

Шта је са изласком Републике српске на Јадран, уз црногорску границу?! Више од једне трећине требињске општине је под усташком хрватском окупацијом. Усташка дипломатија и никакво оружје уцјењују Србе и нико, буквално нико, од трију влада СРЈ не реагује. А, око Горажда активирана је целокупна свијетска јавност.

Шта се то збива с нама? Ко и шта нас је учинио неподношљиво толерантним и склоним капитуланству? "Са чим ћемо изаћ пред Милоша и пред друге српске витезове", питање је данас?!

Неће бити никакво изиснађење ако се авиони НАТО пакта и свијетска јавност активирају око некаквог Фатиног села које ће постати изузетно важна стратешка тачка за националну безбједност Америке. У перспективи су, да постану безбједносна зона и Бар и Улцињ. О Гусињу, Рожају, Цлаву и осталим приграничним градовима са Албанијом нема ни говора. Тамо је већ утицајнија албанска власт из сусједне Албаније, него ли Црногорска. То је нама наша борба дала, вриједи поновити више пута.

Ахим Вишњић

СМЕТЊЕ НА ВЕЗАМА

БИОГРАФИЈА

Аћима Вишњића

**"НЕМАМ МРЉЕ НИ ПОРОДИЧНЕ НИ ЛИЧНЕ"
"МИ ВИШЊИЋИ ПОЈАВЉУЈЕМО СЕ УОЧИ КАКВИХ БУНА"**

**"СРПСКИ РАДИКАЛ
АЋИМ ВИШЊИЋ
УТАМНИЧЕН ЈЕ
ЗБОГ ОДАНОСТИ
ОТАЏБИНИ И
СРПСТВУ!**

**КРИМИНАЛЦЕ У
ЗАТВОР – СЛОБОДА
АЋИМУ ВИШЊИЋУ!**

Ко је човек због кога је овај кратки и по режим оптужујући спот свакодневно, у најгледанијем термину, прекидајући вести у 19 часова, емитован на таласима НТВ Студија Б, током месеца маја?

Ко је човек који је у последњој секвенци спота гневно и упозоравајуће упирао прстом и претио чланству социјалистичког лоповског еснафа?

Ко је човек који је стао на белог организованом криминалу и једно своје пролеће и једно своје лето, заувек, на правди Бога, изгубио у спушкој робијашници?

Аћим Милетин Вишњић рођен је 24. августа 1952. године у Вишњића Долу, на Голији. О себи је у једном интервјуу рекао:

"Ја не могу издржати ове парадоксе свеколике, земаљске и небеске, над мојим националом!" и...

"Ми Вишњићи појављујемо се обично уочи каквих буна!"

Вишњићи су важили за добру породицу чији се друштвени углед огледао у избору кумова и саставу гостију на крсним славама. Живели су под косовском опоменом и поколењима се одржавали на једном мушком детету, јер су им мушке главне гинуле у ратовима.

Трагајући за својим коренима, Аћим је у манастиру Праскавица, у књизи Сава Накићеновића "Бока", пронашао да његова грана Вишњића води порекло од Филипа Вишњића, чувеног гуслара и народног песника. Гени су учинили да стихом проговори још у детињству.

Прве песме објавио је у књижевним часописима младих. Као средњошколац учествовао је на Никшићким књижевним сусретима а име му је писано на плакату поред Десанке Максимовић, Добрице Ћосића и других афирмисаних књижевника. Касније је у два маха публиковао своје стихове; први пут у заједничком пројекту младих никшићких песника а потом у антологији младих црногорских песника. Прва књига коју је самостално објавио звала се "Стране и глас". Најављено објављивање збирке песама коју је назвао "Чувене пјесме" онемогућила му је, из познатих разлога, републичка власт која га је интернирала у спушки казамат.

Аћим Вишњић је на Филозофском факултету у Новом Саду дипломирао општу и југословенску књижевност, са просечном оценом 9.

Када је закорачио у политику за њега је речено да: "... није једини песник који се бави политиком али, чини се, да је од свих песника политичара управо он највише песник у политици. Тешко је спојити песничку ирационалност и рационалну политику али светска искуства постоје. И црногорска, такође."

Своје (запажено а незаконито прекинуто) присуство на политичкој сцени, у време највећих полома и расипања, изабран да им се супротстави, Аћим је недавно објаснио у интервјуу за "Велику Србију" (Режимски теледириговани тужилац делове тог интервјуа унео је у Оптужни предлог против уна-

Аћим Вишњић

пред осуђеног народног посланика).

"У политици сам из потребе, из косовског завјета, по гену ђеда дрвосјече и Филипа пјесника и гуслара. Основа мога бића је засушна потреба за хармонијом, за ВЛАДАЊЕМ ЗАКОНА."

Личну политичку референцу допунио је у истом интервјуу:

"Немам мрље ни породичне ни личне и моји политички противници немају упориште за прозивку. А то је велики капитал. Политичке противнике немој стварати ако имаш путера на глави. Мораш бити потпуно чист. А ја не само да мислим да јесам чист већ сам убијеђен и да ћу тако завршити живот."

Аћим Вишњић је одмах, по приступању Српској радикалној странци (члан Савеза комуниста никада није био) постао председ-

ник Општинског одбора Херцег Новог и одмах је својим чојством и поштењем, придобио бираче и остварио запажене политичке успехе. Убрзо је ушао у црногорски Парламент и "заратио" са Мириновим и Миловим башибозуком и јајарама. Председник је посланичког клуба Српске радикалне странке. Био је и потпредседник Странке за Црну Гору а сада је пот-

председник Централне отаџбинске управе.

"У Парламенту дјелујем са великом лакоћом јер је истина на мојој страни, на страни радикала. Не знам, заиста, да ли у том Парламенту треба више ишта казати и доказивати да би овај народ схватио каква му се власт навалила на грбачу и каква му је судбина. Народ мора да искоријени незаконе а оно се не може искоријенити док се не промијени власт,

односно идеологија власти. Народ мора, крајње је вријеме, да ТРИЈЕБИ ГУБУ ИЗ ТОРИНЕ!"

Аћим Вишњић је породичан човек. Живи у материјалној оскудици и дели судбину поштеног дела свог народа. Са женом Мирајном подиже три сина, Вука, Јакшу и Василија. Василије се родио само неколико дана пред очево утамничење.

ОБЈАВЉЕНЕ ПЕСМЕ АЋИМА ВИШЊИЋА

КОСОВО И МЕТОХИЈА

Нећу мртву пјесму о српском огњишту
Хоћу шљиву цвјетну усред Метохије
Докле але српскост моју ишту
Хоћу да је моје што Бог дао ми је

Не могу ми тавни газит земљу
То је мога оца његове светиње
Зато Српче његуј војну цревљу
Док је тебе док је твоје збиље

Нек се коте скоти у инагу
Нек тирјани снују сновиђења
Метохија на реверу свату
Не садашња него она пређа

Искра наша не тавни у мраку
Мој се народ одрода отрша
На небу је увидио зраку
Грачанице и Орлова крша

Нек се удар не страца блијеска
Земља гори тихо исподмукла
На небу је Лазарева фреска
Карађорђа у свјетлост обукла

Тутњи море Ловћен се смијеши
Пјесма иште старог слободара
Српска душа узлове дријеши
Одавно јој понестало дара

Судњи дане нема нам лијека
Откако смо срцу допустили
Немир стига мајчина млијека
Са сабљом смо срчанији били

Накот млаза до нашег узглавља
Ми смо криви не њихове ћуди
Сеобе нам посрамише знања
Постадо смо друге врсте људи

На утук се утуком узвраћа
То је закон земнога промисла
херојска смо од постања браћа
Зла нас сила на зло своје стисла

Косово се Метохијом крсти
Божур чува мученике земне
Та се земља светим Стрпством прсти
Све су цркве све светиње њене

КОСА

Оцу Милети

Славај оче у рају Голије
Нек одморе косе и сјекире
Ти почиваш тебе овдје није
У твојој вису ућутале лире

Глас огњишта од војних корака
Долази ми обзорјем у снове
Игра борја влати пропланака
Не престаје и тишином зове

И сад мислим негдје си у горе
да ћеш доћи и уморно сјести
По сјећању пратим разговоре
А у варци кораке на цести

Дани наши отишли су трајно
Луче блиско издаде ме збиљски
У сазвјежђу нека те бескрајном
У предака непрегледној нисци

Има ево сусрета без краја
И трагача по сновидој мапи
Прочитај ми писмо завичаја
Отпоздрави по крсту на капи
Бар, 13. IV 1994. године

КУКАВАЦ

– Лупежу патриотског
писма Србији

КУД ЛИ ГА ОДНЕСЕ
С ПОТПИСОМ САВЈЕСТИ
КУКАВЧЕ

ЧЕМУ ЛИ ЋЕ ТИ РОБНИЧКЕ
НАТАКАРЕНИ
НА ЧЕРЕЧНЕ
КОШЧУРИНЕ

ДРЕМЉИВ ТИ МОЗАК
ОМЕМЛИО
ЗА ИСМА И
БИСТРА ЧИТАЊА
ЛУПОДЕРУ
СКАМЕНИО СЕ
У ДУПЉИ
ПОСКОКЧИНА
СВЕ ДО

ИЗЧЕЗНУЋА

У ТРУЛЕЖ
КАД ОДЕШ
СРЦЕ ЋЕ ТИ
ПРОБОСТИ
ТРУЛЕЖ ЋЕ ТЕ
РАСРУЛИТИ

САВЈЕСТ ЋЕ ТИ
ВЈЕКОВАТИ
СКАМЕЊЕНА

НИ СЛОВА НЕЋЕШ
НИКОМ
И
НИКАД
ПРОСЛОВИТИ

У Бару, 3. 6. 1989.

ШУМА

Тамо гдје будем вјечно
нека шума буде
и окрајци неба
и тишина више
то ми тако треба
нек ме птице буде
О шуме
све бескрајне шуме мира
нек божанска лира
провиђењем окрепљује слабе
бескрај нека зове
вјечност нека дира
у пропланке ове
душу од порфира

Кад ја будем у дубине у трептај звјез-
дани
заспо
кад се скријем
ти путнике поред мирног дома
кажи на то
спавај пјесмо мирно
и одахни
рај заслужни
на земљи је твојој
лозо из дубина

Српство ти је у напредак збрано
небо му се свило
у грешности својој

Зета, 18. 5. 1994.

Република Црна Гора
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
Београд
Београд, 28.07.1994

PREDSJEDNIKU SRPSKE RADIKALNE STRANKE
- Doktoru Vojislavu Šešelju-

B E O G R A D
Ul. Francuska 31

Obaviješten o molbi da posjetite osudjenika Aćima VIšnjića u KPD
Spuž, saopštavam Vam sljedeće:

Odluku koju sam donio dana 30.07.1994.godine o zabrani Vašeg daljeg
boravka u Republici Crnoj Gori, shodno ovlašćenju iz čl. 13. stav 2.
a u vezi čl. 24. Zakona o unutrašnjim poslovima RCG je i dalje na
snazi jer nijesu prestali razlozi zbog kojih je i donijeta.

Naime, krivični postupak pokrenut protiv Vas, radi čijeg vodjenja je
ova zabrana donijeta još nije pravosnažno okončan što nesumnjivo znači da
u Republici Crnoj Gori nemožete boraviti.

MINISTAR

Nikola Pejaković

